
Orkun Uçar Saygın Ersin
DERİN
İMPARATORLUK
ALTIN KİTAPLAR

Derin İmparatorluk

Orkun Uçar & Saygın Ersin

Altın Kitaplar

BİRİNCİ BÖLÜM

Kararlar ve Çarpışmalar

1

İki İstanbul

20 Şubat 1919 İşgal Edilmiş İstanbul

Sivil giyimli bir Osmanlı subayı soğuk rüzgâr altında Elmadağ'dan Şişli'ye doğru yürüyordu. Yere yakın siyah bulutlar, güneşi tamamen örtmüş, ortalığı geceye çevirmişti. İnsanların suratında endişe hâkimdi. Hızlı hızlı, başlan öne eğik yürüyorlardı.

Üç ay önce İtilaf Devletleri donanması Boğaz'a demir atmış, toplarını sahile çevirmiş ve üç bin beş yüz askerini karaya küsmüştü. O günden beri her gün, berbat bir kâbusu yaşıyordu İstanbul ahalisi. Ne dışarı çıkmak ne işe gitmek ne de çarşıya inmek istemiyorlardı. Sokağa adımlarını attıkları anda, köşe başlarını tutmuş İngiliz devriyeleri gerçeğin okkalı tokadı gibi suratlarında patlayıveriyordu çünkü.

Umut var mi, diye düşündü savaşlarda pişmiş asker. O an binlerce insanm da aynı şeyi düşündüğünün farkındaydı. Kendi kendine, varsa bile bu kentte değil, diye mırıldandı.

Durum hiç de iyi görünmüyordu... Babıâli kendini tamamen işgalcileri memnun etmeye adamış gibiydi. Padişah ise, işgal kuvvetlerinin işine yaradığı sürece tahtında oturabileceğini gayet iyi biliyordu. Ordunun bir kısmı çoktan silahını teslim etmişti. Ve Mustafa Kemal'in Harbiye Nazırı olma isteği reddedilmişti.

Aslında kendisinin de Anadolu'da bulunan kolordusunun başında olması, mütareke emirleri uyarınca birliklerini "silahsızlandırması" gerekiyordu. Ama sıtmaya yakalandığından, tedavi için İstanbul'a gelmişti. Güzel bir vesile olmuştu bu, zira galiplerin emirlerini uygulamaya hiç niyeti yoktu. Askerlerinin silahlarını kendi elleriyle düşmana teslim ettiğini düşündükçe

sırtından terler boşanıyor, içini en pis sıtma nöbetinde bile yaşamadığı bir titreme kaplıyordu.

Yolda yürürken gördüğü birkaç kişilik gruplar halindeki İngiliz subaylarına öfkeyle baktı. Her birinin yüzünü küstah bir ifade kaplamıştı. Önlerine çıkan her şeyi ve herkesi bakışlarıyla küçümsüyorlardı. Erleri bile farklı değildi.

Daha tenha bir sokağa sapmak için köşeyi tam dönmüştü ki, gördüğü manzara bir anda kanını beynine çıkardı. Ceketini omzuna almış kabadayı kılıklı bir adam üç İngiliz askeri tarafından sokağın bir kuytusuna sıkıştırılmış, tartaklanıyordu. Mantığı karşı çıksa da müdahale etmeye karar verdi. Vukuata hızla yanaştı. Askerlerin bir adım ötesinde durdu ve en otoriter sesiyle İngilizce, “Ne oluyor burada?!” diye sordu.

Erler bir an şaşkınlık içinde sanki bir İngiliz subayı sommuşçasına dönüp hazır ola geçtiler. Karşılarında sivil giyimli bir Türk olmasına rağmen dik duruşundan istemeden etkilenmişlerdi. Bir tanesi ağır bir İrlandalı aksanıyla, “Bu adam biz geçerken önümüze tükürdü!” diye bağırdı.

Kabadayı İngilizce bilmiyordu elbette. Ona dönüp, “Senin üzerlerine tükürdüğünü söylüyorlar,” dedi.

Kabadayı diklendi. “Suratlarına tükürmek istedim de rüzgâr çeldi beyim. Aha benimkini dert edineceklerine yukarı baksınlar; ha tükürük, ha yağmur.”

Haklıydı. Soğuk damlalar düşmeye başlamıştı, birazdan sağanak hale dönüşebilirdi.

Osmanlı subayı bu cevap üzerine hafifçe güldü. Bu millete boyun eğdirmek için üç, beş maddelik bir mütarekeden daha fazlası gerekecek gibiydi.

İşgalci askerlere dönüp, “Kötü niyeti yokmuş. Rüzgâr nedeniyle tükürüğü sizin önünüze gelmiş,” dedi. “Büyütmeyin!”

Erler birbirine baktı. Mükemmel bir İngilizceyle konuşan bu adama karşı çıkmak istemiyorlardı. Zaten yağmur da hızlanmaya başlamıştı. Kısa bir sessizlikten sonra askerlerden biri, “Tamam ama söyleyin kimin efendi olduğunu artık anlasın!” dedi. Arkadaşlarına küçük bir baş işareti yaptı. Hemen toparlanıp uzaklaştılar.

Osmanlı subayı arkalarından, “Söylerim,” diye mınidandı. “Söylerim elbet...”

Askerler uzaklaştıktan sonra kabadayı vakur bir sesle, “Sağ olasın beyzadem,” dedi. “Gerçi ben başımın çaresine bakardım ama...” Bu yeşil gözlü delikanlıya baktı asker. “Lüzumsuz yere harcatma kendini. Zamanı gelince herkes bu millete lazım olacak,” dedi.

Kabadayı bu imalı laflardan şüphelenmişti. Karşısındaki adama kısa bir süre şüpheyle baktı. Sonra birden yüzü aydınlanıverdi. “Dur hele dur... Ben bildim seni... Paşasın sen!”

Asker gülümsedi. “Nereden bildin?”

“*Vakit*’te fotoğrafın çıkmıştı senin. Mustafa Kemal Paşa’yla yan yana hem de... Arkadaşı mısın yoksa?”

“Öyle...” dedi asker. İçini buruk bir gurur kaplamıştı. Katıldığı savaşlar aklına geldi. İyi dövüşmüşlerdi oysa. Nasıl bu hale gelmişlerdi ki?... Derin bir iç çektikten sonra, “Neyse,” dedi. “Benim gitmem gerek, kal sağlıcakla...”

Tam arkasını dönmüştü ki kabadayı koluna yapıştı. “Dur hele paşam, bir ismini bağışla.”

Asker bir an tereddütle düşündükten sonra, “Ali Fuat,” diye cevap verdi.

“Ali Fuat ya,” diye tekrar etti kabadayı düşmekte olan ceketi omzuna yerleştirirken. “Sen sormadın ama ben diyim; kayıkçıyım ben. Beşiktaş’ta Taşkafa Celal de bilirler. Bir gün uğra da bir şey içelim.”

Ali Fuat Paşa gülümseyip kabadayının omzuna vurdu. “Söz geleceğim. Olmadı benden selam getiren bir arkadaşımı bekle,” dedi. Sözünü tutacaktı da... İki sene kadar sonra gelen bir adam, paşanın selamını ve ricalarını iletecek, bunu emir telakki eden Taşkafa Celal de örgütlediği kayıkçılarla birlikte İngiliz depolarından çalman silahları Anadolu’ya taşımaya başlayacaktı.

Ali Fuat Paşa yolun geri kalanında hep gülümsedi. Her şeyin zamanı gelecekti. Ta okul yıllarından arkadaşı olan Mustafa Kemal, 13 Kasım’da İstanbul’a geldiğinde Boğaz’a demirleyen gemileri görüp, “Geldikleri gibi giderler,” demişti. Umut vardı... Şimdilik sadece birkaç kişinin yüreğinde olsa bile, umut vardı.

Şişli’deki eve vardığında hava tamamen kararmıştı. İşlemeli tokmağı birkaç kere sertçe vurdu. Kapı, sanki arkasında bekleyen biri varmış gibi çabucak açıldı. Paşa da aynı hızla içeriye girdi. “Hoş geldiniz Ali Fuat Bey,” dedi kapıyı açan kadın.

Paşa, “Hoş bulduk Fikriye,” diye karşılık verdi. Paltosunu çıkartmaktayken, merdivenlerden aşağıya inen bir çift ayak sesi duydu. Ev sahibi geliyordu. Paşa, paltosunu Fikriye’ye teslim edip merdivenlere doğru yürümeye başladı. Ev sahibi ve misafir; bu iki eski dost birkaç adım sonra buluştular ve özlemle kucaklaştılar. Garipti. Son birkaç aydır birbirlerini çok sık görmüşlerdi oysa. Hatta daha bir gün önce, yine bu evdeydiler. Yanlarında Kazım Paşa ile İsmet Paşa da vardı. Sık sık bir araya geliyorlar ve içlerindeki umudu yeşertmek için planlar yapıyorlardı.

Kucaklaşmaları bitince eski dostu, “Nasılsın Ali Fuat?” diye sordu. Mavi gözlerinde kalbinden kopan bir samimiyetin ışığı vardı.

“Sağ ol Mustafa. İyiyim, hatta çok iyi,” diye yolda başından geçeni anlattı. Mustafa Kemal gülümsedi. Tıpkı onun gibi kabadayının dik başlılığını milletin esareti kabul etmeyeceğine yormuştu.

Birlikte merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladılar. Bu, Ali Fuat Paşa’yı daha da meraklandırmıştı. Çünkü Mustafa Kemal, misafirlerini genelde alt kattaki büyük salonda kabul ederdi. Cam dertleşmek istiyor herhalde, diye düşündü. Sık görüştükleri doğruydu, ama çok fazla baş başa kalamıyorlardı. Bir gün önce, diğer misafirlerle birlikte evden çıkarken Mustafa Kemal yanma yaklaşmış, alçak sesle, “Yarın seni tekrar bekliyorum,” demişti. “Baş başa konuşalım biraz...” Ne de olsa Harp Okulu’ndan beri arkadaştılar. Hukukları daha derindi.

Bu mavi gözlü, yakışıklı adam Harbiye’de tanıdığından bu yana çok değişmişti... Daha çok yalnız başına kalan, Enver’in kariz masına kapılmadığı için İttihat ve Terakki oluşumunda da yükselemeyen biriydi. Bu asi tavrının aslında sağlam bir liderlik özelliği olduğu yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Herkesi bir araya getiren ve bir arada tutan, Mustafa Kemal’in karizması ve cesaretiydi.

Yine bir önceki günkü toplantıda çok önemli şeyler konuşmuşlar, Anadolu’ya geçtikleri zaman atacakları her adımı tek tek belirlemişlerdi. İlk olarak terhis işlemleri derhal durdurulacak, birliklerin mevcudu kesinlikle

korunacaktı. Silah ve cephane düşmana teslim edilmeyecek, birliklerin başına genç, enerjik komutanlar getirilecekti. Direnişe destek olacak yöneticiler korunacak, particilik mücadelesine engel olunacak ve her şeyden önemlisi halkın morali yüksek tutulacaktı. Fakat bunları yapabilmeleri için, bu evde toplanan tüm komutanların, yani çekirdek kadronun bir şekilde Anadolu'daki birliklerin başına geçirilmesi gerekiyordu. Kendisinin böyle bir sorunu yoktu. Kolordusu Anadolu'da kendisini bekliyordu zaten. Kazım Paşa da 15. Kolordu Komutanlığı'na atanmıştı. Bu iyi haberdi. Diğer arkadaşlar için de öyle ya da böyle bir hal çaresi bulunacaktı, ama önemli olan Mustafa Kemal'in Anadolu'ya geçirilmesiydi.

Üst kattaki küçük odaya girdiklerinde Ali Fuat Paşa'nın heyecanı ve merakı iyice artmıştı. Kemal Paşa sohbet edecek gibi görünmüyordu. Düşünceli bir hali vardı.

Pencerenin kenarındaki küçük masaya karşılıklı oturdular. Sessizlik sürüyordu. Sıkıntılı geçen birkaç saniyenin ardından Ali Fuat Paşa dayanamayarak sordu. “Hayırdır?”

Mustafa Kemal kafasını kaldırıp arkadaşına baktı. “Askerlerini alıp Ankara'ya gideceksin Ali Fuat. Orada temasa geçmeni istediğim birileri var.”

Paşa şaşırmıştı. “Neden?”

Kemal Paşa elini ağır ağır ceketinin iç cebine attı ve oldukça dolgun görünen büyükçe bir zarf çıkardı. Zarfı masanın üzerine koymuştu ama elini üzerinden çekmiyordu. “Ali Fuat,” diye devam etti kararlı bir sesle. “Şimdi ya da yıllar sonra; istikbalde vaziyetimiz ne şekilde olursa olsun, bu odada konuştuklarımız bir sır olarak kalacak, anlaşıldı mi?! Zira biraz sonra öğreneceklerin çok ama çok mühim şeyler.”

“Anlaşıldı,” diye cevap verdi Ali Fuat Paşa. “Elbette... Sır olarak kalacak.”

Kemal Paşa zarfı kibarca arkadaşının önüne itti. Ali Fuat Paşa zarfı çabucak açtı ve içinden çıkan düzgünce katlanmış bir tomar kâğıdı açıp okumaya başladı. Daha ilk harflerde, yazının arkadaşına; Mustafa Kemal'e ait olduğunu anlamıştı. Hızla okumaya çalışmasına rağmen her satırı, her cümleyi dönüp bir kez ve bir kez daha okumak zorunda kalıyordu. Çünkü elindeki kâğıtlar Osmanlı Devleti'nin kuruluşuyla ilgili bugüne kadar

duyulmamış bir hikâyeyi anlatıyor, hiç dile gelmemiş bilgileri içeriyordu. Bunların Mustafa Kemal tarafından parça parça toparlanıp bir araya getirildiği besbelliydi. Arkadaşının bilgi kırıntıları arasında ilişki kurmakta ne kadar usta olduğunu eskiden beri çok iyi biliyordu.

“Bu bilgileri nasıl edindin Mustafa?”

“Bir kısmı Abdülhamit Han’ın bir adamından. Kendisinin istihbarata düşkünlüğünü bilirsin. Yıldız teşkilatı sayesinde bunları toparlamış ama kendine saklamış.”

Ali Fuat Paşa son kâğıdı da okuyup tomarın en altına yerleştirdikten sonra derin bir soluk aldı. Kalbi çıldırmış gibi çarpıyordu.

Alnında biriken birkaç damla teri sildi, kafasını kaldırıp arkadaşının mavi gözlerine baktı. “Kim bunlar?!...”

Mustafa Kemal bu sorunun peşinde uzunca bir zaman geçirmişti ve artık kısa da olsa verebilecek bir cevabı vardı. Dudaklarının arasından önce tek bir kelime döküldü: “Kurucular!” Sonra sesini biraz daha alçaltarak devam etti: “Osmanlı’yı ortaya çıkaranlar. Beyliği devlet yapanlar... Eğer bu adamlar gerçekten var iseler, bir yerlerde zamanlarının gelmesini bekliyorlarsa işimiz çok kolaylaşır... Bul onları Ali Fuat... Bul onları! Eğer onları bulursan mücadelenin kalbi Ankara olacak!”

8 Haziran 1453 Fethedilmiş İstanbul

Harabeye dönmüş imparatorluk sarayının sağlam kalmış odalarının birinde gergin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Genç Sultan Mehmet, ağır adımlarla odada dolaşıp duruyor, Zağanos Paşa ile henüz bir haftalık sadrazamı Veli Mahmut Paşa da endişeli bakışlarını zemine devirmiş, öylece duruyorlardı.

Fethin üzerinden on gün geçmişti. Sultan, sadık paşalarıyla birlikte düşmüş imparatorun sarayında ikamet etmekteydi. Etrafın yıkıntı halinde olması çok umurunda değildi. Çok daha önemli işleri vardı çünkü... Önemli ve tehlikeli işleri. Şimdilik her şey yolunda gidiyordu, ama rüzgâr her an yön değiştirebilir, kendisini tahtından bile savurup atabilirdi. Tarih o zaman adının önüne hangi unvanı koyardı kimbilir?...

Kapı teklifsizce açıldı ve İshak Paşa elinde rulo edilmiş bir kâğıtla içeriye girdi. Genç padişah, İshak Paşa'nın karmakarışık suratını şöyle bir tarttıktan sonra sordu: “Konuştu mu?”

İshak Paşa hafifçe eğilerek elindeki kâğıdı sultana uzattı. “Konuştu padişahım. İsimler burada.”

Padişah kâğıda, sanki hem lanetli hem de korkutucu bir şeymiş gibi bir süre baktı. Nedense dokunmak, üzerinde yazan isimleri görmek istemiyordu. Yüzünü duvara çevirdi. “Kaç isim verdi?”

“Elli isim padişahım.”

Sultan Mehmet, “Az demiş,” diye homurdandı. “Her vakit çok diyen Çandarlı, bu sefer az demiş.”

Bu sırada Zağanos Paşa lafa karıştı. “O vakit devam edelim padişahım. Bir elli isim daha alırız ağzından.”

İshak Paşa aynı fikirde değildi. “Mecali yoktur. Devam edersek elimizde kalır.”

“Madem mecali yoktur,” diye devam etti Zağanos Paşa. “O elli ismin ağzından ellişer isim daha alırız. Padişahımız emir ve irade buyursun, hepsini buraya getirelim.”

Sultan Mehmet hışımla döndü. Yüzünü öfke bürümüştü ama dikkatli bakan birisi, gözlerinin derinliklerinde yatan endişeyi görebilirdi. “Aklını başına devşir paşa!” diye bağırdı. “Meseleyi daha fazla uzatmanın lüzumu yoktur. Bu kadarı şimdilik kâfi gelir. O ellisinin de derhal bakın icabına! Çandarlı’yı da bir süre sonra halledersiniz.”

Padişah korkuyordu... Korkmakta da haklıydı. Babasına ve kendisine sadrazamlık yapmış, Koskoca Çandarlı sülalesinin Halil Paşa’sı, bir haftadır zindanda, işkencecilerin pençelerinde inim inim inliyordu. Böyle bir şeyi iki sene önce yapmaya yeltenseydi, bütün beyler bir haftaya kalmaz ayaklanır ve nihayetinde yağlı kement boynuna dolanıverirdi. Fakat Sultan Mehmet çok akıllıca davranmıştı. Önce Türkmen beylerinin saraydaki nüfuzunu iyice kırmış, çoğunu sınır boylarına göndermişti. Artık yeni gözdeleri olan, kudretli ve sadık paşalarının yanında güvendeydi. Kendisini daha önce bir kere tahtından indiren yeniçeriler ise fetihten kazandıkları ganimetlerle gayet mutluydular. Sadrazamın azledilmesine korktuğu gibi bir tepki göstermemişlerdi. Bu sükûnetin sağlanmasında, paşala-

rının yaydığı, “Çandarlı Bizans’tan rüşvet almış,” dedikodusunun çok büyük payı vardı tabii ki.

Halil Paşa’ya şahsi sebeplerden dolayı da çok kızgındı. Varna Savaşı öncesi babası Sultan Murad’a hitaben yazıp kendisine imzalattığı mektuptaki laflar hâlâ aklından çıkmıyordu: “Eğer siz padişah iseniz hücumu küffarı def için gelmek vaciptir ve eğer biz padişah isek emrimize itaat etmek sizlere vaciptir!”

Mektubu ilk okuduğunda bu laflar çok hoşuna gitmiş, mührünü bastırıvermişti. Neyin altına imza attığı sonradan vurmuştu kafasına. “Göreyim benim oğlum nice padişah olur,” diyerek kendisini sağlığında tahta oturtan babasına karşı aczini ifade etmiş, padişahlığını şüpheli göstermişti. Çandarlı yedirmişti bu haltı kendisine. Babasının hayal kırıklığı dolu bakışlarını unutamıyordu.

Savaş sonrası babası yine tahtı kendisine bırakıp Manisa’ya çekilmişti, ama Çandarlı rahat durmamıştı. Bu sefer de yeniçerileri ayaklandırmıştı.

Babası Edirne’ye gelip tek bir bakışıyla askerleri kışlalarına göndermiş ve son nefesine kadar kalkmamak üzere tahtına oturmuştu. Kendisi ise hemencecik evlendirilmiş, Anadolu’da gezmeye gönderilmişti.

Genç Mehmet, Çandarlı’nın kudretinin kaynağını bir türlü çözememişti. Babasının tavrını da anlayamıyordu. Taht için taç için evlatlar babalarını, kardeşlerini boğazlarken Sultan Murad tahtı iki kere kendisine terk etmişti. Sanki onu iktidardan soğutan, bildiği ama söyleyemediği bir şeyler vardı.

Hoşnutsuz yeniçeriler kışlalarına döndükten sonra babasıyla baş başa kalabilmişler ve hiç unutmayacağı “O” konuşmayı yapmışlardı. Mehmet, Çandarlı’dan dert yanmıştı. “Neden halledivermedin şu herifi? Neden kendini de beni de oyuncak ettin elinde?!”

Sultan Murad gülümsemiş ve, “Hiç sormamış olmanı niyaz ederdim,” demişti. “Ama hiç sormayacaksın diye de korkardım...”

Sonra anlatmaya başlamıştı. Çandarlı Halil Paşa, Derviş Edebali’nin soyundandı, Osmanlı içinde bir gücün temsilcisi idi. O güç ki, Timur’la savaşında ataları Beyazıd Han’ı cezalandırmış, Osman soyunu yalnız bırakmıştı.

Kısa süre önce tahttan ikinci kez indirilip üçüncü kez şehzade durumuna düşmüş olan Mehmet şaşırmıştı. Elbette erenlerin, Kayı boyunu yeni imparatorluğu kuracak soy olarak seçtiğini biliyordu.

Hikâyeyi küçükken hocası Akşemseddin’den dinlemişti... Atası Osman Gazi ve Karaman beyinin oğlu, halk arasında sevilen, hayli kerameti bilinen Derviş Edebali’nin kızını isterler. Edebali ikisini de reddeder, ta ki bir gece fakirhanesinde misafiri olan Osman bir rüya görene kadar.

Osman Gazi rüyasında şeyhin koynundan çıkan bir ayın onun göğsüne girdiğini ve aynı anda göbeğinden, gölgesi cihanı kaplayan bir ağacın çıktığım görür. Gölgesi altında dağlar, her dağın altında sular çıkar.

Genç adam uyanır uyanmaz dervişe gider ve rüyasını anlatır. Bunun üzerine Edebali der ki: “Oğul Osman! Sana müjde olsun ki Hakk-ı Teâla sana ve nesline padişahlık verdi. Mübarek olsun. Ve benim kızım Malhun Hatun, senin helalin oldu.”

Böylece Osman Gazi, ileride çocukları Orhan Gazi ve Alaaddin Paşa’nın annesi olan Malhun Hatun ile nikahlandı. Kuruluşun kökeni bu rüyaydı. Bu

olayın tanığı Derviş Durduoğlu Kumral Dede, şükran borcu olarak bir köy ve sözün senedi olarak Osman Gazi'nin kılıcını almıştı.

Murad Han devam etti. "Şunu bil ki karşımızdakiler Timur'a bile söz geçirenlerdir. Akıncı İlyas'dan dinlemiştim. Timur'un ordusu Bursa'ya gelip otağını kurunca halk rahatsız olur. Emir Sultan Buhari'den bir çare bulmasını isterler. Emir Sultan şikâyetleri dinler ve bir kâğıda bir şeyler yazıp bunu, Timur'un karargâhında Koca Eskici derler bir demirciye vermelerini söyler. Akıncı İlyas da heyet içindedir. Giderler ve karargâhta Koca Eskici'yi bulup kâğıdı verirler. Ertesi sabah Timur'un ordusu gider."

Mehmet Sultan iyice sessizleşmişti. Nasıl bir teşkilattı bu? Yıldırım Beyazıd'ın kızı Hundi Hatun'la evli Seyyid Emir Sultan Buhari de mi onlardandı?

Peygamber kanını Osmanlı soyuna karıştıran Emir Sultan hazretleri bu teşkilatta ise niye Beyazıd Han'ı yalnız bırakmıştı? Ankara savaşında neredeyse devlet yok oluyordu.

Aklındaki soruyu dillendirdi. Murad Han önüne baktı. "Onu da ben ölünce öğrenirsin," dedi. "Ama babam Mehmet Çelebi'ye ve o ölünce Düzmece Mustafa fitnesinin bertaraf edilmesinde bana yardım etti."

Mehmet etrafına baktı. Şimdi oturacağı tahtın ne olduğunu anca anlıyordu. Bulundukları odanın penceresinden, kapısından sürekli gölgeler geçiyordu. Baba oğlun ne konuştuğunu mu merak ediyorlardı?

Katbekat güçlü kâfir askerlerine karşı korkusuzca saldıran Murad Han şimdi hiç olmadığı kadar güçsüz gözüküyordu. Elini oğlunun omzuna koydu. "Diyeceğim odur ki, oğul şunu hiç unutma," diye fısıldadı. "Biz bu devlette baş değil, sarığız! Atamız Yıldırım Beyazıd'ın başına gelenleri unutma."

Genç Mehmet hiç unutmamıştı. Onlara devlet kurmaları için izin veren bir güç vardı. Ve o güç işlerine gelmediği zaman Osmanlı sarığını başından atabilirdi. Tahta geçer geçmez gürültüsüz bir tahkikata başlamıştı. Yıldırım Beyazıd'ın neden bu güç tarafından yalnız bırakıldığım da öğrenmişti.

Öğrendikleri karşısında ilkin dehşete kapılmış, hatta babası gibi tahtı bırakıp çekip gitmeyi bile düşünmüştü. Osmanoğullarını devlet yapan sıradan bir güç değil, çok eski ve çok derin bir teşkilattı. Çandarlı da bu teşkilatın saraydaki en kudretli eliydi. Sultan Mehmet, Konstantiniyye'nin

kaderi olduğuna o gün kanaat getirmişti. Herhangi bir padişah değil, ancak bir fatih bu teşkilatla başa çıkabilir, devletin gerçek başı olabilirdi. Ve o artık Fatih'ti...

Zağanos ve Veli Mahmut paşalar odadan çıkmış, içeride bir tek İshak Paşa kalmıştı. Sultan Mehmet, adamın olduğu yerde dikilmekte olduğunu görünce sinirlendi. “Bekleme paşa! Yazdır fermanlarını...”

İshak Paşa, “Başım üstüne,” dedi ama daha başka bir sıkıntısı vardı. “Padişahım...”

“Ne var paşa?”

“Hocanız Akşemseddin de isimlerin arasında.”

Fatih Sultan Mehmet'in yüzü allak bullak oldu. Sessizlik hem korkutucu hem de neredeyse elle tutulacak kadar somuttu. Nihayet, “Ona dokunmayın,” dedi. “Gözetim altına alınsın. Daha sonra köyü Göynük'e göndeririz.”

İshak Paşa eğilerek çekildi.

2

İki Ankara

19 Haziran 1453 Gölgeye Çekilen Ankara

Ferman Ankara’ya cellatlardan önce ulaşmıştı. Güvercinlerin kanatları, atların ayaklarından daha hızlıydı.

Teşkilatın Yüce Divan’ı, Hurmalı Avlu’da toplanmıştı. Ağacın hemen altındaki minderin üzerinde Büyük Efendi Hazretleri oturuyordu. Dört “Köstekli Bey”den ikisi sağında ikisi solundaydı. “Yü-züklü Beyler” ise karşısında sıralanmışlardı.

Efendi Hazretleri, gelen haber pusulalarına bir kez daha baktı. İstanbul’un cellatları fermanlı canları ala ala Eskişehir’e kadar gelmişlerdi. Sırada teşkilatın sinir merkezi olan Ankara vardı. Üç kelle almak için dörtnala yaklaşıyorlardı. Efendi uzun bir süredir düşünüyordu. Sessizliği, daha fazla dayanamayarak haddini aşan bir Yüzüktü Bey bozdu: “Kardeşlerimiz bir bir baş veriyor Efendi Hazretleri! Böyle duracak mıyız?”

Efendi kafasını ağır ağır kaldırdı: “Sen söyle o zaman kardeşlik! Nasıl yapalım?”

“Karşı duralım! Ayaklanalım! Zayiat verdik ama gücümüz kudretimiz hâlâ yerindedir. Şimdi vurursak Mehmet’in kavuğunu bir tarafa, tahtını bir tarafa savururuz. Ama beklersek tükeniriz.”

Bir diğer Yüzüklü Bey lafa karıştı. “Fatih oldum diye kibirlendi. Üstelik sadrazamlığa bir devşirmeyi getirdi. Bu nasıl iştir? Haddini bildirmek lazım gelmez mi?”

Hurmalı Avlu’da hep bir ağızdan bir mırıltı yükselmeye başlamıştı. Efendi Hazretleri elini hafifçe kaldırarak sükûneti sağladıktan sonra, “Doğru dersiniz,” dedi. “Sultan Mehmet’i yerinden edecek gücümüz vardır.

Revadır da! Peki ya sonrası? Bizans'ı bitiren komutanı mi yok edeceğiz? Halk bunu unutmaz. Kendimizi iyice açığa vurmuş oluruz. Osmanoğlu bu ettiğimizi unutmaz. Bizi bulmak için ne kadar Türkmen varsa kırar geçirir. Zulme sebebiyet veririz!"

"Osmanoğlu'ndan başka soy yok mudur peki? Bize bu işleri edenlerin saltanat sürmesi hak mıdır?"

Bu soru ilk konuşan Yüzüklü Bey'den gelmişti ve avlu bir anda buz kesmişti. Hazret'in yanında oturan Köstekli Beyler'den biri hafifçe doğruldu. İsmine Sancar Bey derler bu adam demircilik yapardı. Bu iriyarı adamın hareketlenmesi avludaki herkesi heyecanlandırmıştı. Sıradan bir demirci gibi görünüyordu ama teşkilatın en önemli yöneticilerinden biriydi. Üstelik şimdi ismi Fatih'in ölüm listesindeydi.

"Senin dediğin devletin ocağını söndürmek demektir," dedi Sancar Bey. "Bizim işimiz kurmaktır, yıkmak değil! Unutma ki Edebali Hazretleri beylik hakkını Kayı Boyu'na vermiştir. Ve onun da izni Hakk-ı Teâla'dandı. Yazılmış kadere karşı çıkmak ne haddimize! Türkmen'in başına Kayı'dan başka soy geçemez!"

Cellatları yaklaşıyorken böylesine dimdik konuşabilen bu adama, avludakiler büyük bir hayranlıkla baktılar. Bir diğer Köstekli Bey söz aldı. "Fakat böyle durursak baş eğdiğimizi göstermiş olmaz mıyız? Osmanoğlu daha fazla üzerimize gelmez mi?"

Sancar Bey keskin bir sesle, "Hayır," diye cevap verdi. "Sultan Mehmet korkuyor! Cesaret edip bir işe yeltendi, ama daha ileri gitmeye korkuyor. Eğer kökümüzü kazımak isteseydi, elli kelle değil, elli beden isterdi İstanbul'a. Bizleri konuşturmak, bütün teşkilatı öğrenmek isterdi, ama buna cesareti yok. Çandarlı da farkında ki bunun, verdi isimlerimizi. Kardeşler! Gidecek olan elli kelledir lakin sır bakidir. Tasalanmayın!"

Sancar Bey İstanbul'un istedikleri arasında kendi kellesi de olmasına rağmen kardeşleri için bunu seve seve vermeye hazırdı. Efendi Hazretleri buğulanmış gözlerle hemen sağında oturan bu yiğit adama baktı. Böyle beyler durdukça sır elbette baki kalacaktı ama en akıllı, en mert, en sadık adamını göz göre göre cellatlara teslim etmek de içini acıtıyordu.

Başımıza geleceği belliydi bu işin, diye düşündü kendi kendine. Yıllar önce, Düzmece Mustafa vakası sırasında Sultan Murad, Emir Sultan

Buhari’den yardım istemişti. Karısı Hundi Hatun, “Babamı Timur karşısında yalnız bıraktın, hiç olmazsa şimdi Murad’a destek ver,” demişti kocasına. Emir Buhari de kendisinden izin istemeye gelmişti. Efendi Hazretleri de aynen şunları söylemişti: “Eğer destek olur, kudretimizi gösterirsek, dedesini Timur’un karşısında yalnız bıraktığımızı kabul etmiş oluruz. Kendimizi açığa vururuz.”

Fakat Emir Buhari ısrar etmişti. Neticede yardım etmişler, devleti büyük bir badireden kurtarmışlardı. Lakin Murad akıllı adamdı. Osmanoğlu’nu yeri geldiğinde yücelten, yeri geldiğinde de burnunu sürten gücün ne olduğunu anlamıştı. Başlarına gelecekler ta o zamandan belliydi.

Efendi Hazretleri ağır ağır ayağa kalktı. Bu sözün söyleneceği, hükmün verileceği anlamına geliyordu. Önce Köstekli Beyler, ardından da Yüzüklü Beyler ayağa kalktılar. Hurmalı Avlu’da çıt çıkmıyordu.

“Akı,” dedi Efendi Hazretleri. “Işıktan gölgeye çekilecektir. Erenler birbirlerini kaybetmeyecek, zamanın gelişini bekleyeceklerdir. Anlaşılan o ki Osmanoğlu artık bizim desteğimize ihtiyaç duymadığını düşünüyor, bizi tahtına gölge, kendine kambur görüyor. Artık bizden onlara ne hayır vardır ne de şer! Atalarımız ve pirlerimizin Osman Bey ile yaptığı akit lağvolunmuştur. Çünkü Osman’ın evlatları, akde ihanet etmişlerdir. Bu ihanet unutulmayacaktır. Zaman gelecek, Osmanoğulları da tarihe karışacaktır. Allah şahidimdir ki kardeşlik o günü görecektir! Bu imparatorluk biter, yenisi kurulur ve bizim görevimiz de budur!”

Efendi sözünü bitirince, bütün beyler ellerini kalplerine götürüp pirlerini selamladılar. Artık söylenecek başka bir laf kalmamıştı. Hazretin son iki cümlesi bir kehanet ya da öfkeyle edilmiş boş bir yemin değil, her birine verilmiş önemli bir görevdi.

Hüküm verilmiş, sıra vedalaşmaya gelmişti. Temiz yüzlü bir çocuk elinde bir tepsi hurma ile geldi. Efendi Hazretleri herkese bilet tane dağıttı. Sancar Bey eğilip Efendi Hazretleri’nin elini öptükten sonra, “Hakkını helal et!” dedi.

Hazret helalliğini verirken ağlıyordu. Sancar Bey, diğer üç Bey’le kucaklaştıktan sonra belindeki gümüş köstegi çıkarıp yarenlerine teslim etti. Bu sırada Yüzüklü Beyler bu yiğit adamı sonsuzluğa yolculamak için, avludan kapıya kavuşan yolun her iki tarafına dizilmişlerdi.

Sancar Bey, Hurmalı Avlu’dan çıkıp doğruca demirhanesine gitti. Çırağı ateşi diri tutmuştu. Hiçbir şey olmamış gibi, yarım bıraktığı işe devam etmeye başladı. Kardeşlerinden biri için güzel bir kılıç dövmüş, lakin ağzını açmaya fırsat bulamamıştı. Çeliği eline alıp biley taşının başına geçti. İki saat kadar sonra kılıç iş görür hale gelmişti. Sıra tam kabzasını takmaya gelmişti ki, dörtnala yaklaşan bir çift atın nal seslerini duydu. Kabzanın perçinlerini takmaya devam etti.

Atlılar dükkânının hemen önünde durmuşlardı. Az sonra da kuvvetli bir el yakasına yapıştı. Sancar Bey dönüp adamlara baktı. İkisi de suratında meymenet olmayan iriyarı adamlardı. Koca kılıçlarını kınlarından sıyırmışlardı. “Fermanlısın,” dedi yakasına yapışan adam. “Abdest al!”

“Abdestim yenidir,” dedi nice savaş görmüş demirci. “Lakin elimde iş vardır. Yarım bırakmak olmaz. Az müsaade et!”

Bu soğukkanlı cevap, celladı bile dondurmuştu. Sancar Bey dönüp kabzanın geri kalan perçinlerini de çaktı. Sonra kılıcı çırağına uzattı. “Kılağısını çek, sahibine teslim et!”

Çırak, kılıcı aldı ve sonra ustasının boşalan elini yakalayıp defalarca öptü. Sancar Bey gülümsedi. “Ocak sana emanet!”

Cellatlar, beyin ellerini çabucak bağlayıp dükkânının önünde diz çöktürdüler. Gözleri toprakta, boynuna inecek kılıcı beklerken, “Dayanın kardeşlerim,” dedi Sancar Bey. “Gün gelene kadar dayanın!”

16 Mart 2008 Başkent Ankara

“Bir şey alacak mısınız?”

Hikmet Bey, garsonun üçüncü kez gelip aynı soruyu sorması üzerine, “Bir çay daha alayım,” dedi. Göz önünde olmamak için L şeklindeki mekânın, kasada oturan adam tarafından görülmeyen tarafında bir masaya oturmuştu.

Sabaha kadar açık bir işkembecide sadece çay istemesi elbette garipti ama onu tanıyanlar bunu yadırgamazdı. Pimpirikli, titiz, temizlik takıntılı bir adamdı. Dışarıda yemek yiyemiyordu.

Oturmadan önce sandalyesini ve masayı yanında taşıdığı kolonyalı mendillerle bir güzel silmişti.

Etrafına bakındı. Belki de hafta ortası olduğundan işkembeci için tenha bir geceydi. Bilemiyordu ki... Neredeyse on yıldır ilk kez gecenin birinde evinde yatağında mışıl mışıl uyumuyor, bir randevu için ilk defa adım attığı bu yerde birini bekliyordu.

Artık beklemekten sıkılmıştı. Görüşme için niye böyle bir yerin seçildiğini de anlamamıştı.

Oyalanmak için sarı bir zarf içine koyduğu fotokopileri çıkarıp incelemeye başladı. Eski harflerle yazılmıştı satırlar ama onun için sorun değildi. Uzmanlık alam buydu. Bir karaltı yanından geçince gayri ihtiyari kafasını kaldırdı. Hayır beklediği değildi gelen. İnce, uzun suratlı, kötü bakışlı biriydi. Tam arkasındaki masaya oturduğunu gözucuyla fark etti. Rahatsız oldu, ama yapacak bir şeyi yoktu.

Yeni müşteri, garsondan bir tuzlama istedi. Onun dışında sesi çıkmadı.

Birkaç dakika geçmişti ki, Hikmet Bey’in yüzü kapıdan girenle birlikte aydınlandı. İşte gelmişti. Kafasındaki şapkaya rağmen onu tanımıştı. Ayağa kalkıp hararetle elini sıktı. Uzun zamandır tanışmak istiyordu bu adamla. Kitaplarını okumuş, birçok kez internet üzerinden yazışmışlardı. Öyle sevinçliydi ki, niye görüşmek için bu saati ve bu mekânı seçtiğini sormadı.

Adam, onun hayran bakışlarından rahatsız olmuş gibiydi. Gözleri sanki bir şeyi arıyormuş gibi sürekli etraftaydı. Birden fotokopileri fark etti. “Bunlar mi?” diye sordu.

Hikmet Bey heyecanla, “Evet,” dedi. “Ali Fuat Cebesoy Paşa’nın *Sınıf Arkadaşım Atatürk* kitabının müsveddeleri ve kayıp sayfaları. Zaten sizinle görüşmek istememin...”

Karşısındakinin cep telefonu çalınca sustu.

Adamın küçük, fıldır fıldır gözleri sabitlenmişti.

“Yaklaştı demek, o olduğundan emin misiniz? Hımm... Tamam ben kâğıtları almaya geldim. Sorun yok, ondan kurtulabiliriz.”

Hikmet Bey’in sezgileri alarm çalmaya başlamıştı. “Kâğıtları almak” demişti. Oysa vermek gibi bir niyeti yoktu ki, ayrıca o kurtulacakları kişi kimdi? Kâğıtları toparlamak için hamle yaptığında karşısındaki adamın bir el işaretini gördü. Ona doğru yapılmıştı ama...

Birden arkasındaki hareketlenmeyi hissetti. Ensesinde korkunç bir acı duydu. Hikmet Bey’in ölümü ensesinden beynine giren şişle ani olmuştu.

Katil şişi çıkarmadığı için kanama fazla olmamıştı. Yavaşça vücudu arkasına yasladı. Şansları yaver giderse saatlerce öldüğü anlaşılmayabilirdi.

Telefon konuşmasını bitiren diğer adam fotokopileri toparladı ve hızla dışarı çıktılar.

Katil direksiyona geçerek, patronu da büyük bir hazla eski yazılan okuyordu. İyi iş olmuştu. Diğer ekip de başarırsa önlerinde engel kalmazdı.

Ama birden arabanın içine öfke doldu. Katil, patronundan ağır bir küfür duydu. “Hayvan herif! Eksik bu belgeler!”

Katil, kahretsin sorun var, diye düşündü.

Arka koltukta bir anda cehennem oluşmuştu. “Bilginin olduğu sayfalar eksik! Herif onları saklamış.”

Katil, “Geri dönelim mi patron?” diyecek oldu. Cevap sertti.

“Aptal aptal konuşma. Bize vermediği belgeleri üzerinde gezdirir mi? Bu pimpirikli adamın bize güvenmeyeceğini tahmin etmeliydim.”

Bu sırada telefon yine çalmaya başladı. Numara tanıdıktı.

Cevapla tuşuna basmadı, katille beraber heyecanla beklediler. Üç kere çalıp kesildi. Bu hedef yok edildi demekti.

3

İki Kardeş

16 Mart 2008 Kula - İzmir Yolu

Gökyüzüne demir atmış gibi görünen kocaman, gri bir bulutun hemen kenarındaki dolunayın aydınlattığı dört şeritli asfaltta; siyah, lüks bir araba temkinli bir süratle ilerliyordu. Afyon'dan çıkalı beri, yani neredeyse iki saattir direksiyonun başında olan şoför gözünü yoldan ayırmadan gaza basmaya devam ediyor, arka koltuğun sağ tarafında oturan beyefendi ile hemen yanındaki güzel eşinin arasında geçen neşeli konuşmaya da küçük ve haddini bilen kahkahalarla eşlik ediyordu.

Yaklaşık altı aydır beyefendinin hizmetindeydi ve sadece aldığı dolgun ücret nedeniyle değil, arka koltukta oturan bu genç adamın mükemmel bir insan olmasından dolayı da işini seviyordu. Yaptığı şeyin sıradan bir şoförlük olmadığına inanmıştı. Haksız da sayılmazdı. Zira son aylarda Anadolu'nun en ücra köşelerine kadar seyahat ettikleri bu genç adam, Türkiye'nin gelecek elli yılma damgasını vuracakmış gibi görünüyordu. Şoför patronuyla iftihar ediyor ve birlikte geçirdikleri her anı, ileride torunlarına anlatacağı, kimbilir belki de bir kitapta toplayacağı anılara dönüşmesi için hafızasında biriktiriyordu.

Arabanın farlarının aydınlattığı son mavi tabelaya göre Kula'ya çok az kalmıştı. Eğer yolculuk bu sükûneti ve akışıyla devam ederse, sabaha karşı iki buçuk gibi İzmir'e ulaşmış olurlardı. Ege'nin güzel şehrinde yapılacak çok iş, konuşulacak çok konu ve görüşülecek çok zat-ı muhterem vardı.

Şoför dikiz aynasından arka koltuğa baktı. Hanımefendi, başını kocasının omzuna yaslamış hafif hafif uyukluyor, beyefendi de sağ camdaki karanlığa dalmış, karısının saçlarıyla usul usul oynuyordu. Gözlerini hemen aynadan çekti. Utanmış falan değildi. Sadece rahatsız etmek istememişti. Çünkü nice

zamandır ancak otel odalarında ve şanslılarsa böyle kısa araba yolculuklarında baş başa kalabiliyorlardı. Kolay değildi... Özellikle de hanımefendi için. Sürekli kocasının yanında olmak, onunla birlikte kilometrelerce yol kat etmek, otel odalarında yatıp kalkmak, kalabalık ve sıkıcı yemeklere, toplantılara katılmak, eskimiş politikacıların eskimiş eşleriyle muhatap olmak, her daim kocasının moralini ve sinirlerini kollamak... Zor işlerdi bunlar. Hele hanımefendi gibi hamileyken çok daha zor olmalıydı. Dört ay kadar sonra bu güzel aileye bir de bebek katılacaktı.

Birden gülümsedi. Aklına bir fikir gelmişti.

“Beyefendi,” dedi fısıltıyla.

Dikiz aynasında ilgi dolu bakışları görünce devam etti. “Bence bu bebek amcasını yola getirebilir. Bazı insanlar böyle olur, amca olunca yeğenleri dünyanın merkezine yerleşir. Onlara artık bir aile kurmaları gerektiğini hatırlatır.”

Beyefendi gülümsedi ve, “İnşallah öyle olur Yakup Efendi,” dedi. Eşini uyandırma korkusuyla fazla konuşmamıştı.

Beyefendinin en büyük üzüntü kaynaklarından birinin başı beladan kurtulmayan kardeşi olduğunu biliyordu. Esasında Yiğit Bey, sevimli, hiç büyümeyen bir serseriydi. Genellikle zevzek espriler yapardı, ama ruh hali bir fırtınadan daha hareketliydi. Ağabeyi politik kariyerinde yükselirken onun davranışlarının da düzelmesi şarttı.

İç çekip gaza biraz daha bastı. Bir taraftan da önlerindeki günü planlamaya çalışıyordu. Görünüşte basit gibiydi. Yarın İzmir’de işleri bittikten sonra beyefendi ve eşini havaalanına bırakacak, kendisi Ankara’ya karayoluyla dönecekti. Ama arada bir sürü ayrıntı vardı. Uygun zamanda benzin almalı, arabada çıkacak herhangi bir arızayı göz önünde bulundurarak geçici olarak araç tedarik edebileceği yerleri öğrenmeliydi. Hazır aklına benzin gelmişken gözünün ucuyla göstergeye baktı. Hayli hayli yeterdi, ama yarın bir ara depoyu doldurması gerekiyordu. Gözünü göstergeden çekip tekrar yola dikti. Sağ taraftaki karaltıyı fark edip ayağım frene atmak istediğinde, artık her şey için çok geçti. Bağların arasından hızla fırlayan eski model bir kamyonun sönük farları, siyah arabanın yan tarafıyla çoktan buluşmuştu. Çarpışma, çıkardığı gürültüyle yakındaki

dağları inletmiş ve kurbanlarına çığlık atacak kadar zaman bile tanımamıştı...

16 Mart 2008 Cihangir - İstanbul

Soğuk bir esinti Yiğit Gündüz'ün tişörtünün içine dolup titremesine neden oldu. Bahar gecesiydi, ama daha havalar ısınmamıştı. Elinde bira şişesi Boğaz Köprüsü'nün ışıklarını seyrediyordu. Pencere pervazının üzerine tünemiş, bacaklarım boşluğa sallandırmıştı.

Kafasını eğip sekiz kat aşağıya, zemine baktı. Beş duble viskinin üzerine içtiği ikinci biraydı bu. Kafası oldukça ağırlaşmıştı, ama dengesini koruyabiliyordu. Sık sık tırmanış yapan tecrübeli bir dağcı olarak yükseklik korkusu yoktu.

Birazcık öne eğilsem, bacaklarımla kendimi biraz ileri itsem, diye düşündü. Bu işe yaramaz bedenini yerden kazısalar ne mutlu olacaktı. Ama bir türlü o küçük itkiyi yapamıyordu. Korkak herif diye söylendi. Kızgındı.

O yapamıyordu, ama üzerine oturduğu şu pervaz niye kırılmıyordu ki. Elleriyle bir yere tutunuyor da değildi. Düştüğü anda bir melek gibi kanatları olmadığına göre sert zemine yapışırdı.

Orada, kendini boşluğa atacak cesareti bulmak için ne kadar oturacaktı bilinmez, telefon çalmaya başladı. Gecenin üçünde arayan münasebetsize küfretti. İlgilenmeyecek, açmayacaktı.

Telefon ısrarla çalmaya devam ederken dehşetle önemli bir ayrıntıyı fark etti... Çalan ne ev telefonu ne de iki yıldır kullandığı kontürlü hattıydı. Çalan ağabeyinin kendisine hediye ettiği telefondu. Bu numara sadece birkaç kişide vardı.

Artık buz kesmiş ayaklarını içeri çekmeye çalışırken önce koltuğun üzerine devrildi, ardından yere yuvarlandı. Kalkmak yerine ellerinden destek alıp sürünmeyi tercih etti.

Bir çekmeceye attığı telefona ulaşması en az iki dakikasını aldı ama çalmayı kesmemişti. Nihayet eline aldığında ekranda rakam yerine özel numara yazdığını gördü. Sinirli bir sesle alo, dedi. “Yiğit!”

Sesi tanımıştı. Bu ağabeyinin danışmalarından biriydi. “Buyrun Rasih Bey,” dedi dilini içki yüzünden zor döndürerek.

“Yiğit bu saatte aradığım için kusura bakma ama abin..” Kafasını toparlayamıyordu. “Ne abisi?...” dedi. Politika işlerinden nefret ederdi, o yüzden ilgilenmiyordu ağabeyinin son zamanlarda yaptıklarıyla. Hamile yengesiyle oraya buraya sıkıcı seyahatler yapıyor olmalıydı.

Rasih Bey sözlerinin yarısında hıçkırarak devam etti. “Abini kaybettik evladım. Bir kaza olmuş...”

Yiğit’in gözleri birden açılmış, kafasındaki bulutlar güçlü bir rüzgâr tarafından sürüklenmişti. “Öldü mü yani?! Abim!”

“Evet Yiğit. Zeynep Hanım ve şoför Yakup Bey de...”

“Nasıl olur ya?!” Bağırıyordu artık. “Hastanede filan olmasınlar? Belki de doktorlar...”

Rasih Bey sözünü kesti. “Hayır evladım, haber kesin. Bir kamyon arabalarını altına alıp otuz metre sürüklemiş. Kaza yerindeki polislerle bizzat konuştum. Yiğit... Çok üzgünüm...”

Yiğit artık konuşamıyordu. Rasih Bey’in sesi de sanki bir tünelin ucundan geliyordu. Artık adamın dediklerini tam olarak anlamıyordu.

Yine de cenazenin Ankara’ya getirileceği söylenince algılayabildi. Mırıltıyla, “Oraya geliyorum,” dedi.

Rasih Bey, “Yiğit sakın araba kullanmaya kalkma,” diye atıldı panikle.

Yiğit kendisinden beklenmeyecek bir sakinlikle, “Merak etmeyin sabah ilk uçağa atlarım,” dedi. “Yalnız birisi benim için yer ayarlasın ve havaalanında karşılasın lütfen.”

Telefonu kapattığında sırtüstü yatmış, gözünü tavana dikmişti. Öyle garip hissediyordu ki kendini. Birden gözleri hâlâ açık olan pencereye kaydı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Ne adaletsiz bir dünyaydı bu!

O biraz önce değersiz ve boş hayatına son vermeyi düşünürken, ağabeyi; büyük hedefleri ve idealleri olan, ülke liderliğine en yakın aday gösterilen o mükemmel insan, bir kaza sonucu ölmüştü. Üstelik hamile karısıyla.

Ellerini havaya kaldırıp, “Yanlış insan Allah’ım!... Yanlış insanı aldın yanına!” diye bağırdı.

İKİNCİ BÖLÜM

Kaçma Zamanı

4

Durmak Yasak

23 Mart 2008 Ankara — Saat: 10.07

Cenaze törenleri yapılalı dört gün olmasına rağmen telefonlar susmak bilmiyordu. Yiğit doğru düzgün, doyasıya ağlayamamıştı bile. İçinden bütün telefonları parçalayıp atmak, sonra gözyaşlarıyla birlikte masanın üzerinde duran yarım şişe viskiyi boğazından aşağıya boşaltmak geliyordu ama yapamazdı. Titreyen ellerine bakarak, “İstanbul’a gitmem gerek benim,” diye mırıldandı. Cenazeden beri ağabeyinin evinde kalıyordu. Çok anısı vardı bu evde. Mimarlık fakültesini kazandığını burada öğrenmişti. Mezuniyetini de tam karşıdaki yemek masasında ıslatmışlardı ağabeyiyle birlikte. Ama artık bu ev de ölmüştü. Tüm anılarıyla birlikte çürümeye başlamıştı bile. Gitmeliydi. Onu saran, yapışan, nefessiz bırakan bu şehirden kaçmalıydı.

Partili yetkililer onca bürokratik iş için yardım ettikleri halde tam anlamıyla serseme dönmüştü. Bir yandan başsağlığı için ara-

yanlar, bir yandan medya, bir yandan imzalanması gereken kâğıtlar. Ölümün bile kuralları peşinen koyulmuştu ve geride kalan fani kullardan itirazsız biatlar bekleniyordu.

Her nasılsa birkaç dakikadır çalmayan telefonu kaldırıp seyahat acentasını aradı. Meşguldü... Uçakla gitmeye karar vermişti. Niyeti İstanbul’a giden ilk uçağa bilet alıp üstüne üstüne gelmeye başlayan bu evden ve durmaksızın çalan telefonlardan bir an önce kurtulmaktı.

Akmaya başlayan gözyaşlarını silip numarayı tekrar çevirdi. Meşgul sinyali geldi. Önce küçük bir küfür savurdu, ardından fırsattan istifade birkaç damla daha gözyaşı döktü. Elindeki telefonu kapatmak istemiyordu. Daha ahizeyi yerine koyar koymaz çalmaya başlayacağından emindi çünkü. Birkaç kez aradı, hep meşguldü. Küfrü ve gözyaşları yoğunlaştı. Ardı ardına gelen “dit dit dit” sesi yine kulağındaydı. Yiğit enikonu ağlıyordu artık. Hıçkırıkları o sinir bozucu sese karışıyordu.

Onca hengame arasında ağabeyini hakkıyla yolcu edememiş, veda edememişti sanki. İyi bir insandı o, evliydi, karısı hamileydi. Belki kongreyi kazanacaktı, belki ardından seçimi, belki Yiğit Ankara'daki cümle polislerle "sen benim kim olduğumu biliyor mu-sun?"culuk oynayacaktı ama ağabeyi ölmüştü işte... Ölmüştü ve bu öylesine kimsenin umurunda değildi ki seyahat acentasının telefonu bile hâlâ meşgul çıkmakta ısrar ediyordu. Yiğit saçmalamakta olduğunu fark etmişti ama bunun hiçbir önemi yoktu. Bugün, hayatındaki en saçmalanası gündü.

Kulağındaki meşgul sesine daha fazla dayanamayarak ahizeyi yerine koydu. Tam tahmin ettiği gibi olmuştu. Telefon kapanır kapanmaz, soluk alacak kadar bile vakit tanımadan yeniden çalmaya başlamıştı. Yiğit hıçkırıklarıyla birlikte inip kalkan göğsüne hâkim olmaya çalışıyordu. Bu, zor bir işti. Son bir saattir bunu o kadar çok yapmak zorunda kalmıştı ki artık kaburgaları ağrıyordu. Derin bir nefes alıp kendini sakinleştirdi. Gözyaşlarını silip derin de bir of çektikten sonra altıncı defadır çalmakta olan telefonu açtı. "Yiğit Gündüz?" dedi bir ses.

Eğitim görmüş bir bayan sesi... Günlerdir peşinde olan muhabirlerden biriydi anlaşılan. Boğuk bir tonla, "Efendim?" diye cevapladı.

"Sizinle konuşmam gerekiyor," dedi karşıdaki. "Ben NurTezer." Yiğit içinden eyvah, diye geçirdi. Kadını mümkün olduğunca çabuk başından savmalıydı. "Bakın hanımefendi medyaya konuşmuyorum, zaten acele İstanbul'a gitmem gerekiyor."

Kadın şaşırtıcı bir sakinlikle, "Ben medyadan değilim ve görüşmemiz lazım," dedi. "Yiğit Bey, yakın bir zamanda benim de bir kaybım oldu. Babam Hikmet Tezer öldürüldü."

Yiğit boştaki eliyle alnım ovdu. Ne kadının ismi ne de babasının ismi tanıdık gelmişti. Gelmeli miydi?

"Kaybınıza üzüldüm hanımefendi," dedi ama sesinde yine de ters bir tını vardı. "Ama niye görüşmemiz gerektiğini anlayamadım." O çıldırtıcı derecede dengeli ses tonu, "Basit," dedi. "Bende bir emanetiz var. Ahinizden!"

İşte bu bombaydı. Yiğit tatmin olmamış bir sesle, "Ne emaneti?" diye sordu. Yoksa ağabeyinin bu kadınla gizli bir ilişkisi mi vardı? Şantaj peşinde miydi?

“Bilmiyorum,” dedi Nur adlı kadın. “Zarfın içinde. Abiniz size verilmek üzere babama bırakmış. Çalışma masasını karıştırırken buldum. Evinize mi geleyim?”

Yiğit, neredeyse panikle, “Hayır hayır,” dedi. “Ben gelirim. Bir yerde buluşalım.”

Kadın ısrar etmedi. “Tamam. Güvenpark’a gelin o zaman. Çiçekçilerin oraya.”

Yiğit sıkkın bir sesle, “Yarım saat sonra,” dedi ve telefonu kapattı. Hızla ayağa fırlayarak önündeki sehpaya bir tekme attı. Etrafa saçılan boş bardakların ve kâselerin şangırtısı duvarlarda yankılandı. “Niye suratına kapatmadın sanki?” diye bağırdı kendi kendine. “Ne emanetiymiş? Oyun oynanacak gün mü bu?”

Tekrar yerine oturup başını ellerinin arasına aldı. Kafası karışmıştı. Ağabeyi neden kendisine bir zarf bıraksındı ki? Öldürülmüş bir adama hem de... O adam kimdi? Nasıl öldürülmüştü? Sinirden soramamıştı ki... “Ulan bir bu eksikti,” diye homurdanarak ayağa kalktı. Montunu giyerken söylenmeye devam ediyordu. “Eh kadın! Eğer bu da numaraysa, kibar davranmam çiçekçilerin önünde yığarım seni!”

Saat: 10.51

Öfkesinden hızlı hareket etmiş olacaktı ki, evden çıktıktan yirmi dakika sonra çiçekçilerin önüne ulaşmıştı. Kızgın gözleriyle önce saatine, sonra etrafına bakındı. Neyse ki hava iyiydi. Nazlı bahar başkente nihayet ulaşmış, havayı iyice ısıtmıştı. Yiğit fazla gelen montunu çıkarıp omzuna attı. Zaman öldürmek için volta atmaktan başka çaresi yoktu. Şu halime bak, diye geçirdi içinden.

Bir aşağı, bir yukarı yürüyor, gözü çiçeklere takıldıkça da içi cız ediyordu. Birden aklına ağabeyinin mor nergisleri ne kadar çok sevdiği geldi. Tam da vaktiydi nergisin. Çiçekçilerin önündeki tenekelerde demet demet duruyorlardı. En yakındaki çiçekçiye yöneldi. Gözüyle bellediği bir tanesini alıp derin derin kokladı. Sevilmeyecek çiçek değildi ki. Küçük dükkânın sahibi hemen yanında bitivermişti. “Ne kadar?” diye sordu. Adamın söylediği fiyat ona çok ucuz gelmişti. Gülümsedi. Demeti koltuğunun altına kıstırıp elini omzunda sallanan montun cebine attı. Şıngırdayan bozukluklardan birini satıcıya teslim edip çiçeğini koklaya

koklaya yürümeye devam etti. Başbakanlığa sapan yolun köşesine geldiğinde durup etrafına bakındı. Gözleri sabırsızlıkla kadını arıyordu ama birden tarif bile almadığını anımsadı. Umarım o beni bulur, diye düşündü.

Nerede bekleyecek acaba bu kadın, diye düşünmeye devam ederken, gerisin geri, caddeye doğru ilerledi. Sağ tarafındaki sıra sıra dizilmiş telefon kulübelerinin yanından geçerken kulağına keskin bir fısıltı çalındı. “Yiğit Gündüz?!”

Dönüp baktı. Siyah saçlı, düz burunlu bir kadın telefon kulübelerinin birinden kendisine sesleniyordu. Ahize de sanki konuşuyormuş gibi kulağındaydı. “Hey Allah’ım,” diye homurdandı Yiğit. Bu sırada kadın da kulübeden çıkıp yanma gelmişti. “Ben Nur. Dikilip durmayalım burada,” diye fısıldayarak Yiğit’in koluna giriverdi.

Esasında kadın denilemezdi. Yirmili yaşlarında, orta boylu genç bir kızdı ve Yiğit kabul etmek zorundaydı ki çok güzeldi. Kısa kesilmiş siyah saçlarının altında, insana dik dik bakan iki koyu yeşil göz vardı. Hafif ama insanı etkileyen bir parfüm içini gıcıkladı.

Hızlı adımlarla caddeye doğru yürümeye başladılar. Nur fısıldayarak konuşmakta ısrarlı gibiydi. “Neyle geldiniz buraya?” diye sordu.

Yiğit eski ruh haline dönüyordu. Bu kızın gerçek niyeti belli olana dek kalkanları indirmeyecekti. Homurtuyla karışılık cevapladı. “Taksiyle!”

“İyi etmişsiniz,” dedi Nur.

Yiğit’in tepesi atıvermişti. Silkinerek kolunu kızın elinden kurtardı. “Bakın hanımefendi! Bu esrarengiz tavırlara gerek yok. Ben alayım şu emaneti.”

Kuzguni saçların altındaki yeşil gözler bu çıkışı vurdumduymazlıkla karşıladı. “Yürüyün,” dedi sadece. “Burada olmaz.”

Bu Yiğit için bardağı taşıran son damla olmuştu. “Nur Hanım diyorum!” diye bağırıverdi. “Göreyim şu emaneti.”

Nur, Yiğit’in gözlerine dikkatlice baktı. Sonra elini iç cebine atarken, “Uydurduğumu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Yiğit cevap vermedi. Sadece kızın beyaz zarfı cebinden çıkarışını izledi. Görebildiği kadarıyla zarfın üzerinde kendi adi yazıyordu. “Alın,” dedi Nur.

“Abiniz bunu babama birkaç ay önce teslim etmiş. Zarfa zımbalanmış kâğıtta bu yazıyordu. Başına bir şey geldiği takdirde hiç gecikmeden size verilmesini istemiş.”

Dalgın dalgın zarfa bakıyordu Yiğit. Kıza yalancı muamelesi yaptığı için utanmış falan değildi. Sadece ağabeyinin el yazısını görmek yine içini burkmuştu. Zarfın içerisinde çok hayati şeyler olabilirdi, ama şu an sadece ölmüş ağabeyinden bu güne intikal etmiş birkaç satırı okuyacak olmanın heyecanı vardı. “Sağ olun Nur Hanım,” diyerek hızlı adımlarla üst geçide doğru yürümeye başladı. Kız şaşırmıştı, ama vazgeçecek gibi görünmüyordu. Çevik birkaç adımla Yiğit’e yetişti ve yine koluna yapıştı. “Yiğit Bey,” dedi. “Yanımda okumanızı rica etsem.”

Yiğit, “Ne münasebet!” dedi.

Birden kızın yeşil gözleri buğulandı, dudağı titredi. Yiğit telefon görüşmesini de sayarsa bu kısa süreli tanışmaları içinde ilk defa kontrolünü yitirdiğini düşündü.

“Bakın babamın öldürüldüğünü söylemiştim ama ne zaman olduğunu sormadınız. 16 Mart gecesi öldürüldü.”

Yiğit bu tarihi çok iyi biliyordu. Bir haftadır hayatını mahveden kasırganın başlangıcı. Kız devam etti.

“Bence ahinizin ölümüyle babamın öldürülmesi arasında bir bağlantı var.”

Yiğit altındaki zeminin kaydığını hissetti. Bu kız... Bu kız ağabeyinin öldüğü kazanın... Suikast mi?

Bu, çizgiyi aşmaktı. “Bakın Nur Hanım. Ağabeyimin emanetini bana ulaştırdınız. Ama açım henüz yeni ve kafanızdaki saçma fikirleri bana bulaştırmanızı istemiyorum. Sağ olasınız ama bu kadar yeter. Haddinizi bilin.”

Ve hızla oradan uzaklaştı. Kız tekrar hareket edemeden çoktan merdivenlerin tepesine ulaşmıştı. Arkasından bağırana kadar kalabalığa karışıp gözden kayboldu.

Yiğit yapışkan kızı atlattığından emin olana dek koşar adımlarla ilerledi. Yüksel Caddesi boyunca biraz yürüdükten sonra sağ taraftaki sokaklardan

birine girdi. Şüpheyle tekrar arkasına baktı ve elindeki zarfı bir çırpıda açtı. Kısa bir mektuptu bu. Yazı kesinlikle ağabeyine aitti.

“Kardeş,” diye başlıyordu.

Yiğit bu kelimeyi suratında acı bir tebessümle tekrar tekrar okudu. Gözlerinde biriken yaşları elinin tersiyle sildikten sonra mektubu okumaya devam etti:

“Biliyorum sana bu güne kadar adam gibi ağabeylik yapamadım. İkimiz de anasız babasız büyüdük. Ama sen küçüktün... Benden daha yetim, daha öksüzdün. Sana fazla sahip çıkamadım. Küçükken dersim vardı, sonra da işim oldu gücüm oldu. Eğer bir ağabeyin eksikliğini sana çok hissettirdiysem özür dilerim.

Neyse, meseleye gelelim. Eğer bu mektubu okuyorsan, benim başıma çok kötü bir şey gelmiş demektir. Şu kadar ki: Dua et ölmüş olayım. Senden birkaç şey yapmanı istiyorum. Bir, eğer bu mektubu sana ulaştıran Hikmet Tezer’den başka biriyse, kesinlikle dediği hiçbir şeye inanma ve derhal oradan uzaklaş. Mektubun devamını sonra okursun.

İki, her şeyi, ama istisnasız her şeyi bir tarafa bırak ve doğruca bizim eve git. Kasada üzerinde senin fotoğrafın olan bir pasaport, kimlikler ve yeteri kadar para bulacaksın. Çocukken sana en çok acı çektiren şeyi hatırla ve hepsini al. En hızlı şekilde yurtdışına çık ve kendine yeni bir hayat kur.

Yiğit! Bu söylediklerim şaka değil, oyun değil. Rica etmiyorum, yapmanı istiyorum. Ne kadar inatçı olduğunu biliyorum ama lütfen lütfen lütfen hiçbir şeyi kurcalama. Kesinlikle kimseden yardım isteme, kimsenin yardımım kabul etme. Sadece hemen yurtdışına çık. Bana ne olduğunu unut, burada kalanlara ne olacağını unut. Sana olan biteni anlatmam mümkün değil. Zaten en iyisi de hiç bilmemen. Dediklerimi yap. Sen hayatta kalmalısın... Lütfen!

Ağabeyin Oğuz Gündüz.”

Yiğit mektubu katlayıp arka cebine koydu. Okuduklarından fazla bir şey anladığı söylenemezdi. Çünkü daha ilk satırdan itibaren kafası darmaduman olmuştu. Yoksa o çatlak kız, Nur haklı mıydı?!

Birkaç adım ilerledikten sonra, mektubu yine eline aldı. Her kelimeyi tekrar tekrar, hafif de mırıldanarak okumaya koyuldu. Sokağın ilerideki ana

caddeye kavuşmasına yirmi adım kadar bir mesafe kalmıştı. Yiğit kafasını mektuptan kaldırmadan yürümeye devam ediyordu. Sağ tarafından, “Arkadaşım biraz bakar mısın?” diye bir ses duydu. Gayri ihtiyarı kafasını çevirmiş bulundu. Hırpani görünüşlü bir adamdı bu. İnce uzun suratından kötülük akıyordu.

Yiğit, adamın derdinin ne olduğunu aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Şu kibar dilencilerden birisi olmalıydı. Tam tahmin ettiği gibi adam, mızıltılı bir sesle, “Memleketten yeni geldim, iş bulamadım daha...” diye konuşmaya başladı. Yiğit, adamın lafını tamamlamasını beklemeden elini montunun cebine attı. Yakalayabildiği tüm bozuklukları adamın avucuna sıkıştırdı ve yürümeye devam etti.

Daha bir adım atmıştı ki, arkadan adamın sesi tekrar duyuldu. Bu sefer az önceki kadar mızıltılı da gelmiyordu: “Sadaka mi veriyon a... evladı!”

Kan bir anda Yiğit’in beynine fırlayıvermişti. Sağ yumruğunu elindeki kâğıtla birlikte sıkarak, omzunun üstünden geriye doğru savurdu. Bedeni de savrulan yumruğunun peşinden dönüyordu. Hamlesini büyük bir hınçla, ama dengeli bir şekilde yaptığından emindi. Yumruğu tam hedefini bulmak üzereyken gözü adamın elindeki parıltıyı gördü. Bıçaktı bu. Kendini geriye çekmek istedi ama artık çok geçti. Neyse ki yumruğu bıçaktan önce davranmıştı. Ağzının ortasına aldığı darbe adamın dengesini bozmuş, bıçak göğsünün sol tarafını sıyırıp geçerek, montunun cebini kesmişti. Bu sırada cep telefonu kesikten kayarak yere düştü ve parçalara ayrıldı.

Yiğit hemen kendisini toparladı. Korkmak bir tarafa, öfkesi bir kat daha artmıştı. Sadece adamın elinden o bıçağı almayı düşünüyordu. Sonra şansı yaver giderse, etraftan birileri yetişir ve katil olmadan bu hergeleyi elinden alırlardı.

Hâlâ montunun içinde durmakta olan nergisleri adama fırlattı ve ardından tekme savurdu, ama ıskaladı. Adam sıradan bir serseri olamazdı, çünkü o hamlelere karşı ikinci kez bıçağı sallayabilmişti.

Yiğit bu kez sol elindeki montu kalkan gibi kullanarak adama biraz sokuldu. Yumruğunu vuracakmış gibi kaldırdı ve hemen ardından adamın dizkapağına sağlam bir tekme indirdi. Rakibi bir kez daha sağlamlığıyla onu şaşırtmış, tekmeye bana mısın dememişti. Bıçak bir kez daha savruldu. Yiğit alçaktan, kamına doğru gelen bu hamleyi savuşturmak için montunu

adamın suratına attı ve olanca kuvvetiyle tekmesini adamın kaburgalarına gömdü. Yanlış duymadıysa kulağına ufak bir kemik sesi gelmişti.

Adam can acısıyla biraz gerilemişti, ama vazgeçecek gibi görünmüyordu. Dik dik Yiğit'e baktı. Sanki artık kavgayı kişisel algılıyordu. Bu garip bir bakıştı. Bıçağını ileriye doğru iyice uzatmıştı. Sinsi gözleriyle saldırmak için uygun bir zaman kolluyordu. Tam bu sırada, hemen yani başlarından yükselen sert bir fren sesi her ikisinin de dikkatini dağıttı. Yiğit kafasını çevirdiğinde, takım elbiseli bir adamın hışımla arabadan indiğini gördü. Elinde nikel kaplı bir silah vardı ve üzerlerine doğru geliyordu. Yiğit içgüdüsel bir hareketle geriye doğru sıçradı, ama takım elbiseli adam, doğruca karşısındaki bıçaklı çapulcuya yönelmişti. Çapulcu durumun vahametini çabuk fark etmiş, kendisinden beklenmeyecek bir süratle, sokağın gerisine doğru koşmaya başlamıştı. Takım elbiseli adam da neredeyse aynı süratle peşinden gidiyordu.

Yiğit anlamsız bakışlarla, giderek uzaklaşmakta olan bu kovalamacayı seyretmekteyken hemen yanında bir adam beliriverdi. Bu da takım elbiseliydi ve fazladan bir de siyah güneş gözlüğü takmıştı. Kibar bir sesle, "Geçmiş olsun Yiğit Bey," dedi. Yiğit montunu yerden alırken, cevap olarak bir süre anlamsızca adamın suratına baktı. Gözüne yan taraftaki arabanın açık duran ön kapıları çarptı. Bu adam da aynı arabadan inmiş olmalıydı. Kısık bir sesle, "Sağ olun," diye cevap verdi. Adamın kendisine ismiyle hitap etmesi dikkatinden kaçmamıştı. İçinden bir ses hararetle hemen uzaklaşması gerektiğini söylüyordu. Güneş gözlüklü adam da bu sesi duymuş olacak, kibar bir hareketle elini Yiğit'in omzuna attı. "Yiğit Bey, biz sizi güvenli bir yere alalım."

Yiğit önce omzundaki ele, sonra da elin sahibine tehditkâr gözlerle bakıp yanağını hafifçe seğirterek, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Sizi güvenli bir yere almak için buradayız," diye cevap verdi adam. Bir taraftan da Yiğit'in seğirip duran yanağına bakıyordu.

"Kardeşim siz kimsiniz?" diye tekrar etti Yiğit. Gözü bir an yere kaymıştı; kırılmış cep telefonunun parçaları dörtbir yana savrulmuştu. Bir taraftan da ağabeyinin yazdığı o satırlar kafasında çınlayıp duruyordu. *Kesinlikle kimseden yardım isteme, kimsenin yardımını kabul etme...*

Gözlüklü adam, “Bakın Yiğit Bey. Bizi sizin dostlarınız gönderdi. Güvenliğinizin sağlanmasını istiyorlar. Merak etmeyin, İstanbul’a birlikte...” diyerek uzun olacağı başından belli olan bir lafa girişmişti ama sonunu getiremedi. Yiğit üçüncü kez, “Siz kimsiniz?” diye sormak yerine, adamın hâlâ omzunda duran elini yakaladı, kuvvetlice büktü ve can acısıyla bağıran adamı arabasına doğru savuruverdi. Adam arabanın kaputunun üzerinden bir takla attıktan sonra yola devrilivermiş, Yiğit de bacaklarının olanca kuvvetiyle kaçmaya başlamıştı. Caddeye yaklaşmak üzereyken dönüp arkasına baktı. Adam çoktan ayağa fırlamış ve peşine düşmüştü. Yanlış görmediyse, bir taraftan da telefonla konuşmaya çalışıyordu.

Ayvayı yedik, diye düşündü Yiğit. Adımlarını iyice hızlandırdı ve gelip geçen arabalara aldırmadan doğruca caddeye atladı. Ortalık bir anda fren sesleriyle, yarı açık camlardan yükselen küfürlerle çınlamaya başlamıştı. Ne var ki, Yiğit’in bunların hiçbirini duyacak hali yoktu. Kalça kemiğini gevşek balatalı bir taksinin tamponundan güç bela kurtardıktan sonra sağ salim karşı kaldırıma adımını attı. Peşindeki adam henüz karşı şeridin ortasındaydı. Anlaşılan başkent trafiği karşısında kendisi kadar cesaretli değildi. Bu arayı iyice açmak için güzel bir fırsattı. Çok kısa bir süre düşündükten sonra kolej yönüne doğru koşmaya başladı. Arayı giderek açıyordu.

Elli metre kadar ilerideki ara sokaktan sağa saparak izini kaybettirebileceğini düşünüyordu. Caddenin karşısına geçmeyi daha yeni başaran takipçisi, kendisini kesinlikle yakalayamazdı. Adımlarını biraz daha hızlandırdı. O ara sokağa biraz önce ulaşmak istiyordu ama... Kafasını önüne çevirir çevirmez, burnunun iki karış ilerisindeki, iriyarı ama kısa boylu bir adamın şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Çarpışma kaçınılmazdı artık... Öyle de oldu...

Yiğit olanca hızıyla çarptığı adamla birlikte yere yuvarlanmıştı. Hemen kalkıp koşmaya devam etmek istiyordu ama, altındaki öfkeli adam çoktan yakasına yapışmıştı. “Kusura bakma” gibisinden bir şeyler mırıldandı ve silkinerek kendisini kurtardı. Hemen ayağa fırladı. Daha bir adım atmamıştı ki, ayak bileğine aldığı sert bir darbeyle yeniden yere yuvarlandı. Hâlâ yerde yatan tıknaz adam, Yiğit’in böyle yarım ağız bir özürle sıvışıp gitmesine izin vermeyecek kadar öfkeliydi ve çelmeyi takıvermişti. Yiğit’in içinden adamı parçalara ayırmak geliyordu, ama buna hiç vakti yoktu. Zira takipçisiyle aralarındaki mesafe iyice kapanmıştı.

Azimle tekrar ayağa kalkıp koşmaya başlayınca bileğindeki korkunç ağrıyı fark etti. Tıknaz adamın az önce taktığı çelme, bileğini kötü bir şekilde zedelemiş olmalıydı. Koşmak şöyle dursun, yürüyecek halde bile değildi. Arkasına baktı. Peşindeki adamla aralarında yirmi metre kadar bir mesafe kalmıştı. Kendisini kurtaracak olan ara sokak ise oldukça uzaktaydı. Takipçisi yüzünde hafif bir tebessümle kendisine doğru yaklaşıyordu. Tartışmasız bir şekilde yakalanmıştı. “Kollarım sağlam,” diye mırıldandı. Bu adamdan kurtulmanın tek bir yolu kalmıştı; onu kendisini takip edemeyecek hale getirmek... Bunu kesinlikle yapabilirdi. Niyetini engelleyebilecek tek şey ise yaklaşmakta olan adamın belinden taşan koca bir silah kabzasıydı. Kaldırımın ortasında sakinlikle durdu, yumruklarını sıktı ve beklemeye başladı. Takipçisi de adımlarını yavaşlatmış, ağır ağır yaklaşıyordu. Tam bu sırada Yiğit hemen yan tarafında, caddenin kenarında bir arabanın durduğunu fark etti. Beyaz, eski model bir şeydi bu. Sürücüyü göremiyordu. Daha ne olduğunu anlamadan, arabanın sağ ön kapısı açılıverdi. “Atla,” dedi tanıdık bir ses.

Yiğit hafifçe eğilip arabanın içine baktı. Nur’du bu... Direksiyonun başında telaşlı bir yüzle oturuyordu. “Haydi Yiğit Gündüz,” dedi. “Atla çabuk...”

Yiğit bir kıza bir de yaklaşmakta olan adama baktı. Seçme şansı yoktu. Kendisini ön koltuğa fırlatıp kapıyı kapattı. Araba acı bir lastik sesiyle kalktı ve geniş cadde boyunca kolej yönüne doğru ilerlemeye başladı.

Nur bir kız için oldukça iyi araba kullanıyordu. Sert ve temiz birkaç dönüşle olay yerinden çabucak uzaklaşmış, kestirme yollan kullanarak, Esat’ın dar ama düzenli sokaklarına ulaşmıştı. Artık daha sakin kullanıyordu. Bir süre daha yol aldıktan sonra arabayı uygun bir yere çekti. Kaldırım boyunca dizilmiş ağaçlar taze, minik bahar yapraklarını açmaya başlamışlardı. Etrafta huzurlu bir sessizlik vardı.

“Şimdilik atlattık,” dedi gülümseyerek. Yanakları heyecandan hafif pembeleşmiş, daha da güzel olmuştu.

Ama Yiğit bunu fark edecek durumda değildi. “Şimdilik ne demek?” diye bağırıverdi. “Kimdi o adamlar?!”

Kız da ondan aşağı kalmadı. “Ne bileyim ben! Sadece seni takip ediyordum.”

“Beni mi takip ediyordun? Niye?!”

Kızın yeşil gözleri öfke saçıyordu. “Anlatamıyorum galiba! Babam abinle aynı gün öldü... Katili de elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyor. Sendeki mektupta bir ipucu varsa istiyorum. Duydun mu beni?!”

Yiğit, kızın gözlerine baktı. Yine de üstünlüğü kaptıracak değildi. Sertçe, “Duydum,” dedi. “Hadi gidelim artık...”

“Nereye?” diye sordu kız.

“Mektupta ‘bizim eve git’ diye yazmış,” dedi Yiğit.

“O zaman abinizin evine mi gidiyoruz?”

Yiğit, “Hayır,” diye araya girdi. “Yüzüncü Yıl’a doğru gidiyoruz...”

Nur hiçbir şey sormadan arabayı çalıştırdı ve gaza bastı. Yiğit ağabeyinin “bizim ev” diyerek nereyi kastettiğini anlamıştı. Yüzüncü Yıl semtindeki ortak evlerinden bahsediyordu. Aslında burası Yiğit’in öğrencilik yıllarını, bir başka deyişle hayatının en mutlu zamanlarını geçirdiği evdi. Mezun olduktan sonra ağabeyi bir “kıyak” yapmış ve evi satın alıp Yiğit’e mezuniyet hediyesi olarak vermişti. Bir tek şartı olmuştu ağabeyinin. Odalardan birisi kendisine ait olacak ve istediği zaman gidip gelecekti. Aradan yıllar geçmiş, Yiğit Yüzüncü Yıl’da yaşamaktan sıkılmış, kendisini başka bir şehirde, İstanbul’da bulmuştu. Ama o öğrenci evi olduğu gibi kalmıştı. Arada sırada Ankara’ya geldiğinde uğruyorlar, ağabeyinin işinin olmadığı ender akşamlarda o evde buluşup muhabbet sofraları kuruyorlardı. O evi ikisinden başka kimse bilmiyordu. Ağabeyi hayati önem taşıyan şeyleri o evde saklamakta çok haklıydı.

Saat: 11.57

Söğütözü sapağından Yüzüncü Yıl’a döndükten sonra kız sordu. “Ne taraftan?”

“Düz devam edeceğiz,” dedi Yiğit. “Girişteki yüksek bloklara doğru...”

Sessizce devam ettiler. Yüzüncü Yıl’ın hemen hemen hepsi birbirine benzeyen uzun binalarına geldikten bir süre sonra Yiğit, “Burası,” dedi ve arabanın doğru düzgün durmasını bile beklemeden dışarıya fırladı. Yolun karşı tarafındaki apartmanlara doğru koşturuyordu. Nur arabayı yolun kenarına alelacele park edip kendisine yetiştiğinde, Yiğit cebinden çıkardığı anahtarları, apartmanın kapısına uydurmaya çalışıyordu. Oldukça telaşlı görünüyordu. Öyle ki, bir süre sonra kız, “Sakin ol,” diyerek müdahale etmek zorunda kaldı. Karşılığında ise sükûnet yerine ters bir bakış aldı...

Birlikte asansöre bindiler. Aheste aheste yükselen kabin, dokuzuncu katta durur durmaz, Yiğit yine telaşla dışarıya fırlayıp koridorun karanlığına daldı. Nur otomat düğmesini bulup ışığı yaktığında, Yiğit koridorun sol başındaki kapıyı açmıştı bile. Hızlı adımlarla peşinden seğirtti. Boş ve sessiz apartman koridorunu şöyle bir kolaçan ettikten sonra içeriye girdi ve kapıyı yavaşça kapattı. Evden gelen gürültüler, Yiğit’in çoktan faaliyete geçtiğini söylüyordu. Kız dikkatli gözlerle etrafına bakındı. Sıradan bir bekâr eviydi burası... Yiğit’in bir kız için kötü bir âşık olduğunu anlamak zor değildi.

Nur sağ taraftaki odaya girince, Yiğit’i demir kütüphanenin başında diz çökmüş bir şekilde buldu. Bütün kitaplar yerlere saçılmış, Yiğit alttan ikinci rafa doğru öylece bakakalmıştı. Kızın yanına geldiğini görünce, “Abim kasayı buraya saklamıştı,” dedi.

Yeşil gözler dikkatle, rafın dibinde, yarısına kadar duvara gömülü duran kasaya baktı. Küçük, kutu gibi bir şeydi bu. Kapağına ise elektronik bir şifre sisteminin tuşları yerleştirilmişti. İyice küçültülmüş bir bilgisayar klavyesine benziyordu bu tuşlar. Kasanın küçük kapağına sığabilmeleri için

harflerin ve rakamların boyutları iyice küçültülmüştü. Nur, “Umarım abin şifreyi vermiştir,” diye mırıldandı.

Yiğit olumsuz anlamda kafasını salladı. Bir taraftan da kasayı açacak şifreyi düşünüyordu. Ağabeyi mektupta, *çocukken sana en çok acı çektiren şeyi düşün,* diye yazmıştı. Yiğit hafızasını zorluyordu. Mutlu bir çocukluk geçirdiği söylenebilirdi. Öyle geçmişten gelen akıl almaz bir travması falan yoktu. Zaten ağabeyi de böyle büyük şeylerden falan değil, daha özel, daha kendi aralarında bir şeylerden bahsediyor olmalıydı.

Ortaokuldaki ilk aşkı geldi akima... Kızın adi Gülşah’tı. Kâbus dolu ve ter içinde geçen gecelerinin yeşil gözlü küçük prensesi, her gün aynı okul yolunu paylaştıkları, karşı apartmanın güzeli Gülşah! Bir hafta kadar divane gibi ortalıkta dolaştıktan sonra, derdini ağabeyine açmıştı. Ne konuşmuşlardı, o aşkın alevi nasıl küllenmişti hatırlamıyordu. Aklında kalan iki şey vardı. Gülşah ve ağabeyiyle karşılıklı içtikleri ilk bira...

Anılardan sıyrılıp kafasını önündeki kasaya vermeye çalıştı. Hemen yani başında duran kızın sabırsız soluk alışlarını duyabiliyordu. Parmağını kasanın minik klavyesine uzatarak tuşlara yavaş yavaş basmaya başladı:

G-Ü-L-Ş-A-H.

Son harfi girdikten sonra en sağdaki, üzerinde “TAMAM” yazan minik düğmeye bastı. Kasadan tiz bir “Bip” sesi yükseldi ve hemen ardından, tuşların üzerindeki minik ekranda kırmızı bir yazı belirdi: “KOD YANLIŞ!”

“Ulan aşkından ne gördük ki isminden görelim,” diye homurdandı Yiğit. Yan gözle sol tarafındaki kıza baktı. Nur da o sırada Yiğit’e yan gözle baktığından garip bir şekilde göz göze geldiler. Kız, “Bilmiyor musun şifreyi?” diye cevabı belli bir soru sorunca Yiğit’in cinleri tepesine çıktı yine. “Bilmez miyim?...” dedi. “Ama kasten yanlış şifre girdim. Kerizim ya!”

Kızın dudakları aşağıya doğru büküldü. Yiğit ise kafasını tekrar kasaya çevirdi. Düşünüyordu, ama aklına bir şey gelmiyordu. Çocukken geçirdiği kazaları, düşmelerini, kalkmalarım tek tek gözünün önüne getiriyordu ama bunlar şifre olarak kullanılabilecek şeyler değildi.

Nur geri çekilecek bir kız değildi. Bu kez, “Bir ipucun var mı? Söyle, belki yardımım olur,” diye üsteledi.

Yiğit zor durumdaydı ve yanındaki kızdan gelecek bile olsa akla ihtiyacı vardı. Gözlerini kasadan ayırmadan cevap verdi. “Mektupta çocukken sana en çok acı çektiren şeyi düşün demiş abim.” “Eeee?” dedi kız. “Hatırlamıyor musun sen öyle bir şey?” Yiğit homurdandı. “Hatırlasam yazarım zaten şifreyi...” “Abinle aranızda bir şey olmalı,” diye mırıldandı Nur, sesli düşünüyor gibi yaparak. “İkinizin de şahit olduğu bir şey... Belki de birlikte yaptığınız...” Sonra Yiğit’e döndü. “Abin döver miydi seni?” Yiğit irkilmişti. “Ha... Hayır... Bir fiske bile vurmadı bana...”

“İyi düşün...”

Yiğit yaşadığı gerilimden kızın aradaki sizli hitapları kaldırdığını fark etmemişti bile. Birden suratını yavaş yavaş büyüyen bir gülümseme kapladı. “Haklısın,” dedi kıza, o da senli konuşmaya geçmişti. “Yanlış hatırlıyorum... Abim beni döverdi...”

Başka bir açıklama yapmadan kasaya uzandı ve tuşlara basmaya başladı:

E-L-P-İ-Ş-İ-R-M-E-C-E

Son harfin ardından “TAMAM” yazılı düğmeye dokununca, küçük kırmızı ekranda harfler tekrar parıldadı: “KOD DOĞRU!” Kasa küçük bir tıkırtı çıkartarak açılmıştı.

Yiğit hâlâ gülümsüyordu... Çocukluk yıllarında, ağabeyinin en sevdiği oyundu bu. Yiğit’in ise fazla sevdiği söylenemezdi. Çünkü bütün oyunları ağabeyi kazanırdı ve ellerini kıpkırmızı edene dek de kazanmayı sürdürürdü. Oynamak istemediği zamanlarda ise ağabeyi alaycı bir ifadeyle, “Korkuyor musun yoksa?” derdi. Yiğit’i, çekeceği bütün acıya rağmen oyuna girmeye ikna eden cümle bu olurdu işte. Kollarını sıvar, suratında o yaşma büyük gelen vakur bir ifadeyle ellerini ağabeyinin avuçlarına yerleştirirdi.

Açılan kasanın içinden sadece büyükçe bir sarı zarf çıkmıştı. Yiğit zarfın sıkıca yapıştırılmış ağzım telaşsız bir şekilde yırttı ve içindekileri yere boşalttı. Üç pasaport, üzerinde yabancı bir bankanın kabartma amblemi bulunan plastik bir kartvizit ve bir tomar para halının üzerine döküldü. Önce pasaportlara baktı. Bunlar, değişik isimler adına düzenlenmiş, Yunan, İspanyol ve İtalyan pasaportlarıydı. İlk sayfalarına da tabii ki kendi fotoğrafları yerleştirilmişti. Plastik kartviziti eline alıp arka tarafındaki manyetik bandı görünce, bunun bir banka kartı olduğunu fark etti. Sıradan

para çekme makineleri için değil, özel kasalar ya da sırdaş hesaplara ulaşmak için kullanılacağını tahmin etmek hiç de güç değildi. Tek yapması gereken, doğruca Cenevre'ye gidip kartın üzerinde yazan adresi bulmaktı. Son olarak para tomarını eline alıp şöyle bir kurcaladı. On bin avro kadar vardı.

Ağabeyi, tam söylediği gibi her şeyi hazırlamıştı. Sadece Avrupa'da değil, dünyanın herhangi bir yerinde kendisine yeni bir iş, yeni bir hayat kurabilirdi. Sadece onun sözünü dinleyip gitmesi gerekiyordu, o kadar...

Elindeki para tomarını yere, pasaportların üzerine fırlattı ve başını ellerinin arasına aldı. Aklında tek bir soru vardı: Bütün bunlar ne anlama geliyordu? Bugün bir an önce İstanbul'a kaçmayı düşünürken bu kız arayıp bir emaneti olduğunu söylemiş, bir mektup vermiş, sonra saldırıya uğramış, kaçmış kovalanmış ve nihayet kendisini burada, bu eski öğrenci evindeki, eski kütüphanenin başında buluvermişti. Ne oluyor yahu, diye sordu kendi kendine. Aklından yüzlerce soru geçiyordu ve her biri cevapsızdı. Lakin cevaplanması gereken bir "ilk" soru vardı ki, düşünmesi bile midesini burkuyordu. Kafasını sertçe Nur'a çevirdi ve kelimeler ağzından bir çırpıda döküldü. "Sence abimi öldürdüler mi?"

Soru çok netti ama kız cevap vermedi. Kasanın yani başına diz çökmüş, elinde tuttuğu bir şeye bakıyordu. Yiğit bir kez daha sordu. Kız ağır ağır kafasını kaldırıp kekeledi. "Bi... Bilmiyorum..."

Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Hem heyecanlı görünüyordu hem de biraz korkmuş. Elinde tuttuğu şeyi önce utangaç ve ürkek bir çocuk gibi acemice saklamaya çalıştı. Beceremediğini, üstelik bu beceriksizliğinin daha çok dikkat çektiğini fark edince, anlamsız bakan gözlerini Yiğit'e çevirdi. Elindekini göstermek istiyor ama bir taraftan da buna cesaret edemiyor gibiydi. Konuşmaya, düzgün bir cümle kurmaya çalıştı, o da olmadı. En nihayetinde, çaresiz bir şekilde avucunu açıp Yiğit'e doğru uzattı.

"O ne?" diye sertçe sordu Yiğit, kızın elinde duran okkalı altın yüzüğe bakarak. Nur yine bir süre duraladı. "Bu abinin miydi?..." Yiğit yüzüğü eline alıp incelemeye başladı. Ağır ağabeylerin serçe parmaklarına taktıkları işlemeli şövalye yüzüklerine benziyordu. Üzerinde, ustalıkla işlenmiş kibar bir şahin figürü vardı. Pençelerinde de kaleme benzer bir şey tutuyordu. Şöyle bir düşündü. Bu yüzüğü ağabeyinin parmağında gördüğünü hiç

hatırlamıyordu. Oğuz Gündüz böyle gösterişli şeyleri sevmezdi. Tam aklından geçenleri söyleyecekti ki, kız sabırsızlıkla bir kez daha sordu:

“Yüzük... Abinin miydi?”

“Hayır,” diye cevap verdi Yiğit. “O takmaz böyle şeyler...” Sonra ekledi. “Ne ki o?”

Kız dudaklarını biz süre büzdükten sonra fısıldadı. “Babamın ilgilendiği konu tarihti. Onun çok değer verdiği belgeler arasında bu yüzüğe benzeyen çizimler gördüm sanki.”

“Eee?!”

“Gizli bir örgütün işareti sanırım. Babam tarihin en eski gizli örgütü olduklarını söylemişti...”

Yiğit çöktüğü yerde gözlerini kapadı ve derin bir soluk aldı. Bu her ani sinirlenişinde yaptığı “ya sabır” iç çekişlerinden biriydi. “Ha bir de şimdi gizli örgüt eksikti.”

Kız üsteledi. “İyi düşün ve şimdi söyle bana. Abinin parmağında bu yüzüğü daha önce gördün mü?”

Yiğit şöyle bir silkinip kendine geldi. Nur ciddiydi. Hâlâ avucunda duran yüzüğe şöyle bir baktıktan sonra yine, “Hayır,” diye cevap verdi. “Abimin taktığını hiç görmedim...”

Kız yere diz çöküverdi. Düşünüyordu.

Yiğit dayanamadı. “Peki kim bu adamlar?” diye sordu. “Gizli Yahudiler mi? Hıristiyan dönmeleri mi? Şeytana tapanlar mi?”

Kız, ben ne bileyim gibisinden ellerini açtı. “Sadece eski bir gizli tarikat olduğunu biliyorum. Osmanlı İmparatorluğu zamanında mi ne kurulmuşlar...”

Yiğit gözlerini yapmacık bir hayretle açmıştı. Ağzındaki çarpık gülümseme ise kızla dalga geçer gibiydi. “Yani... Hâlâ varlar mi?” diye mırıldandı. “Osmanlı’yı yeniden mi canlandırmaya çalışıyorlar?”

Nur cevap vermedi. Mahzun bir sesle, “Şu mektuba bakabilir miyim artık?” dedi.

Yiğit biraz durakladıktan sonra, elini yerde duran montunun cebine attı ve buruş buruş olmuş kâğıdı kıza uzattı. Nur mektubu ifadesiz bir suratla hızlıca okudu ve geri verdi.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Eee?” dedi Yiğit. “Var mıymış bir ipucu?”

Kız, “Yok,” diye cevap verdi. “Beni ilgilendiren bir şey yok... Ama bu mektubu okuduktan sonra senin, ‘Abim öldürüldü mü acaba?’ diye düşünmen oldukça garip.”

Yiğit pasaportlara baktı. Dalıp gitmişti...

Nur yavaş yavaş doğruldu. “Ecelleriyle ölen insanlar,” dedi pencereye ilerlerken. “Kardeşlerine böyle mektuplar bırakmazlar...” Odanın havası iyice ağırlaşmıştı. Bir süre sonra Yiğit de ayağa kalktı ve kıza doğru birkaç adım yaklaştı. “Baban,” diye sordu en hafif sesiyle. “Nasıl öldü?”

Nur gözlerini pencerenin ardındaki manzaradan ayırmadan konuştu. “Öldürüldü... Gecenin bir köründe, köhne bir işkembecide öldürüldü... Ensesine şiş sokmuşlar. Uyur gibiymiş. Dükkân sahibi sızdı kaldı zannetmiş. Yanma gidip dürtünce anlamış öldüğünü.” Yiğit’in kanı donmuştu. “Hiç... Gören falan olmamış mi?” “Dükkân sahibi babamı birisiyle konuşurken görmüş o kadar... Eşkalini verecek kadar dikkatli bakmamış.”

“Başın sağ olsun,” dedi Yiğit hemen. Son günlerde binlerce defa duyduğu bu lafı söylemek garibine gitmişti. Sonra ekledi. “Peki ne yapacağız?”

Kız kafasını çevirip Yiğit’e baktı. “Ne mi yapacağız?” Son heceyi imalı bir şekilde vurgulamıştı. “Babam ile abinin ölümleri arasında bağlantı olduğuna aklın yatmaya başladı demek,” diye devam etti. “Ama fazla heyecanlanma. Pasaportları ve parayı alıp kaybol bence. Abin intikam istese böyle davranmazdı.”

Bir anda masaya inen yumruğun sesi küçük odanın duvarlarında çınladı. Yiğit, sen babanın katilinin peşinden koşuyorsun ama bana kaç git diyorsun, diye bağırmak istiyordu, ama öfkeden ağzını bile açamıyordu.

Nur ise inadına sakindi. “Sanırım bu iş çok büyük. O örgütün ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama babamın onlar hakkında nasıl huşu içinde konuştuğunu hatırlıyorum. İzlerini bulmak için birçok tarihi belgeyi

inceliyordu. Belki de ağabeyinle babam fazla başarılı oldular. Çok güçlü ve tehlikeli olduğu için abin, senin hiçbir şeyi kurcalamadan gitmeni istedi. Sen abinin intikamını alamazsın. Bitirirler seni.”

Yiğit kuvvetlice şakaklarını ovuşturdu. Başına korkunç bir ağrı saplanmıştı. Kızın söylediği şeyler çok mantıklı görünüyordu ama yine de ağabeyinin daha önce ismini hiç duymadığı gizli bir örgütün işlerine burnunu soktuğu için öldürülmüş olduğuna inanmak istemiyordu. Üstelik tek delil kasadan çıkan altın bir yüzükken. Diğer taraftan mektup ve pasaportlar da ortadaydı.

Belki de hemen ağabeyinin danışmanlarını aramalı, onları düşmanlan, rakipleriyle ilgili sorguya çekmeliydi. Ama hem cep telefonu kırıldığı için numaralara kolay ulaşabilecek durumda değildi hem de kimseye güvenemiyordu. Bu cinayette onların da parmağı olabilirdi.

Yeni tanıştığı bu kızın söyledikleri her şeye rağmen saçma olabilirdi ama ağabeyinin el yazısıyla yazılmış satırlar, ortada kanşılmaması gereken büyük, çok büyük bir olay olduğunu apaçık gösteriyordu. Terlemişti... Göğsü dev bir mengenenin arasında eziliyor gibiydi. Kendini hiç tanımasa, bu duygunun “sıkışmaktan” ya da “kararsız kalmaktan” ileri geldiğini düşünebilirdi. Öyle ya; bir tarafta ağabeyinin intikamı duruyordu, bir tarafta can korkusu. Oysa Yiğit otuz küsur yıldır kendisini tanıdığı kadarıyla kararını çoktan vermişti. Ciğerlerini ezen mengene de “sıkışmanın” değil, “kararın” eseriydi. Daha bir hafta önce pencere pervazında hayatından vazgeçmemiş miydi? Zaten karşısındakilerin ondan tek alabileceği canıydı ve onu da yok sayabilirdi.

Bu işin peşini bırakmayacaktı. Aklı, beyni ya da mantığı her ne derse desin bırakmayacaktı. Bırakamazdı... Birileri kafasına silah dayasa, bayıltıp bir uçağın kargosuna atıp yurtdışına postalasa bile, bildiği Yiğit ilk uçakla memlekete geri dönüp bu meseleyi kurcalamaya devam ederdi.

Niyetinin intikam falan olmadığını da çok iyi biliyordu. Sadece merak ediyordu. Ve ağabeyinin hangi aptal nedenden dolayı öldü-ğünü, öldürüldüğünü öğrenmek istiyordu. Öğrenecekti de... Buna ne zaman karar verdiğinin farkında değildi. Belki bu eve adımım atar atmaz belki de ağabeyinin ölümünü öğrendiği an... Önemli de değildi zaten. Bildiği tek şey, hiç kimsenin, hatta kendisinin bile, verdiği karardan döndüremeyeceğiydi. Soracak, soruşturacak, hayatına ya da geriye kalan

ömrünün tüm dakikalarına mal olsa bile ağabeyinin o bilmediği hikâyesini öğrenecekti. Eğer gerçekten öldürülmüşse ve eğer Allah'ın bir kulu çıkıp da ağabeyinin bu ölümü hak ettiğini söylerse, işte onu oracıkta gebertecekti! Yeryüzünde, ağabeyini yaşamdan alıkoyacak hiçbir neden tanımıyordu...

Düşündükçe ve içinden kendi kendine konuştukça kafası netleşmiş, ciğerlerindeki mengene azıcık gevşemişti. En acil ihtiyacı, kendisini makul bir noktaya kadar götürecek, yani ilk adımı attıracak bir ipucuydu. Bunun için de berrak bir akıl ve düşünecek sakin bir yer lazımdı... Acil olarak...

Ayakta, garip garip parlayan gözleri ve sorularla dolu olan suratıyla kendisine bakmakta olan Nur'u görmezden gelip doğruca ağabeyinin çalışma masasına yöneldi. En alt çekmeceyi çekip elini içeri daldırdı. Yarısına kadar dolu olan küçük bir viski şişesini masanın üzerine koydu. Eliyle koymuş gibi bulmak böyle bir şey olsa gerekti... Masanın üzerindeki tahta kutudan iki küçük puro çıkardı. Bir tanesini ağzına, diğerini kulağının arkasına yerleştirdi. Viski şişesini de eline alıp koridora doğru yürümeye başladı. Kız, ardından yetişip telaşlı bir sesle, "Nereye?" diye sorduğunda, Yiğit ağzındaki puroyu yakmakla meşguldü. "Tuvalete," diye cevap verdi ağzındaki ilk dumanı dışarıya savurarak. Dediği gibi de yaptı. Hızlı adımlarla banyoya daldı ve kapıyı, her nedense peşinden gelmekte ısrar eden kızın suratına kapayıverdi.

İçeriye girer girmez klozetin kapağını indirdi ve oturdu. Buraya sadece sakinleşip düşünmek için gelmişti. Çocukluğundan beri kendisini en rahat hissettiği yerdi tuvalet. Dışarıdakileri dışarıda tutmak için başlı başına bir gerekçeydi. Küçükken kendisine bir şey buyurulduğunda ya da durduk yerde ismi seslendiğinde vermeyi en çok sevdiği cevaptı: "Tuvaletteyim!" Buranın bahanesi kendinden menkuldü.

Viski şişesinden küçük, sadece genzinde varlığım hissettirecek kadar bir yudum aldı. Sarhoş olmak istemiyordu. Ağzındaki boşluğu küçük purosundan çektiği yoğun bir dumanla tamamladı ve düşünmeye başladı. Ne yapabilirdi? Akima ilk olarak Nur'u biraz daha sıkıştırmak geldi. Hayatını kurtarmış olabilirdi. Konuşurken oldukça samimi görünüyor olabilirdi, ama yine de güvenmiyordu ona. İçinden bir ses, kızın durmadan bir şeyler sakladığını söylüyordu. Çok mantıksız da sayılmazdı.

Ne var ki Yiğit'in aklı, elindeki tek ipucunu böyle radikal bir hamleyle heder etmeyecek kadar başındaydı. Nur'dan elbette yararlanacaktı. Öyle ya

da böyle bildiği her şeyi öğrenecekti, gerekirse şiddet de kullanacaktı ama bunun bir yeri ve zamanı olmalıydı. O yer ve zaman da “şimdi” ve “burada” değildi...

Peki, diye sordu kendi kendine. Bu kız olmasaydı ve ben bütün bunları bir şekilde tek başıma öğrenmiş olsaydım... O zaman ne yapardım?

Güzel ve zor bir soruydu bu. Doğru cevabı vermek için de biraz dürüst olmak yeterliydi. “Bir halt edemezdim,” diye mırıldandı. Doğru cevap canını sıkmıştı. Şişeden daha büyük bir yudum aldı.

Kızın rehberliği olmadan bu işe devam etmenin bir yolu yoktu. Aklına cılız da olsa başka bir seçenek gelmiyordu. Öyleyse Hikmet Tezer’in kızı, zorla ya da güzellikle, bildiği her şeyi tek tek kendisiyle paylaşacaktı... Paylaşmak zorundaydı. Şimdi sıra düzgün bir strateji belirlemeye gelmişti. Nur’a nasıl yaklaşmalıydı. Bildiği her şeyi bir defada ağzından alıp kendi işine mi bakacaktı, yoksa onu çanta gibi yanında taşıyıp bilgilerinden ve fikirlerinden yeri geldikçe mi yararlanacaktı. Birinci yol riskliydi. Burnu pisliğe saplandığında kızın kapısına geri dönmek o kadar kolay olmayacaktı. İkinci yol ise sıkıcıydı. Kızla dayanamayacağı kadar uzun bir zaman geçirmek zorunda kalabilirdi. Üstelik bu inatçı kız inisiyatifi sürekli elinde tutup kendisini yönlendirmeye çalışacak gibi görünüyordu. İşte Yiğit böyle bir şeye hiç gelemezdi. Ayrıca bir sonraki hamle konusunda en ufak fikri yoktu.

Kucağındaki şişeyi yere bırakıp kafasını ellerinin arasına aldı. Boş gözlerini zemine dikmişti. O basit karo taşlarıyla döşenmişti banyo. Bunu fark edince gülümsedi. Aklı yine çocukluğuna, küçükken ağabeyiyle oynadıkları bir oyuna gitmişti. Karo taşlarındaki şekilsiz, küçük siyah lekeleri bir şeylere benzetmeye çalışırlardı. Öyle kolay bir şey değildi. Biraz göz ve algı jimnastiği, biraz da hayal gücü gerekiyordu. Biraz kendinizi zorladığınızda, küçük bir siyah leke grubunu kuşa, balığa, ördeğe falan benzetebiliyordunuz. Çok işlevsel ya da eğlenceli bir oyun değildi ama Yiğit gibi tuvalette uzun zaman harcayan bir çocuk için ideal bir meşgaleydi. Zaten bunu ağabeyi fazla beceremezdi.

Yiğit hatırlıyordu; Bursa’daki evlerinin tuvalet zeminindeki küçük siyah lekelerin oluşturdukları ayı şeklini ağabeyinin de görmesini sağlamak için tam iki gün uğraşmıştı. En nihayetinde eline kalemi alıp siyah lekelerin etrafım çizerek ayı şeklini göstermek zorunda kalmıştı. Oğuz’un bu

“benzetme” işinde fazla başarılı olduğu söylenemezdi. Hatta hiç başarılı değildi. O evde oturdukları on beş sene boyunca ağabeyi zeminde sadece üç şekil bulabilmişti. Bunlardan bir tanesi araba, diğeri de çiçekti. Oysa aynı tuvaletin zemininde, Yiğit’in, maymunları ve bir çift sincabıyla birlikte, büyükçe bir hayvanat bahçesi vardı. Tırmanma sporuna başladığında aynı oyunu bulutlara veya kayalara bakarak sürdürmüştü.

Yiğit karo taşlarına bakarak gülümsedi. Burada da benzettiği bir şeyler vardı tabii ki. Tam beş yılını geçirmişti bu evde. Gözleriyle zemini taramaya başladı. Balığını bir çırpıda buluvermişti. Minare de yerindeydi. Bir de vazo olacaktı, diye geçirdi içinden. Önemliydi, çünkü onu abisi bulmuştu. Biraz daha dikkatli bakındı. İşte oradaydı! Lavabonun hemen altındaki karo taşın tam ortasındaydı. Öyle garipti ki, siyah lekecikler ancak bu açıdan, yani klozetin üzerindeyken baktığınızda bir “vazo” şeklinde görülebiliyorlardı.

“Oğuz Gündüz’ün benzetme oyununda ulaştığı en üst nokta,” diye mırıldandı kendi kendine. Ardından hafif bir kahkaha attı. Ayağa kalktı. Lavaboya gidip yüzüne biraz su çarptı. Şu nostalji hastalığından kurtulup bir an önce işine bakmayı öğütledi kendine. Gel gör ki, küf kokan havluda yüzünü kurularken aklına yine “vazo” takılıverdi. Ancak klozetin üzerinde otururken görülebileceğini biliyordu. Defalarca denemişti bunu ama her nedense bir kez daha teyit etmek istedi. Lavabonun hemen altındaki karo taşma baktı. Evet, her zamanki gibi “vazo” bu açıdan görülemiyordu ama Yiğit’in gözleri şüpheli bir biçimde kısılmıştı. Çünkü “vazo”yla birlikte çok daha garip bir şey görüyordu...

Önce gözünün aldandığını zannetmişti. Yere eğildi. Hayır, doğru görüyordu. “Vazo”nun olduğu yerde, daha doğrusu onu oluşturan siyah lekelerin arasına, yukarıdan aşağıya doğru, kalınca bir kalemle bir şeyler yazılmıştı: T74312.

Bu ne yahu, diye geçirdi içinden. Dizlerinin üzerine eğilip rakamları biraz daha dikkatli inceledi. Ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu, ama yazanı tanıyor gibiydi. Bu eve girip çıkan insanların arasından sadece ağabeyi “3” rakamını Yunan alfabesindeki “epsilon” gibi yazardı.

İçgüdüsel bir hareketle doğrulup kapıya doğru ilerledi. Dürtülerinin yapmasını söylediği şeyin ne olduğunu tam kapıyı açacakken fark etti ve durdu. Nur’a haber vermeye gidiyordu. Ne kadar düşünmüş ve karar

vermemiş olursa olsun, anlaşılan kızın rehberliğine çoktan teslim olmuştu. Bunu fark etmek Yiğit için çok zor bir şeydi. Banyo kapısının önünde, hafifçe uzamış sakallarıyla oynayarak bir süre düşündü. T74312; şimdilik kendisine hiçbir anlam ifade etmiyordu. Fakat bunun, o ilk adımı atmasını sağlayacak olan ipucu olduğunu hissedebiliyordu. İçinde durmadan büyüyen o garip korku söylüyordu bunu Yiğit'e. Yolculuk her an başlayabilirdi. Yerde, karo taşlarının küçük siyah lekeleri arasında yazılı olan bu şeyin ne anlama geldiğini keşfetse bile, o ilk adımı atmaya, o yolculuğa yalnız başına çıkmaya cesareti var mıydı? İşte muammanın esası tam bu noktada yatıyordu...

Yiğit kısa, çok kısa bir süre düşündü. Ardından, hemen hemen hiç tereddüt etmeden banyonun kapısını açtı ve kıza seslendi. Oda, banyonun hemen yanında olduğundan Nur iki saniyeden daha az bir zaman içerisinde kapının önünde bitiverdi. Yiğit'in suratındaki hafif ezik ifadeyi şöyle bir tarttıktan sonra, “Ne var?” diye sordu.

Yiğit kapıyı ardına kadar açtı ve lavaboya doğru bir yerleri işaret ederek, “Bir şey buldum,” dedi. Kız heyecanlanmış ve hemen banyoya dalıvermişti. “Hani nerede?” diye bağırarak yeşil gözleriyle etrafına bakınıyordu. Sanki bir şeyler bulunmasını bekliyormuş gibi bir hali vardı. Yiğit birden kızın koluna yapıştı ve parmağıyla lavabonun altındaki karo taşım gösterdi. “Burada bir şeyler yazıyor...” Nur konuşmayı ve hareket etmeyi bir anda kesiverdi. Lavabonun altına eğildi. Rakamlara uzun uzun baktıktan sonra elini tekrar iç cebine götürüp küçük bir not defteri ve kalem çıkardı. Karonun üzerindeki yazıları dikkatlice defterine kaydetti. Doğruldu ve sanki yerde yazan bu şeyin sorumlusu Yiğit'miş gibi sordu. “Nedir bu?” “Bilsem seni çağırmazdım,” diye cevap verdi Yiğit. Biraz bekledikten sonra ekledi. “Ama yazı abime ait...”

Kız kalemini ve not defterini cebine yerleştirmekle meşguldü. Bir taraftan da hafif hafif gülüyordu. “Abinin sana bir işaret falan mi bıraktığını düşünüyorsun?” diye sordu.

Yiğit kafasını salladı.

Nur alaycı gülümsemesini hiç bozmadan devam etti: “...Sana ‘derhal ülkeyi terk et’ diye mektup bırakan abinin...”

Yiğit, kıza ters ters baktı. “Bana bak! Banyoda, daha önce hiç görmediğim bir yazı var. Benim için çok özel, hatta sadece benim görebileceğim bir yerde. Üstelik yazının sahibi de abim. Şimdi bunları hesaba katarak bir akıl yürüt de görelim bakalım!”

Kız kafasını çevirip yerdeki yazıya bir kez daha baktı. Yüzündeki o gülümseme bir anda yok olup gitmişti. Geriye doğru bir adım atarak klozetin üzerine oturdu ve, “Peki Yiğit,” dedi. “İstediğin akıl olsun... Varsayalım abin, sana gerçekten bir işaret bıraktı. Ve sen de bunu izlemekte kararlısın. İlk adımı atmadan önce sana sormam gereken tek bir soru var...”

“Buyur,” dedi Yiğit kendinden emin ve hatta meydan okur bir ifadeyle. Kollarını kavuşturmuş, omzunu da hafifçe duvara dayamıştı.

Nur, “Varsayalım bu şey bizi babamın ve abinin katillerine götürecek,” diye devam etti. “Onlarla karşılaşmaya hazır mısın?”

Yiğit yarım ağız gülümsedi. Bu kız birkaç dakika önce verdiği karardan habersizdi tabii ki. Dirayetini ispat etmek için banyonun ortasında intikam yeminleri etmeye hiç niyeti yoktu. “Karşıma kimin ya da neyin çıkacağını bilmiyorum,” diye konuşmaya başladı. O kadar kıpırtısızdı ki, sanki dudakları bile oynamıyordu.

“Varlığından yarım saat önce haberdar olduğum şu örgüt umurumda değil benim. Ben abimin başına ne geldi onu öğrenmek istiyorum. Niye, hangi hakla ve hangi aptal gerekçeyle öldürüldüğünü öğrenmek istiyorum. Ve elimdeki tek şey de bu yazı... Devam edeceğim! Sonuna kadar gideceğim ve kararım kesin!”

Kız derin bir soluk aldı. “Peki Yiğit, bu yazının sıradan bir şey olmadığını nereden biliyorsun. Belki yıllar önce yazılmıştı. Belki sizden önceki kiracının çocuğu oyun olsun diye karalamıştı... Nereden biliyorsun?”

“Yazı abimin dedim ya! Hem öylesine karalanmış değil. Sadece benim görebileceğim bir yere yazılmış.”

Nur bu ayrıntıyı duymamıştı anlaşılan. Yüzünü buruşturarak sordu. “Nasıl?”

Yiğit bir süre kıza “vazo”yu nasıl anlatabileceğini düşündü. En iyi yol her zamanki gibi göstermekti. Klozetin üzerinde oturmakta olan kızın yanma gitti ve “benzetmece” oyununu anlatmaya başladı. Neyse ki, Nur

göz kıvraklığından tahmin ettiği kadar yoksun değildi. Üç dakikadan daha az bir zaman içerisinde, siyah lekelerin oluşturduğu “vazo”yıı görmeyi başarmıştı. Rakamların böylesine özel bir yere yazılmış olması onu da etkilemişti tabii ki. Durum ciddiye alınmayacak gibi değildi. Yine de kafasını oldukça kritik bir soru kurcalayıp duruyordu. Dakikalar süren sessizliğini, “Peki öyleyse,” diyerek bozdu. “Şunu söyle bana: Sana o mektubu gönderen, sana kaç diye yalvaran, sana kaçman için pasaportlar ve para ayarlayan, yani bu işe bulaşmaman için elinden gelen her şeyi yapan abin sana niye böyle bir iz bıraksın? Aklın kesiyor mu bunu?”

Yiğit, “Abim onu benim için bırakmadı,” dedi donuk bir sesle. Bu soru daha ilk anda aklına gelmişti ama kıza karşı dillendirmemişti. Yeteri kadar titiz ve ölçülü olup olmadığını daha işin başındayken öğrenmek istemişti. Nur’un, gördüğü ilk ipucuna benzer şeyin üzerine atlamamış olması rahatlatıcıydı.

Kız şaşkın şaşkın hâlâ ayakta dikilmekte olan delikanlının yüzüne bakıyordu. “O zaman kimin için bıraktı?” diye sordu.

Yiğit cevabından çok emindi. “Kendisi için tabii ki... Abim disiplinliydi, düzenliydi, çalışkandı... Ama çok feci bir eksiği vardı. Balık hafızalıydı benim abim. Hiçbir şeyi aklında tutamazdı. Kendisi için önemli olan şeyleri asla unutmayacağı yerlere not almak zorundaydı. Bu da onlardan birisi... Bunu kendisi için yazdı. Hatırlamak için!” Nur’un ifadesi, bayrak töreninde gülmemek için kendisini zor tutan bir lise öğrencisinin ifadesiyle hemen hemen aynıydı. “İnsanlar önemli notlarını banyo zeminine yazmazlar bence.”

Yiğit bağırıverdi. “Sana anlatamıyor muyum? Herhangi bir yere yazmamış. Hiç unutmayacağı ve sadece belli bir açıdan bakınca görülebilecek bir yere yazmış.”

Nur bir süre yerdeki yazılara baktı. “Haklı olabilirsin, ” dedi ağır ağır doğrulurken. “O zaman ne anlama geldiklerini bulmak da sana kalıyor. Akima bir şey gelirse ben salondayım... ”

Yiğit banyoda tek başına kalmıştı. Açık kalan kapıyı kapatıp klozetin üzerine oturdu. Kulağının arkasına yedeklediği küçük puro sanki tam da bu sıkıntılı zamanı bekliyordu. Çabucak yaktı. Düşünceleri, havaya savurduğu dumanlar gibi yoğundu ve çabucak dağılıyorlardı...

On dakika kadar sonra, Yiğit banyodan çıkıp salona geldiğinde, Nur'u üçlü koltuğa uzanmış bir şekilde buldu. Sanki kızın güzelliğini ilk kez fark ediyormuş gibi birkaç dakika seyretti. O küçük not defteri hâlâ elindeydi. Diğer elindeki kaleme ve defterdeki saçma sapan karalamalara bakılırsa, banyoda buldukları rakamlarla biraz beyin jimnastiği yapmışa benziyordu. Ne var ki, yüzündeki buruşuk ifade, söz konusu jimnastiğin, bir netice vermekten henüz çok uzakta olduğunu gösteriyordu.

Kız, Yiğit'in salona geldiğini neden sonra fark etti. Kafasını çevirip delikanlıya baktı ve garip bir refleksle, elindeki not defterini saklamaya çalıştı. Yiğit hafifçe gülümsedi. Nur'un rakamlarla cebelleşmekte olduğuna, defteri görmese de yemin edebilirdi. "Uğraşma, " dedi aniden ve donuk bir sesle. "Ben buldum! "

Nur, kimin neyi bulduğunu çok anlamamış olmakla beraber, hızla yattığı yerden doğruldu. "Ne?! "

"O rakamların ne anlama geldiğini, " diye cevap verdi Yiğit. Elleri cebinde konuşmaya devam etti. "Abimin kütüphanesine ait o rakamlar... Bir kitabın katalog numarası! Buralarda bir yerlerde olmalı. "

Kız, boğazına kocaman bir lokma tıkılmış gibi görünüyordu. Geniş salonun üç duvarını, yerden tavana kadar kaplayan kitap raflarına, sanki büyük bir hâzineyi yeni keşfetmiş gibi bakmaya başladı. Bu salonda iki binin üzerinde kitap olmalıydı. Raflardan birine iyice yaklaştı. "İyi ama," diye mınidandı. "Bu kitapların üzerinde numara yok ki?"

"Var," dedi Yiğit. Erişebildiği en yakın kitabı alıp ona uzattı. "İçlerinde yazar. Ya ilk sayfadadır ya da son... Abim mütevazı adamdı. Öyle görmemişler gibi kitapların ciltlerine numara basacak hali yoktu herhalde."

Nur, Yiğit'in eline tutuşturduğu kitabın kapağım çevirdi. Tıpkı söylediği gibi, ilk sayfanın sol üst köşesine, küçücük bir yazıyla, banyodakine benzer bir seri numarası yazılmıştı: R45327... Tam ağzını açıp bir şey soracaktı ki, Yiğit gerekli açıklamayı yaptı: "R serisi 'romanlar', İ serisi 'incelemeler', A serisi akademik kitaplar, T serisi ise 'tarih' kitapları..."

"T serisi" lafını duyan kız, not defterine hızla bir göz attıktan sonra raflara yöneldi. Bir taraftan "T74312" diye mırıldanıyor bir taraftan da kitapları üçlü koltuğun üzerine boşaltıyordu.

Yiğit, “Hiç gerek yok!” diyerek bu zoraki macera ortağının telaşını böldü. “Sıralıdır onlar... O rafta inceleme kitapları var. T serisi... Şu tarafta olmalı.”

Gösterdiği, tam karşılarındaki pencerelerin sol tarafında kalan raflardı. Nur hızlı adımlarla kitaplığın yanma gitti. Neredeyse tüm duvarı kaplayan altı raf, baştan aşağı tarih kitaplarıyla doluydu.

“İlk iki rakam, kitabın basım yılını gösterir,” dedi arkadan Yiğit’in sesi. “Geri kalan üç rakam da bildiğin sıra numarası.”

Aradıkları 1974 yılında basılmış bir kitaptı. Orta ve üst raflardaki kitapların ciltleri nispeten yeni görünüyordu. Alt raflarda ise yeşil ya da lacivert bezle kaplanmış, isimleri sırtlıklarına yaldızlı harflerle basılmış, kalın ve sağlam ciltler duruyordu. Kız dizlerinin üzerine çöktü ve en alt raftan bir kitap alıp kapağını çevirdi. Fazla eskiye gitmişti. Zira, ilk sayfanın sol üst köşesine küçük küçük yazılmış seri numarası, kitabın 1958 basımı olduğunu gösteriyordu. Bir üst raftan başka bir kitap çekti. “T72...” ile başlayan seri numarasını görünce rahatladı. Biraz daha ilerledi. Eline aldığı diğer kitabın seri numarasını görünce gözleri parladı:

“T74309”

Sayı saymayı yeni öğrenmiş bir ilkokul çocuğu gibi, parmağıyla kitapların sırtlarına dokunarak üç kitap ilerledi ve dokunduğu üçüncü kitabı kibarca ve yavaşça yerinden çıkardı. Salona büyük bir sessizlik hâkimdi. Öyle ki, kitabın kalın ciltli kapağı açılırken çıkan ince çıtırtılar bütün netliğiyle duyulabiliyordu. Sükûnet, yıllanmış sayfaların o kadim ve gizemli kokusunu daha bir belirgin kılıyordu.

Nur burnunu dolduran o kokunun sarhoşluğundan olsa gerek, kitabın seri numarasını biraz geç fark edebildi. Büyük bir hayal kırıklığıyla suratını buruşturdu. Sol üst köşede yazan seri numarası “T74313”tü ve daha dikkatli bakmak bu gerçeği değiştirmiyordu.

Kırgın bir sesle, “Bu değil,” diye mırıldandı ve hemen diğer kitaplara bakmaya başladı. Birkaç saniye içerisinde durumun ciddiyeti iyice belirginleşmişti. 1974 basımlı kitapların hepsi, rafta titiz bir sıra içerisinde duruyorlardı fakat 74312 aralarında yoktu. Yiğit de yere, kızın yanma diz çökmüştü. Aradıkları kitabın başka bir serinin arasına karışmış olmasını ümit ederek kitapları tek tek yerlerinden çıkartıyorlar, seri numaralarına

baktıktan sonra da salonun herhangi bir yerine fırlatıp atıyorlardı. Birkaç dakika içerisinde alttaki iki raf tamamen boşalmıştı. Üstteki rafların dağıtılması ise on dakika kadar sürmüştü. Yaklaşık yarım saat kadar sonra, Nur ile Yiğit, salonun orasından burasından yükselen kitap öbeklerinin arasında, derbeder ve kırgın bakışlarla etraflarını çevreleyen boş kitap raflarına bakıyorlardı. “T74312” seri numaralı kitap, gizemini halen korumaktaydı.

Sessiz ve soluk soluğa geçen birkaç dakikanın ardından Nur, “Yok!” diye inledi. “Kitap yok... Gitmiş.”

Yiğit, kızın her lafı ve fikri karşısında olduğu gibi yine muhalefetteydi. “Mümkün değil... Buralarda bir yerde olmalı...”

“Nasıl mümkün değil... Bütün kitaplığı indirdik. Yok işte!” “Abimin kitapları çok kıymetlidir. Ne kaybeder ne de kimseye verir...” dedi Yiğit. Cümlesinin sonuna doğru sesi biraz alçalmış, gözleri de iyice kısılmıştı. Sanki aklında bir kıvılcım çakmış gibi görünüyordu. Aniden parmağını şıklattı ve ağabeyinin odasına doğru yürümeye başladı.

Nur peşi sıra odaya girdiğinde, Yiğit çalışma masasının çekmecelerinden birini kurcalıyordu. Bir süre sonra, “İşte burada,” diye mırıldanarak doğruldu. Elinde ajanda benzeri bir defter vardı. Defteri masaya koyup sayfalarını hızla çevirmeye başladı. Kafasını kaldırmadan kıza, “Abim kitapları niye numaralamıştı biliyor musun?” diye sordu.

“Düzenli olsun diye herhalde,” dedi cevap geldi.

Yiğit defterin sayfalarını çevirmeye devam ediyordu. “Hayır... Abim birilerine ödünç kitap vermekten nefret ederdi. Mali kıymetli olduğundan değil, hafızasına güvenmediği için... Kime hangi kitabı verdiğini unuturdu. Kitapları asıl bu yüzden numaraladı. Ödünç verdiği kitapların numaralarını da bu deftere not ederdi... İşte burada: Ahmet Rauf Hoca!”

Kız heyecanla masaya yaklaştı. Yiğit’i omzuyla hafifçe kenara ittirerek kendine yer açtı ve defteri incelemeye başladı. Oğuz Gündüz kütüphanesinden çıkan tüm envanterin kaydını gayet titiz bir şekilde tutmuştu. Kitabın seri numarası, kime, hangi tarihte verildiği deftere düzgünce işlenmişti. Geri gelen kitapların kayıtları, üzerleri kalın kırmızı kalemle çizilmek suretiyle kapatılmış, yanlarına da “alındı” diye not düşülmüştü. Önlerinde açık olan sayfada, kırmızı kalemle çizilmemiş tek

bir kayıt vardı: “T74312” numaralı kitap. Bir yıl kadar önce Ahmet Rauf Germiyangil’e verilmişti ve anlaşılan geri alınmamıştı.

Nur iyice emin olmak için defteri Yiğit’in önünden çekti ve bütün sayfalara tek tek baktı. Evet, gerçekten de kayıtlara göre geri alınmayan tek bir kitap vardı ve o da T74312’ydi. Kız temkinli bir ifadeyle Yiğit’e bakarak, “Tanıyor musun bu adamı?” diye sordu.

Yiğit şöyle bir düşündü. “Evet. Üniversitede öğretim görevlisi. Tarih profesörü ya da doçenti... Tam hatırlamıyorum. Oğuz’un hocasıydı... Asıl senin tanıyor olman lazım. Babanla aynı ilgi alanına sahiptir. Birkaç kitabı da var.”

“Yok,” dedi Nur. “Çıkartamadım. Gerçi babamın tanımadığı tarihçi yoktu ama... Neyse, gidip alacağız kitabı.” Sıkıntılı görünüyordu. Nihayet ağzındaki baklayı çıkardı. “Bana kalırsa abin bu kitabı ödünç vermemiş... Sanki biraz emanet etmiş... Anlatabildim mi?!” Yiğit, kızın sesindeki kinayeli tınıyı sezinlemişti. Nedense gerilmişti. “Anladım,” dedi sertçe. “Abim emanet etmişse güvenilir biridir o zaman. Niye tedirgin oldun ki?”

“Ben emanetçiden değil, emanetten tedirgin oldum!”

Yiğit belirgin bir şekilde “of’ladıktan sonra, “Ne demek istiyorsun sen?” dedi.

“İlk adımı atmak üzere olabiliriz demek istiyorum. Abinin, belki de babamın uğruna hayatlarını verdiği yola girmek üzereyiz diyorum. Anlatabiliyor muyum?”

“Evet... Hem de gayet açık...”

Nur kafasını ellerinin arasına aldı. “İkimizin de ölümüne sebep olabileceğini biliyorsun değil mi? Niye abini dinlemiyorsun? Niye ilk uçağa atlayıp gitmiyorsun? Ne diye bu işin içine giriyorsun?”

“Sen niye gitmiyorsun?” diye sakince cevap verdi Yiğit. “Niye evinde oturup babanın yasını tutmuyorsun? Sen bir altmış beş boyunla intikam peşine düşmüşken, bana gelip ‘kaç buradan’ demek biraz saçma olmuyor mu?”

Nur hafifçe güldü. Elleri belinde, odanın ortasında küçük bir tur attıktan sonra tam masanın karşısına gelip durdu. “Tamam, tamam... İşimize

bakalım o zaman. Ahmet Rauf Hoca'nın adresini ya da telefonunu biliyor muyuz peki?"

Yiğit, "Biliyoruz," dedi ve masanın arkasına dolandı. Üst çekmeceyi kurcalarken sordu. "Bu arada tahminim tuttu mu?"

"Ne tahmini?"

"Bir altmış beş..."

Nur kıkırdadı. "Fena değildi... Bir altmış yediyim."

Yiğit de hafifçe güldü ve çekmeceden çıkardığı küçük bir defteri Nur'a doğru salladı. "İşte burada. Abimin yedek telefon defteri." "Sen ara, ben bir su içip geliyorum," dedi Nur ve odadan çıktı. Salondaki kitap yığınlarının arasından sıçrayarak geçip mutfağa girdi. Raftan bir bardak aldı. Musluğu açıp suyun rengi kahverengiden normale dönene dek bekledi ve bardağı doldurdu. Susamıştı. Ağzındaki son yudumu yutmadan önce biraz bekledi ve kafasında her zaman düzenli duran düşüncelerini bir kez daha gözden geçirdi. Her zamanki gibiydiler: Kalabalık ama sıralı. Ne zaman ne yapacağını biliyor olmak, yolun sonunda ölüm bile olsa, kendisine garip bir güven veriyordu.

Paslı suyun son yudumunu boğazından aşağıya bırakıp bardağı aldığı yere koydu. İçeriden belirsiz mırıltılar geliyordu. Yiğit telefonda konuşuyor olmalıydı. Umursamadı. Çünkü asıl merak ettiği Yiğit'in değil hocanın ağzından çıkanlardı. Onları da duyamayacağına göre, umursamanın fazla bir yararı yoktu. Buzdolabını açıp söyle bir göz attı. İçerisi baştan aşağı dondurulmuş yiyecek ve kutularca içecekle doluydu. Tam bir acil durum evi, diye geçirdi içinden. Aferin sana Oğuz Gündüz... En üst rafta duran köfte kutusunun üretim ve son kullanım tarihlerine bakıyordu ki Yiğit'in ayak seslerini duydu. Buzdolabının kapısını kapatmakta hiç acele etmedi.

Yiğit, "Tamam hallettim," diyerek mutfağa girdi. Dolabın kapısını henüz kapatmakta olan kızı görünce duraladı. "Acıktın mi?" "Yok yok," dedi Nur heyecanlı görünmemeye çalışarak. "Ne oldu? Onda mıymış kitap?"

"Evet... Bizi bekliyor."

"Hemen mi?"

"Tabii ki hemen! Acil olduğunu söyledim."

Nur içinden, bravo, diye geçirdi. Sonra sordu. “Nereden aradın adamı?”

“Nasıl?”

“Ev telefonundan mi, cepten mi?”

Yiğit anlamamış bir ifadeyle, “Evden aradım. Abimin defterinde ev telefonu kayıtlıydı,” dedi. Nur kovalamacayı görmüştü ama serserinin bıçaklı saldırısı sırasında cep telefonunun kırıldığını bilmiyordu. Sonra güldü. “Telefon dinlenir falan diyorsan... E cep telefonu da dinlenir.”

Kız biraz tereddüt ettikten sonra uzun konuşmaktan vazgeçti. “Haklısın... E, çıkalım o zaman.”

“Tamam. Şu içeriyi biraz toparlayayım, hemen çıkarız,” dedi Yiğit ve hızla salona doğru ilerledi. Nur arkasından paralarla pasaportları yanına almamasını söyleyecekti ama nedense vazgeçti. İçinden bir ses çenesini tutmasını söylemişti. Üstünü başını yoklayıp gerekli her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol etti. Bir kulağı da odadaydı. Seslerden anlaşıldığı kadarıyla, Yiğit ağabeyinden kalan mirası saklayacak uygun bir yer arıyordu. Kıs kıs gülmeye başlamıştı. Fakat tam bu sırada kulağına çalman ince bir ses, yüzünün tüm kaslarının donmasına neden oldu. Ses, sol tarafından, kapıdan gelmişti... Hatta kapının kilidinden. Anahtar deliğine bir şey ittirilmişti. Emin olmak için iri iri açılmış gözlerini kapıya çevirdi. Haklıydı. Kilidin yuvasında belli belirsiz bir hareket vardı.

Hemen toparlandı ve salona daldı. Kitap yığınlarını birkaç büyük adımda aşarak odaya girdi. Yiğit toparlama işini bitirmiş, çalışma masasının hemen yanında, ceplerine bir şeyler tıkıştırmakla meşguldü. Kafasını kaldırıp kızın dehşetle büyümüş gözlerini ve “sus” diyen parmağını görünce şaşırdı. Ne oluyor, gibisinden bir el işareti yaptı. Karşılık olarak kız, Yiğit’i kolundan tuttu ve banyoya doğru çekmeye başladı. İçinden, sakın ses çıkarma, diye dua ediyordu. Banyoya adımlarını henüz atmışlardı ki, dış kapıdan belirgin bir tıkırtı geldi. Kilit açılmış olmalıydı. Nur banyonun kapısını kapatmaktayken, bir gözüyle Yiğit’e baktı. Yüzündeki kasılmış ifadeden, sesi duymuş olduğu anlaşılıyordu. Durum açıklama gerektirmeyecek kadar açıktı artık...

Yiğit hayatı boyunca kalbinin varlığını bu kadar belirgin bir şekilde hissettiğini hatırlamıyordu. Kaburga kemiklerini zorlayacak kadar kuvvetli atıyordu. Aslında soluk soluğaydı ama nefes bile alamıyordu. Gözleri açıktı

ama göremiyordu. Kendini birazcık toparlayınca, Nur'un, kapının arkasında asılı duran büyük banyo havlusunu ses çıkartmadan yerinden aldığını ve elini de örtecek şekilde, koluna sarmakta olduğunu gördü. Kesin niyetini bilmese de, tehlikeli bir şeylerin peşinde olduğunu fark etmişti. Kapıdan uzak durmasını söyleyen içgüdülerine uyarak, bir adım daha geriye çekildi ve banyonun fayans kaplı duvarına iyice yapıştı. Kız ise sakin ve kolundaki havludan sargısıyla oldukça garip görünüyordu. Gözlerini anahtar deliğine, kulaklarını ise evin içine dikmiş, geri kalan tüm algılarını kapatmıştı. Duyacağı her çıtırtı, bu evden sağ salim çıkma şanslarını biraz daha arttıracaktı.

İçeriye giren her kimse, en son sesi, birkaç saniye önce salonda çıkartmıştı. Çok sessiz hareket ediyor, salonun halıfleks kaplı yüzeyi ayak seslerini gizlemesine yardımcı oluyordu. Neyse ki, kitap yığınlarından birine takılmış ve yerini belli etmişti. Yaklaş, diye geçirdi Nur içinden. Meydan okuyor değildi. Evde sadece salon ile odalar halıfleks kaplıydı. Banyonun önündeki küçük boşluğun zemini ise marleydi. Ne giyersen giy ne kadar yumuşak basarsan bas, illa ki ses çıkartırdı. Kız tüm dikkatini kulaklarına verdi. Bütün ümidini bağladığı o marley döşeli boşluk o kadar küçüktü ki, ancak iki adım atılabilirdi. Bir gözü de, anahtar deliğinden, loş banyoya süzülen soluk mavi ışıktaydı. Ses ile ışık birleşip ona doğru yeri ve zamanı söyleyecekti.

Beklediği ayak sesi birkaç saniye sonra geldi. Marley zeminden ince bir gıcırtı bir an duyuldu ve durdu. Ziyaretçileri tereddüt ediyor olmalıydı. Haksız sayılmazdı. İki metrekarelik bir boşluktaydı ve etrafında üç kapı vardı. Tam karşısında banyo, sağında Oğuz Gündüz'ün çalışma odası, sol tarafta da yatak odası... Hangisini tercih edeceği çok önemliydi. Bu da ziyaretçilerinin tarzına, niyetine ve deneyimine bağlıydı.

Nur içinden, hadi kıpırda artık, diye söylendi. O gıcırtıdan başka tek bir ses bile çıkmamıştı. İçinde pis bir korku uç vermeye başlamıştı. “Sakin...” diye mınidandı. “Kontrol...” Anahtar deliğine sabitlenmiş gözleri, kapı kolunun hafifçe kıpırdadığını görünce biraz ferahladı. Tek bir adımdan başka hiçbir ses duyulmamıştı ve kapının önünden, anahtar deliğinden içeriye süzülen ışığın akışını bozacak hiçbir şey geçmemişti. O zaman solumdasın, diye düşündü. Kapı kolu iyice aşağıya doğru bastırılmaktayken, peş peşe gelen üç el silah sesi küçük banyonun duvarlarında çınladı. Yankıların dinmesini beklemeden hızla kapıyı açtı ve

sanlı kolunu dışarıya uzattı. Havlunun ucundan yoğun bir duman yükseliyordu. Manzarayı kısa bir süre seyretti. Her şey oldukça yolundaydı. Tahmininden bir kafa daha uzun olan kurbanı, kurşunlardan ilk ikisini karaciğerinden, diğerini de boynundan almış; kapının dibine yığılıvermişti. Küçük boşluğun marleyleri, hâlâ akmakta olan kanla ağır ağır kaplanıyorlardı.

Nur alev almak üzere olan havluyu kolundan çözüp kan gölüne doğru fırlattı. Silahım belindeki kılıfına yerleştirirken gözü cesedin elindeki susturuculu tabancaya takıldı. Mutlaka göz atmak isterdi ama, hiç vakti yoktu. Arkasına baktı. Yiğit beyaz kesmiş suratıyla banyonun eşiğine kadar gelmişti. Hayatında ilk defa bir cinayet, ilk defa bir maktul ve ilk defa bu kadar kan görüyordu. “Vu... Vurdun...” diye kekeledi.

“Evet,” dedi Nur kesin bir sesle. “Babamın feci şekilde öldürüldüğünü unutuyorsun. Artık yanımda silahla geziyorum.”

Yiğit’i kolundan tutup banyodan çıkardı. “Kapıyı arala da bak bakalım apartmanda bir hareket var mi?”

Yiğit hiç itiraz etmeden kapıya doğru ilerledi. Endişeliydi. Kız havluyla bastırmaya çalışmış olsa da, kurşun sesleri fazlasıyla ses çıkarmıştı. Kafasını, hafifçe aralık duran kapıdan dışarıya uzattı. Beklediğinin aksine ortalık sakin görünüyordu. Emin olana dek dinledi.

Birkaç saattir yanında olan bu kızı ne kadar az tanıdığını bir kez daha düşündü. Soğukkanlılıkla birini öldürmüştü. Fazla profesyoneldi.

Hazır kapıdayken kaçmalıydı belki ama kalmaya karar verdi. Bu nasıl ve kimin oyunuysa idareyi alana dek uyacaktı. Sonra hemen mutfağa koştu ve pencereden aşağı baktı. Dışarıda da olağanüstü bir hareket yoktu. Geriye dönüp salonun kapısından içeriye kafasını uzattı. Tam karşıda Nur, cesedin başına diz çökmüş, elindeki büyükçe bir cep telefonuna benzeyen aletin tuşlarına aceleyle basmaktaydı. İzlenmekte olduğunu fark edince, gözlerini elindeki aletten ayırmadan ayağa kalktı. Son tuşa da basıp cihazı cebine attıktan sonra Yiğit’e doğru yürümeye başladı. “Haydi,” dedi. “Çıkıyoruz!”

“Bu ne olacak?” diye telaşla sordu Yiğit. Cesedi kastediyordu. Kız hiç istifini bozmadan, “Dönünce hallederiz. Sen kapıyı kilitlemeyi unutma,” deyiverdi. Koridoru şöyle bir kolaçan etti ve dışarı çıktı. Asansörün çağırma

düğmesine basarken, Yiğit’in kapıdaki tüm kilitleri birkaç kez çevirdiğini duyabiliyordu.

Saat: 14. 23

Hesapta olmayan bir cinayetin soğuk havası her ikisini de sessizleştirmişti. Evden çıkalı beri birbirlerine tek bir kelime bile etmemişlerdi. Yüzüncü Yıl’ı yarım dakika kadar önce geride bırakmışlardı. Ahmet Rauf Hoca’nın Ayrancı’daki evine doğru tatminkâr bir süratle yol alıyorlardı. Altgeçitten Çetin Emeç Caddesi’ne çıktıklarında kız sessizliği bozdu. “Cep telefonunu da dinlerler ama adresi hemen tespit edemezler. Aklında bulunsun! ”

Yiğit bir süre cevap vermedi. Doğruca ön camdan caddeye bakıyordu. Evden çıkarken suratında olan o alık ifade hemen hemen yok olmuştu. Artık daha kendi gibi görünüyordu. Kafasını yavaş yavaş kıza doğru çevirdi. “Birini öldürmüş olman, bana ukalalık yapabileceğin anlamına gelmez. Aklında bulunsun! ”

Nur kısa bir kahkaha attı. “Şoktan çabuk çıkmışsın bakıyorum... ” “Öyle, ” diye cevap verdi Yiğit. Yüzü hâlâ kıza dönüktü. Dik dik bakarak sordu. “Nesin sen? ”

“Ben, benim... Bildiğin Nur Tezer... ”

“Gözünü kırpmadan adam öldürebileceğini bilmiyordum. ” “Artık biliyorsun... ”

“Vay be... Daha on beş dakika önce ‘ikimizi de öldüreceksin’ diye viyaklıyordun. Ürkek kız numaralarında da çok başarılı olmalısın. ”

“Numara yapmıyordum ve viyaklamakta da haksız değilmişim. Gerçekten ikimizi de öldürüyordun. İyi silah kullanıyor olmam bizi ölümsüz yapmıyor. ”

Yiğit dişlerini gıcırdatarak sordu. “Kimsin sen? ”

Kız oralı bile olmamıştı. “Sen abinin ölümünün peşine düşerek bugünlük merak hakkım doldurdun. Benim hakkımda da bilmen gerektiği kadarını bileceksin. Adım Nur Tezer ve babamın katillerini arıyorum. ”

“Öyle olsun, ” dedi Yiğit ve arkasına yaslandı. “Yalnız benim de birtakım meziyetlerim vardır. Sonra uyarmadı deme. ”

“Ne gibi meziyetler? ”

“Çok sağlam tokat atabiliyorum mesela... ”

Kız hafifçe yan tarafa baktı. Yiğit espri yapıyor gibi görünmüyordu. Önüne döndü ve yolun geri kalanı boyunca bir daha ağzını açmadı.

Arabayı, gidecekleri evin bir sokak aşağısına park etmişlerdi. Birlikte yürümeye başladılar. Sakin ve güzel bir muhitti burası. Kaldırımlardaki ağaçlar, apartmanların küçük ama bakımlı bahçeleri yeşermeye başlamışlardı. Havada Ankara’ya özgü bir bahar kokusu vardı. Aldıkları soluk hâlâ soğuktu ama güneş tepelerini yakmaya başlamıştı bile. Daha da güzelleşecek daha da yeşillenecek, uzaktan gri görünen bu şehrin sokaklarında yürümek eşsiz bir zevk haline gelecekti. Çirkin bir kadın gibiydi başkent. Tadına varmak için her zaman yakından yaşamak gerekirdi...

Sokağın ortalarına geldiklerinde Nur, “Şu beyaz apartman mi? ” diye sordu.

Yiğit, “Rengini bilmiyorum. On yedi numara, daire bir, ” şeklinde bir cevap verdi. On yedi numaranın o beyaz apartman olduğu aşikârdı. Telefonda, “Hemen giriş katı, ” demişti Ahmet Rauf Hoca.

Apartmana yaklaştıklarında, kız adımlarını iyice yavaşlattı. Bahçe kapısını açarken dikkatle eve bakıyordu. Göründüğü kadarıyla, zemin katta tek bir daire vardı. Ön cephesindeki pencereler oldukça genişti. Ortadaki sürmeli cam kapı da doğrudan apartmanın bahçesine açılıyordu. Kapının ardı büyük ihtimalle mutfaktı. Nur severdi böyle daireleri. Bahçeyle aynı seviyede oldukları için, sakinleri müstakil bir evde yaşıyormuş gibi hissederlerdi. Bahar ve yaz aylarında o cam kapıyı açıp mutfakta kahvaltı etmenin tadına doyum olmazdı. Güvenlik zafiyetleri kafaya takılmazsa, mükemmel dairelerdi bunlar.

Küçük bahçeyi çabucak geçip dış kapının önüne geldiler. İşlemeli, demir bir kapıydı bu. Çok güzel görünüyordu. Baştan aşağı siyaha boyanmış olmasına rağmen ihtişamından bir şey kaybetmemişti. Ustaca kıvrılmış demir çubukların oluşturduğu büyük bir ağaç figürü, kapının üst yarısının tamamını kaplamıştı. Hoş kapı, diye geçirdi Nur içinden ve en alttaki zile

basmak üzere olan Yiğit'in eline yapıştı. “Gerek yok, ” dedi hafif bir sesle. “Açık... ”

Apartman kapısını birazcık daha ittirip içeriye girdiler. Koridor sessiz, serin ve Yiğit otomat düğmesine basana kadar karanlıktı. Tam karşılarında yukarıya doğru kıvrılan merdivenler, sol taraflarında da tek bir kapı vardı. Yiğit birazdan ağabeyinin kitabına kavuşacağının heyecanıyla zile doğru bir hamle yapmıştı ama eli havada asılı kaldı. Gördüğü şeyi kızın da fark edip etmediğini anlamak için kafasını hafifçe çevirdi. Nur çoktan elini beline atmış olduğuna göre aynı şeyi o da görmüştü: Bir numaralı dairenin kapısı dört parmak kadar açıktı ve pervazındaki zorlama izleri iki adım öteden bile belli oluyordu.

Yiğit biraz kenara çekilip kızın öne geçmesine izin verdi. Gizemli ortağı, bir taraftan belindeki silahı çıkarmaktayken diğer elinin parmaklarıyla kapıyı hafifçe itti. Giderek genişleyen aralıktan karşıdaki duvara yaslanmış portmantoyu ve hemen yanındaki vitray işlemeli kapıyı görebiliyorlardı. Sağ ayağım eşiğe henüz basmıştı ki, apartman silah sesleriyle çınlamaya başladı. Birisi vitraylı kapının arkasına saklanmış, üzerlerine kurşun yağdırıyordu. Sesten ziyade, kulağının dibinden geçen merminin etrafındaki şok dalgasının, yanağında tokat gibi patlamasından ürken Yiğit yere çöküp kapının sağ tarafına sığındı. Kapının ağzında, çok daha açık bir pozisyonda kalan Nur ise, çaresiz kendisini ileriye doğru fırlattı ve evin girişine boylu boyunca uzandı.

Duvarlara ve merdiven korkuluklarına çarpan mermiler daracık apartman koridorunda korkunç sesler çıkartıyordu. Silahtan beş altı kez daha ateş edilmesinin ardından sessizlik oldu. Ardından da telaşlı bir ayak sesi duyuldu. Evin ön tarafına doğru ilerliyordu. Nur, adamın kaçmaya çalıştığını anlamıştı. Ayağa kalktı. Tabancasını iki eliyle sıkıca kavrayarak temkinli ama yine de hızlı bir şekilde salona girdi. Çok geç kalmıştı. Adam pencereden bahçeye atlamıştı bile.

Yiğit herkesin silahlı olduğu bu macerada kendisini çıplak hissetmeye başlamıştı. Ama kendince çok önemli bir şey fark etmişti. Bahçe duvarını aşıp kaçan adamı çok kısa bir an görse de, üzerindeki değişik kıyafetlere rağmen tanımıştı. Kendisini bugün bıçaklamaya çalışan serseri idi bu. İçinden, ortalığı ayağa kaldırdı eşşoğlu eşek, diye söylendi. Artık işin içinde tesadüf diye bir şey kalmamıştı.

Nur ateş etmemişti. Tabancasını beline yerleştirdi ve etrafına bakındı. Her şey tam beklediği gibiydi: Karıştırılmış çekmeceler, altüst edilmiş bir vitrin ve darmadağın olmuş bir salon... Neyse ki görünürde Ahmet Rauf Germiyangil'in cesedi yoktu... Şimdilik.

Nur, nihayet içeriye giren Yiğit'e, "Kapıyı kapat, " diye fısıldadı. Zira apartman ayaklanmaya başlamıştı. Üst katlardan bir kadın, "Rauf Bey? İyi misiniz? " diye bağmyordu. Yiğit burada fazla oyalanamayacaklarını düşündü. Ankara polisi, hele olay mahalli bu muhitler olunca, oldukça hızlı davranırdı. Evi telaşla aramaya başladılar ve hocayı en dip odada buldular.

Ahmet Rauf Germiyangil gardırobun hemen dibinde, yüzüstü yatıyordu. Elleri ve ayakları sıkı sıkı bağlanmış, ağzına da bir çaput tıkıştırılmıştı. Sol yanağında belirgin bir şekilde duran beş parmak izi ve ruh halini açıkça yansıtan, faltaşı gibi açılmış gözleri dışında sağlam görünüyordu. Yiğit, adamın ellerindeki ve ayaklarındaki bağları çözmeye başladı. Nur ise bir eliyle ağzındaki çaputu çıkartmaya çalışıyor diğer elini de olası bir çığlığı hemen bastırmak üzere hazırda tutuyordu.

Neyse ki Ahmet Rauf Hoca beklediklerinden çok daha sakindi. Ağzı serbest kalınca bağırmamış, sadece hafif hafif söylenmeye başlamıştı.

"Korkmayın, " dedi Nur.

Hoca davudi bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Ne korkması kızım?! Sadece kızgınım, aniden saldırdı pezevenk, hile yaptı. Yoksa bu yaşta icabına bakardım. Siz kimsiniz? "

Yiğit yumuşak bir sesle cevap verdi. "Beni tanımadınız mi? Yiğit... Oğuz'un kardeşi... "

"Ha... Ha... Tamam... Kitap için, " diye kafasını salladı Ahmet Rauf Hoca. "Po... polisi arayalım hemen. "

Nur'un telaşı yüzünden okunuyordu. Hocayı hafifçe doğrultup gardıroba yasladı. "Ne istiyordu o adam sizden? "

"Bilmiyorum, " dedi adam. "İçeri girdiğini duymadım bile. Geldi yardım gibi bir şeyler gevelerken vurdu, bağladı beni, sonra da evi dağıtmaya başladı. "

"Biz geldiğimizde adam ne kadar zamandır evdeydi? "

“Onu da bilmiyorum ki. Ben bayılır gibi oldum bir ara... Çok olmadı galiba... Hemen geldiniz. ”

Yiğit telaşla ayağa fırladı. Saldırganı bugün ikinci kez gördüğünü nedense açıklamamıştı. Kulağının dibinden geçen kurşunun sersemliğinden olacak, olan biten kafasına daha yeni dank ediyordu. “Kitap! ” diye bağırdı. “Onu almaya gelmiş olmalı. Abimin kitabı nerede? ”

Yanıtı beklemeden salona doğru fırlamaya kalktı. Tam bir adım atmıştı ki, Ahmet Rauf Hoca sakin bir sesle, “Yavaş ol evlat, portmantonun üstünde, ” deyiverdi. “Geleceksin diye oraya koymuştum. ”

Yiğit kısa koridoru içinden onlarca dua ederek hızla adımladı. Elini, kapının tam karşısındaki portmantonun üzerine atınca suratındaki gerginlik bir anda kayboluverdi. Parmakları cilt bezinin pütürlü yüzeyine dokunmuştu. Kitabı eline alıp şöyle bir baktı. Büyükçe bir ciltti. Oldukça uzun ve İngilizce bir ismi vardı. Hiç üzerinde durmadı ve hemen kapağını çevirdi. Gülümsedi. Ağabeyinin kitabını bulmuştu. İlk sayfanın sol üst köşesinde küçük bir yazıyla T74312 yazıyordu! Öyle mutluydu ki, dışarıda, apartman koridorlarından yükselen telaşlı sesleri duymuyordu.

Geldiği gibi hızla odaya geri döndü ve kitabı sessizce gösterdi. Rauf Hoca sadece kafasını sallamakla yetindi. Kız ise gözlerini yine bir noktaya sabitlemiş, düşünüyordu. Sessiz geçen birkaç saniyenin ardından, tam direktiflerini vermek için ağzını açmıştı ki, kapının zili uzun uzun çalmaya başladı.

Ahmet Rauf Hoca, “Komşulardır, ” diye mırıldanarak ayağa kalkarken. Nur, adamın omuzlarından tuttu ve gözlerinin ta içine baktı. “Rauf Hoca, ” dedi. “Komşularınızla ve hele ki polisle hiç uğraşacak vaktimiz yok! Anlatabiliyor muyum? ”

Hoca daha saldırıyla bu ikisi arasındaki bağlantıyı yeni yeni anlıyordu. Anlayışlı bir ifadeyle kafasını salladı.

“Evin bir arka bahçesi var değil mi? ”

Hoca tekrar kafasını salladı.

“Çok güzel. O zaman biz şimdi gidiyoruz, siz de polise ya da komşularınıza bizden bahsetmiyorsunuz. Anlaştık mı? ”

Ahmet Rauf Hoca bir kez daha kafasını sallamaya başlamıştı ama aniden durdu. “Peki adamın niye ateş ettiğini sorarlarsa ne diyeyim? ”

Kapının zili artık durmamacasına çalıyordu. Nur da istemeden bu olayın içine karışan adamın gözlerinin içine dik dik bakmaya devam ediyordu. Bu soruya verecek bir sürü cevabı vardı elbet. Tam bir tanesini söylemek üzereydi ki, Yiğit araya girdi. “E, bizimle gelsin o zaman? ”

Nur sinirle fısıldadı. “Nereye gelsin bizimle? ”

Yiğit her zamanki gibi lafının arkasmdaydı. “Rauf Hoca’nın başı abimin kitabı yüzünden derde girdi. Böyle ortada bırakamayız, ” dedi. Sonra adama döndü. “Hocam var mi Ankara’da bir tanıdığınız, akrabanız falan? ”

Ahmet Rauf Hoca, “Ben kendi başımın çaresine bakarım da, sizin belki benim yardımıma ihtiyacınız olacak çocuklar, ” diyerek ikisinin şaşkın bakışmalarına neden oldu. Hoca devam etti. “Bu saldırgan benim için gelmedi değil mi? Sanırım işin içinde bu kitap da var. Öyleyse ben de sizinle gelsem iyi olur. ”

Zil şiddetle çalmaya devam ediyordu. Yiğit, Nur’a bakıp, “Gerisini dışarıda konuşsak iyi olacak, ” dedi. Hoca belki de ortada dönenlerle ilgili bilgi verebilirdi.

Kız dişlerinin arasından, “Tamam, ” diye tısladı ve pencereye doğru yürüdü. Ama ekibe üçüncü bir kişinin katılmasından pek mutlu olmamış bir ifadesi vardı.

Bulundukları oda, apartmanın arkasındaki genişçe bir avluya bakıyordu. Karşıdaki binayla aralarında alçak bir duvar vardı. Önce Nur cami açıp beton zemine atladı. Keskin bakışlarla etrafını kolaçan etmekteyken, Yiğit, Ahmet Rauf Hoca’ya yardım ediyordu.

Saat: 15. 31

Çevre yolunda vasat bir hızla yol alıyorlardı. Araba şimdilik sessizdi...

Arka pencereden evi terk ettikten az sonra kulaklarına polis sirenleri çalınmaya başlamıştı. Adımlarım sıklaştırmışlar, birkaç sokak yukarıdan dolanarak kendilerini arabaya atmışlardı. Ne tarafa doğru yol alacakları da kısa bir tartışma konusu haline gelmişti. Yiğit uzak bir muhitte, ara sokaklardan birine girip beklemeyi önermişti. Plakaları tespit edilmiş, polis de anayolları tutmuş olabilirdi. Nur ise, polisten ziyade, peşlerindeki adamların daha tehlikeli olduğunu söylüyordu. Sokağın birinde açık hedef olarak beklemektense, başkentin etrafında hızla tur atmak daha güvenliydi. Direksiyonda olduğundan, kazanan o olmuştu.

Yiğit otobana çıktıklarından beri kucağındaki kitabı karıştırıp duruyordu. İlk bulduğu anki sevinci yok olup gitmişti. Kitabı bulmuşlardı ama, kitap kitaptı işte. Ne anlama geldiğini, daha doğrusu ağabeyinin ne anlatmaya çalıştığını bulmaları gerekiyordu. Sayfalara tek tek bakmıştı. Üzerlerinde değil bir işaret, bir çizik bile yoktu. Ne yanında ne önünde ne kapak içlerinde ne de herhangi bir yerinde, bulmayı umut ettiği gibi bir not, rakam şekil... Hiçbir şey yoktu. Geriye tek bir seçenek kalıyordu: Ağabeyinin anlatmak istediği şey kitabın içeriğinde gizli olabilirdi. Bunun için de kendisinde fazla olmayan bir şey gerekiyordu: Tarih bilgisi. Zira, cildin üzerinde yaldızlı harflerle yazılı olan İngilizce başlığın kaba tercümesi *Ortaçağ Bizans Yazmaları Işığında Osmanlı Devleti'nin Kuruluş Dönemi'ydi.*

Yenilmiş bir ifadeyle hocaya baktı. Nur dikkatle yola bakıyor gibi görünse de bir gözüyle dikiz aynasından, arka koltukta varlığını unutturacak kadar sessiz bir şekilde oturan Ahmet Rauf Hoca'yı izliyordu. Hocanın suratında sanki içinde bulunduğu maceradan memnun bir sırıtma vardı.

Nihayet sahne alma sırası gelmiş gibi sordu. “Evet gençler, öncelikle adamakıllı tanışalım. Yiğit'i biliyorum ama bu hanım kim? ” Nur ağzını

açmayınca, Yiğit, “Nur Hanım, ” dedi. “Hikmet Tezer’in kızı, ” dedi. İkisi arasındaki sessiz gerilim hissedilmeyecek gibi değildi.

“Ya! Memnun oldum, ” dedi Rauf Hoca. “Hikmet Bey’le bir, iki kere yazışmıştık ama şahsen tanışamadım. Nasıllar? ”

Nur, “Öldü, ” dedi. “Öldürüldü. ”

Hocanın tebessümü dönüvermişti. “Üzüldüm. Hiç haberim olmadı. ”

Yiğit, “Abimin kaza geçirdiği gece olmuş, ” diye ekledi. “Şu anda birlikte olma nedenimiz de bu iki acı olay, kaybımız. ”

Hoca düşünceli bir şekilde, “Abinin cenazesine gelmiştim ama o kalabalıkta sana yaklaşıp taziyelerimi sunmak mümkün olmadı, ” dedi. “Geleceğin lideriydi o. ”

Sonra parmaklarıyla ikisini işaret etti. “Anlaşılan kendinizi olmadık işler içinde buldunuz. Ha? Hem de bir şekilde ben de dahil oldum buna. Anlatın bakalım belki yardımım olabilir. ”

Nur yine ağzını açmadığı için iş Yiğit’e düşmüştü. Kızın telefonundan başlayarak ağabeyinin mektubunu, uğradığı garip saldırıyı, siyah takım elbiselileri, Nur’un tekrar karşısına çıkıp kendisini kurtarışını özetledi. Sıra kasadakilere gelince Ahmet Rauf Hoca belirgin bir şaşkınlıkla ön koltuğa abanmış dinlemeye devam ediyordu.

Pasaportları, tuvaletteki rakamı bulunca kitabı aramalarını ve ağabeyinin ödünç verdiğini anlayınca kendisine geldikleriyle özeti bitirmişti.

Nur elbetteki bu hareketli hikâye içindeki iki önemli eksiği fark etmiş, Yiğit’le bakışmıştı. Kasada buldukları yüzüğe ve evde bıraktıkları cesede değinilmemişti. Belki de bir planı vardı, araya girmeye gerek görmedi.

Ahmet Rauf Germiyangil bir süre sessiz kalıp, “Vay be! ” diye patladı. Zaten yapı itibariyle heyecanlı birine benziyordu. “Bunlardan bir tek sonuç çıkıyor çocuklar... ”

Yiğit tamamladı. “Nur’un babası Hikmet Bey’in öldürülmesiyle abimin öldüğü kaza arasında bir bağlantı var. Daha doğrusu birileri tarafından kaza süsü verilen suikastla. ”

Ahmet Rauf Hoca onaylar gibi kafasını salladı. “Peki kitaba gelirsek. Onda bir ipucu mu var sizce? ” Sanki anlatacağı şeyler vardı ama hâlâ

zemin yokluyor gibiydi.

Yiğit bir daha kitabın ismine, ardından Nur’a bir bakış attı. Sıra yüzüğe gelmişti. “Kasadan sadece pasaportlar çıkmadı, ” dedi. “Bir de yüzük çıktı. Nur bu yüzüğün çizimini babasının notları arasında gördüğünü, çok gizli bir örgütle bağlantılı olduğunu düşündü. Ama bilgimiz bu kadar. ”

Hocanın kaşları çatılmıştı. “Yüzük yanınızda mi? Görebilir miyim? ” dedi.

Yiğit bir an tereddüt ettiyse de dayanamadı. Cebinden yüzüğü çıkarıp hocanın neredeyse heyecanla titreyen parmaklarına bıraktı.

Ahmet Rauf Hoca bir süre sessizce baktı ve nihayet, “ERKAN! ” diye fısıldadı. Tam bu sırada Nur hemen önündeki araba yavaşladığı için direksiyonu aniden sola kırıp kendilerini bir çarpışmadan kıl payı kurtardı.

Bu kaza tehlikesinin yarattığı heyecan geçtiğinde Yiğit, “Nedir bu ERKÂN? ” diye sordu. Bir yandan elini uzatıp yüzüğü geri almıştı. Rauf Hoca geri verdiği için belirgin bir şekilde üzgündü.

Rauf Hoca dudaklarını bir süre büzdükten sonra fısıldadı. “O elindeki ERKÂN’ın yüzüğü! ”

Yiğit, “Hiç duymadım, ” dedi. Nur da olumsuz anlamda kafasını sallıyordu.

“ERKÂN’m... Belki de ismi başkadır, ama haklarında bildiğim çok kısıtlı bilgiden biri bu. ”

Rauf Hoca’nın suratına sinir bozucu, ciddiyet ile histeri karışımı bir ifade yerleşmişti. “Bu yüzüğü örgütün üçüncü dereceden üyeleri takar, ” diye devam etti. “Üzerindeki şahini, şahinin pençelerindeki kalemi fark ettiniz mi? ”

Yiğit ile Nur kafalarını salladılar. Hocanın bahsettiği işaretler, yüzüğün üzerine öyle ustalıkla yerleştirilmişti ki, daha ilk bakışta göze çarpıyordu. Elbette görmüşlerdi...

“Kökenleri Türklerin Müslümanlığı kabul edilişine kadar dayanır bunların... Ama tam kurucuları Ahmet Yesevi’dir. ”

Yiğit hafifçe gülümsedi, içinden, mecbur dinleyeceğiz, diye geçirdi. Bu adamı yanlarına almakla hata ettiklerine çoktan kanaat getirmişti. Ortada

örgüt filan olduğu belliydi, ama bu kadarı abartılı, gerçekleri bulandıran efsanelerdi. Anlaşılan Ahmet Rauf Hoca kendi kafa karışıklığını onlara sunacaktı.

Hoca devam etti. “... Selçuklular zamanında AKI diye bilinirlerdi. O zamanlar fazla organize değillerdi. İmparatorluğun yıkılmasının ardından yeniden toparlanıp gizli örgüt modeline geçtiler. İsimlerini de ERKÂN olarak değiştirdiler. Anlamını bilir misin ERKÂN’ın? Hem ‘destek’ anlamına gelir hem de ‘başkan, ileri gelen’ anlamına. Bunlar toplumun dört temel ayak üzerinde yükseldiğini düşünürler: Askerler, âlimler, çiftçiler ve zanaatkârlar ile tüccarlar. Bu dört destek, aynı zamanda toplumu ve tabii ki devleti yöneten güçlerdir. ERKÂN’ın dört sembolü vardır: Kılıç, askerleri temsil eder; kalem âlimleri; orak çiftçileri çekiç ise zanaatkârları ve tüccarları. İşte o elindeki yüzük var ya, ERKÂN’ın ‘üçüncü dereceden kalem erbabı’ bir üyesine ait. Yani okumuş yazmış birisine; muhtemelen bir öğretim görevlisine ya da bir siyasetçiye... Şimdi söyle bana. Abinin parmaklarında bu yüzüğü daha önce gördün mü? ”

Yiğit şöyle bir silkinip kendine geldi. Nur da aynen bu sözlerle aynı soruyu sormuştu. Hâlâ avucunda duran yüzüğe şöyle bir baktıktan sonra yine, “Hayır, ” diye cevap verdi. “Abimin taktığını hiç görmedim... ”

“Oğuz’un ERKAN üyesi olduğunu zannetmiyordum zaten, ” diye mırıldandı Hoca. “O genç yaşında üçüncü aşamaya kadar yükselemezdi... ”

Yiğit, hocanın büyüsüne kapıldığı için kendine kızıyordu ama yine de sormadan edemedi. “Çok mu geç ulaşılır bu üçüncü aşamaya? ” “Oldukça geç... ERKÂN üyelerini gençler arasından seçer ve örgüt içinde yükselmek zordur. Örneğin, kılıç erbabı; yani asker bir

üye daha askeri lise zamanındayken katılır örgüte. Bu ilk aşamadakilere ‘Gerdanlılar’ denir. İsimlerini boyunlarında taşıdıkları kolyelerden alırlar. Kolyelerin ucunda sınıflarının sembolleri vardır. Askerse kılıç, tüccarsa çekiç... Örgüte kendini yeterince ispat ederse, en iyi tahminle harp okulu üçüncü sınıftayken terfi edip ‘Bilekliler’ sınıfına atlar. Sağ bileğinde üzerine sınıfının sembolü işlenmiş olan bir künye taşır. ‘Yüzüklüler’e geçmesi ise en erken yarbaylığında olur ve elindeki gibi bir yüzük takmaya başlar. Sembol de şahinin pençesindedir. Yüzüklüler, başarılı bir ERKAN üyesinin görebileceği en son aşamadır. Çünkü bir üst rütbe ‘Köstekliler’dir ve sadece dört kişiden oluşurlar... Her sınıftan sadece bir kişi yükselebilir

bu aşamaya ve sembolünü taşıdığı ERKÂN'ın lideri olur. Köstekliler, ERKÂN'ın beyin takımıdır, yegâne karar organıdır, ama en büyük değillerdir. En tepede, en kudretli tek bir kişi vardır. Bu adam ERKÂN'ın ruhu, büyük sırrın taşıyıcısı; yani 'Altın Kösteğin Emanetçisi'dir. "

Yiğit, hocaya dik dik baktı. Zira gözlerindeki şaşkınlığı gizlemenin tek yolu buydu. Rauf Hoca'nın söylediği her şey baştan aşağıya yalan ya da saçma olabilirdi ama bildiği tek bir şey vardı: Karşısındaki bu yaşlı adam ağzından çıkan her söze sonuna kadar inanıyordu ve herhangi birisinin böylesine bir imana kayıtsız kalması neredeyse olanaksızdı. "Peki kim bu adamlar? Ve dertleri ne? " diye sordu Yiğit.

Rauf Hoca küçük gözleriyle karşısındaki delikanlının bakışlarındaki şaşkınlığı yakaladı ve ilk sorunun cevabını verdi: "Türkmen-ler evlat... Türkmenler... " Ve hiç beklemeden hemen ikinci soruya geçti. "İstedikleri şey ise imparatorluk... Yeni ve büyük bir Türk İmparatorluğu!... "

Yiğit'in gözleri hayretle açılmıştı. Nur'dan bir destek bekledi ama o dikkat çekici bir şekilde sessizliğe bürünmüştü. Ağzındaki çarpık gülümseme ise hocayla dalga geçer gibiydi.

Yiğit, "Yani, " diye mırıldandı. "Osmanlı'yı yeniden mi canlandırmaya çalışıyorlar? "

Rauf Hoca güldü. "Yeni ve büyük bir Türk İmparatorluğu diyorum evlat... Sen OsmanlI'nın Türk İmparatorluğu olduğunu mu düşünüyorsun? "

"E... Evet aslında daha çok bir İslam imparatorluğudur Osmanlı... "

"Demek OsmanlI'nın bir İslam imparatorluğu olduğunu da düşünüyorsun, öyle mi? "

Yiğit susmak zorunda kaldı. Öyle bir hale gelmişti ki, artık ne düşünmesi gerektiğini bile bilmiyordu. Hoca sessizliğe bir süre müsaade ettikten sonra devam etti. "Osmanlı dediğin bol İslam soslu bir Bizans yemeğidir evlat. Çeşnisinde de azıcık Türklük vardır o kadar... Kısaca ERKÂN'ın Osmanlı'yı yeniden diriltmek gibi bir amacı olamaz. Yıkılmasına o kadar sevinmişlerken üstelik... "

Yiğit yeniden sırıtmaya başlamıştı. "Osmanlı'yı o gizli örgüt yıktı yani... "

“Çaba göstermediklerini söyleyemem ama yıkacak kadar güçlü değillerdi. Çünkü Fatih Sultan Mehmet, Türkmenleri yönetimden uzaklaştırdı, torunu Yavuz Sultan Selim de Anadolu’dan. Ortada imparatorluğu yıkacak Türkmen kalmamıştı pek... Uzun hikâye evlat. Aslında en başından anlatmam gerekir ama sanırım fazla vaktimiz yok. ”

“Peki kitabın ERKÂN’la bir ilgisi olabilir mi? ” diye sordu Yiğit. Hoca, “Büyük bir ihtimalle, ” dedi.

“Bir anlamı olabilir mi peki? ”

“Her kitabın bir anlamı vardır... ”

Yiğit’in içinden hocayı arabadan atmak gibi bir istek geçti, ne var ki, yaklaşık yüz on kilometre hızla yol alıyorlardı. Bir sabır nefesi aldıktan sonra tekrar sordu. “Yani abim diyorum, bize bu kitabı bıraktığına göre, anlatmak istediği bir şeyler olmalı. Üzerinde bir işaret yok, ama içeriği bizi bir yerlere götürebilir belki... ”

“Kitabın konumuzla, yani abinin burnunu soktuğunu düşündüğümüz durumla bir ilgisi yok diyemem, ” dedi Rauf Hoca. “Hatta çok ilgisi var. Abinin bu kitabı özel olarak seçtiğine adım gibi eminim. Fakat içeriğinin bizi bir yerlere ulaştıracağını hiç zannetmiyorum. ”

“O zaman tahminim doğru. Abim bu kitapla bize bir şeyler anlatmaya çalışıyor. ”

“Hayır sadece doğru yolda olduğumuzu göstermeye çalışıyor. Sakladığı şeyin ise kitabın içeriğinde gizli olduğunu hiç zannetmiyorum. ”

Nur’un aklına başka bir soru gelmişti. “Oğuz kitabı size ne zaman vermişti? ”

“Bir yıl kadar oluyor. ”

“Niye almıştınız peki? ”

“Aslında ben almamıştım... Bir gün Oğuz’la sohbet ediyorduk, konu OsmanlI’dan açılmıştı. Bana bu kitabı okumamı önerdi. Aslında okuyacak vaktim yoktu ama çok ısrar edince aldım. ” “Oğuz bunca zamandır geri istemedi mi kitabını? ”

“Hayır. Ben de çok şaşırdım ama istemedi işte. Oğuz’un kitaplarının ne kadar kıymetli olduğunu herkes bilir. İade etmek için ara-dun ama her

defasında bir aksilik çıktı. Ya bir yerlerdeydi ya işi vardı... Başka birine bırakmamı da istemedi... ”

Nur birkaç saniyeliğine yolu boş verip dikiz aynasından adama baktıktan sonra, “Peki, ” dedi. “Size kitapla ilgili başka bir şey söylemedi mi? ”

Rauf Hoca elini çenesine koydu. “Hatırlamaya çalışayım, tabii üzerinden bu kadar zaman geçti. Eee... Sahaftan aldığını söylemişti. Kitabı tezgâhta görünce çok şaşırmış. Çok da sevinmiş... Eline geçtiğinde parça parçaymış. Sayfalarını birleştirmiş, ciltlemiş falan... Bunlardan başka bir şey... ”

Yiğit lafını bitirmesini beklemeden arkasına döndü. “Sahaf dedin, değil mi? Hangi sahaf olduğunu söyledi mi? ”

“Yok... Hayır. ”

“Nereden aldığını da mi söylemedi? Yani hangi şehirden, ne zaman? ”

“Hayır... Yo! Bir dakika... Londra demişti sanki... Ya da... Ya da ben karıştırıyorum. Aramızda bir Londra muhabbeti geçmişti ama kitapla ilgisi var mi hatırlamıyorum. ”

Yiğit suratını buruşturarak homurdandı. Zorlama bir soru daha sormak üzereydi ki, arabanın yavaşlamakta olduğunu fark etti. Önüne döndü. Nur, otobanın kenarındaki bir benzinciye girmek üzereydi.

Kız, arabayı en yakındaki pompanın yanında durdurdu ve, “Evet, ” dedi. “Beş dakika ihtiyaç molası. ”

Rauf Hoca tuvalete gitmek için yanlarından ayrıldığında Nur, Yiğit’e yaklaştı. “Ver bakalım şu kitabı! ”

Yiğit gözleri az ileride, tuvalete giren yaşlı adamın üzerindeydi. Nur’un sözlerini duymuştu tabii ki, ama tepki vermeyi bilerek geciktirdi. Önce yavaş yavaş kafasını çevirdi, sonra aynı ağırlıkla kitabı uzattı.

Kız parmaklarını bir süre kitabın yüzeyinde gezdirdi. Hafifçe kaykılıp arka cebinden küçük bir çakı çıkardı. Yiğit’in, “Yapma! ” demesine kalmadan, şaşkın bakışları altında bıçağı cildin kenarına sapladı ve aşağı doğru sertçe çekti. Mavi cilt bezi kapaktan ayrılmış, altındaki kalın kartonun gri yüzeyi ortaya çıkmıştı. Göründüğü kadarıyla Oğuz Gündüz, kitabı ciltlerken çift kat karton kullanmıştı. Mavi bez tamamen sökülüp atılınca, serbest kalan kartonlar birbirlerinden ayrıldı ve Nur’un kucağına üç

kartvizit düştü. Kız kartların her birine hızlıca baktı ve, “Buyur! ” diyerek yan tarafına uzattı.

Yiğit eline tutuşturulan kartvizitleri incelemeye başladı. Basit, gösterişsiz şeylerdi bunlar. İlki bir lokantaya, ikincisi bir demirciye, sonuncusu da bir kahvehaneye aitti.

Üzerlerinde kişi ismi yoktu. Sadece dükkân isimleri, telefonları ve adresleri yazıyordu.

Ahmet Rauf Hoca gelir gelmez kesilmiş cildi ve Yiğit’in elindeki kartları görmüştü. Soru dolu bakışları üzerine Nur, “Cildin içinden çıktılar, ” dedi.

Hoca elini ön tarafa uzatıp heyecandan çatallanmış bir sesle, “Bakabilir miyim? ” diye sordu. Yiğit, Nur’a kaçamak bir bakış fırlattı. Kızın kayıtsız ifadesini görünce, kartvizitleri Rauf Hoca’nın ıslak avuçlarına teslim etti. Bir süre sonra arka koltuktan hafif bir mırıltı yükseldi. “Oğuz başarmış demek... ”

Yiğit neredeyse sıçrayarak arka koltuğa döndü. “Neyi başarmış?! ”

Hoca, “Kasadan çıkan yüzük, tuvalete yazılan kod, kitaptan çıkan kartlar, ” diye mırıldanmaya devam etti. “Sanırım Oğuz, ERKAN’ı deşifre etmiş... Ya da en azından sırra giden yolu öğrenmiş... ”

“Ne sırrı? Ne yolu? ”

“Altın Köstek’e giden yolu... ERKÂN’ın planının en önemli parçasıdır o. Altın Köstek’in ne olduğunu sadece kardeşliğin Köstekli Beyler’i bilir. Tabii bir de Emanetçisi. Kösteğin Emanetçisi olduğuna göre, bir de gerçek sahibi olmalı, değil mi? İşte ERKÂN bunun için vardır... Zamanı geldiğinde Altın Köstek’i sahibine geri vermek için! ”

“Yani abim o Köstek’in gerçek sahibini mi öğrenmiş? ”

“Büyük ihtimalle... Ve eğer bunu öğrenmişse, Köstek’in ne işe yaradığını da öğrenmiş olması gerekir... Ya da ne anlama geldiğini... Sonuçta ERKÂN’ın en büyük sırrına ermiş ve korkarım bu da hayatını kaybetmesine neden olmuş. ”

Yiğit’in yine gözleri dolmuştu. “Şimdi anlaşılıyor. Haklıymışım. Hafızasına güvenmediği için sırra giden yolu sadece kendi görebileceği şekilde gizlemiş. Kitabın numarasını tuvaletin zeminine yazmış ve... ”

“Kitabı da size emanet etmiş, ” diye araya girdi Nur. Dikiz aynasından hocanın gözlerine dik dik bakıyordu.

Rauf Hoca bakışları kaale almadı. “Oğuz’un güvenine mahzar olduğum için mutluyum, ” dedi. Sonra Yiğit’e döndü.

“Abinin kitabın kodunu banyoya, sadece hafıza sorunları yüzünden yazdığını da zannetmiyorum. Senin için de bırakmış olabilir. Tamam, mektupta kaçıp gitmeni istemiş ama lafını dinlememe ihtimalini de hesaba katmıştır. Kaçmayıp burada kalıp ölümünün peşine düşersen atacak sağlam bir adımın olsun diye yazmıştır o kodu oraya. ”

“Doğru, ” dedi Yiğit. “O kod beni sana getirdi ve sen de bana şu ana kadarki en sağlam ipucunu verdin. ” Derin bir nefes aldı ve kendinden emin bir sesle devam etti. “Pekâlâ, Nereden başlıyoruz? ”

Nur’dan ses çıkmadı. Hâlâ dikiz aynasından arka koltuğa bakıyordu.

Hoca elindeki kartvizitleri öne doğru uzatırken, “Hiç fark etmez, ” diye cevap verdi. “Başlayacağımız şeyin ne olduğunu bir öğrenelim de... ”

Yiğit kartlan montunun en sağlam cebine yerleştirdi. “Gitmeden öğrenemeyiz hocam! Bu mekânlara gitmeden en ufak bir tahmin bile yürütemeyiz. ”

Nur araya girdi. “Ben acıktım. ”

Yiğit gülümsedi. “İyi, ” dedi. “Şu lokantadan başlayalım o zaman. Üzerine de kahve içeriz. ”

Nur bir hedefe doğru yol almanın heyecanından olacak, gaza iyice abanıyordu. Gidecekleri lokanta Ulus’a yakın bir muhitteydi. Seçtiği yoldan anlaşıldığı kadarıyla, Ulus’a arkadan, yani İstanbul yolu üzerinden girme niyetindeydi. Öyle de oldu...

Saat: 17. 26

Sessiz yolculukları yarım saat kadar sürmüştü. Arabayı güç bela park edip Ulus Meydanı’ndan yukarıya doğru yürümeye başlamışlardı. Nur hızlı adımlarla önden gidiyordu. Adres aramak ya da sormak gibi bir derdinin olmadığı, kendinden emin yürüyüşünden anlaşılıyordu.

Kalabalık caddeyi birkaç dakika önce arkalarında bırakmışlar ve ara sokaklara girmişlerdi. Etraf o kadar tenha değildi ama yine de tedirginlik veriyordu. Yiğit, Rauf Hoca’yla beraber Nur’u yakından izlemeye çalışıyordu. Sekiz yıl Ankara’da yaşamıştı, ama bu sokaklarda tek başına yolunu bulması neredeyse imkânsızdı. Neyse ki daha fazla endişelenmesine gerek kalmadı. Aradıkları lokantanın tabelası, yürüdükleri kaldırımın sırasında, yirmi metre kadar ilerideydi: Neslihan Lokantası...

İçeriye girdiler. Bulundukları muhite nazaran lüks sayılabilecek, genişçe bir yerdi burası. Rauf Hoca bir bakışta on sekiz masa saydı. Lokantanın yansından fazlası doluydu. İki garson ve on üç, on dört yaşlarındaki komi çocuk, müşterilere yetişmek için koşuşturup duruyorlardı. Rauf Hoca sağ köşedeki, mekânı tamamen gören masayı gözüne kestirdi ve o yöne doğru yürümeye başladı. Tam sandalyesini çekmişti ki Nur, “Tuvaletin dibi burası, ” diye mızıldandı.

“Peki, ” dedi hoca. Neyse ki yan masa da boştu. Oturdular. Yiğit ile Nur montlarım çıkarıp masaya yerleşmeye çalışırlarken Rauf Hoca etrafı izlemeye başlamıştı bile. Oldukça basit, var olan diğer binlerce lokanta gibi bir yerdi burası. Girişte, kendilerine göre sol tarafta yemek tezgâhı duruyordu. Ardındaki aşçı, usta hareketlerle tabakları doldurmakla meşguldü. Tam karşısındaki masada ise patron oturmaktaydı. Hesap işleriyle meşgul gibi görünse de bir gözü sürekli elemanlarının üzerindeydi. Hoca elli yaşlarının üzerindeki bu adama dikkatle baktı. Kafasında kalan saçları ve pala bıyığı kırlaşmıştı ama hâlâ sert görünüyordu. Duruşundan ve kıyafetinden “eski adam” olduğu belli oluyordu. Hoca hafızasını iyice zorladı. Hayır; hiçbir yerden tanımıyordu. Aşçıyı, garsonlar ve komi çocuğu da daha önce hiç görmediğinden emindi.

Kişilerden umudu kesince, dikkatini mekâna verdi. Duvarlarda uyduruk birkaç tablo dışında hiçbir şey yoktu. Gözleri bir yazı aranıyordu, bir dörtlük, bir özlü söz... Ya da en azından çerçevelenmiş bir fotoğraf, bir tablo... Ama hiçbiri yoktu. Koca lokantanın duvarlarında okunabilecek tek şey, patron masasının hemen üzerinde duran, “Benim hakkımda ne düşünüyorsan Allah sana iki katını versin” yazısıydı.

Garsonun yanlarına gelmesiyle birlikte, Rauf Hoca etrafa bakmayı kesti. “Ne verelim abi? ” deyiverdi adam. Siparişleri derhal almak istiyordu, zira lokanta giderek dolmaktaydı.

Rauf Hoca, kendisini de garsonu da yormayacak, hızlı tarafından bir kuru fasulye-pilav söylemek için ağzını açmıştı ki, Nur araya girdi. “Ben menü alabilir miyim? ”

Garson asık bir suratla dönüp girişe doğru yürümeye başladı. Masanın başındaki patrona bir şeyler fısıldayarak eğildi ve alttaki çekmeceyi açtı. Hiç de iyi şeyler söylemediği, pala bıyıklı patronun, masalarına doğru yan yan bakmasından anlaşılıyordu. Garson gittiği gibi hızla döndü ve kartona basılmış, plastikle kaplanmış iki menüyü hocanın ve Nur’un önlerine koyuverdi. Yiğit’in, ben eşek başı mıyım burada, diye bağıran bakışlarını görmezden gelerek siparişleri beklemeye başladı.

Nur menüyü enikonu okuyordu. Rauf Hoca ise, seçimini çoktan yapmış olmasına rağmen önündeki kartona şöyle bir göz gezdirdi. Kenarlarında dallı-güllü, uyduruk bir süsleme bulunan, basit bir menüydü işte. Tıpkı bu lokanta gibi sıradan bir şeydi.

Garson nihayet siparişleri alabilmişti. Bir son dakika kararı olarak Yiğit’in söylediği salataları da notlarının arasına ekledikten sonra, iki masa ötede boş tabakları toplamaya çalışan çocuğa seslendi. “Oğlum üç salata al buraya! ”

Çocuk, garsonun işaret ettiği masaya şöyle bir baktı. Garip bir aceleyle, elindeki boş tabakları gerisin geriye masaya bıraktı ve tezgâha doğru koşturmaya başladı. Salataları dolaptan alıp gelmesi, yarım dakikayı bile bulmamıştı. Yiğit metal kayık tabağı özenle önüne yerleştiren çocuğun omzuna hafif bir şaplak atarak, “Sağ olasın, ” dedi. Çocuk oldukça mutlu bir şekilde gülümsedi ve derhal işinin başına döndü.

Yemeklerinin gelmesi de fazla uzun sürmemişti. Nur ile Yiğit neredeyse kıtlıktan çıkmış gibi yiyorlardı. Karşılarında oturan Rauf Hoca ise, her nedense biraz isteksiz görünüyordu. Çatalını fasulyesine ve pilavına ağır ağır daldırıyor, belli etmemeye çalışarak, gözlerini masanın üzerindeki yarısı boşalmış salata tabaklarında gezdiriyordu. Hali düşünceli değildi. Sanki iştahını kaçıran bir şeyler olmuş gibiydi...

Yemeklerini bitirmeleri fazla uzun sürmemişti. Yiğit çatalını bırakıp son lokmasını da yuttuktan sonra derin bir soluk aldı. Öyle hızlı ve iştahlı yemişti ki, adeta yemekten yorulmuştu. Elini hemen montunun cebine attı ve sigara paketini çıkardı. Tiryaki değildi, sadece arada bir tane keyif için tüttürürdü. Kendisi bir tane yakmadan önce paketi hocaya uzattı. “Yok, ” dedi Rauf Hoca. “Kahveyle içerim ben. Cebeci’deki ikinci adresimizde. ”

Yiğit kafasını salladı. Cildin arasından çıkan kartvizitlerin ikincisi Cebeci’de, Yaren Çay Ocağı diye bir yere aitti. Paketi Nur’a uzattı. Kız hayır demedi. Yiğit sigaraları yaktıktan sonra gözlerini Rauf Hoca’ya dikerek ve oldukça alçak bir sesle, “Biraz daha oturmayalım mi burada? ” diye sordu.

“Gerek yok, ” dedi Hoca. “Gidelim. ”

Yiğit üsteledi. “Dursaydık biraz daha... Baksaydık... ”

Rauf Hoca sesini biraz yükseltti. “Sen yerken baktım ben. Göreceğin başka bir şey varsa buyur, yoksa gidelim! ”

Nur bir tepki vermemişti. Rauf Hoca ekibe katıldığından beri doğal olmayacak kadar sessizdi, ama kitap cildini bıçakla keserkenki kararlılığı, hâlâ çok dikkatli olduğunu belli ediyordu.

Yiğit sinirli sinirli gülümsedi ve arkasına dönüp garsona doğru seslendi. “Üç çay getirsene buraya! ”

Garson, Yiğit’in buyurgan sesine zehir gibi bir bakışla karşılık verdi ve siparişi masayı silmekte olan komi çocuğa iletti. “Üç çay al abine! ”

Çaylarını da bitirip çıktılar. Aynı yolu, arabalarına doğru gerisin geri yürüyorlardı. Caddeye henüz çıkmışlardı ki, Rauf Hoca, yine önden gitmekte olan Nur’a seslendi. “Arabayı almayalım isterseniz. Şuradan metroyla gidiveririz. ”

Nur kafasını çevirip kısa bir bakış fırlattı. “Trafik o kadar kötü değil. Hem arabayı almak için bir daha buraya geri dönmeyeyim. ” Hoca üstelemedi. Yürümeye devam ettiler.

Saat: 18. 43

Trafik, Nur’un söylediği gibi gayet iyi akıyordu. Ara yolları da kullanarak, Hamamönü üzerinden Cebeci’ye on beş dakikadan daha az bir zamanda ulaşmışlardı. Arabayı Siyasal Bilgiler Fakültesi’nin birkaç sokak yukarısına park etmişler, cadde boyunca ilerledikten sonra karşıya geçip yine ara sokaklara girmişlerdi. Neyse ki Cebeci’nin fazla derinlerine dalmamışlardı bu sefer. Birkaç köşeyi döndükten sonra Yaren Çay Ocağı karşılarına çıkmıştı.

İçeriye girer girmez Rauf Hoca meraklı gözlerini etrafta dolaştırmaya başlamıştı. Türünün son örneği bir Ankara kahvehanesiydi burası. İlk bakışta sade görünüyordu, ama etraf, gizemli bir ipucu arayan ve bu nedenle sinekten yağ çıkartmaya hazır birisi için çıldırtıcı ayrıntılarla doluydu. İlk göze çarpan şey, dipteki çay ocağının üstünde asılı duran devasa bakır davlumbazdı. Eğimli bakır yüzeyinin üzerine, kahvehanenin ismi ve kuruluş tarihi işlenmişti. İsmin etrafındaki süslemeler de bakır dövme tekniğinin harikaları sayılabilecek şeylerdi. Ocağın hemen arkasındaki yüksek rafa, yarım düzine kadar “şahi” nargile dizilmiş, uzun marpuçları ise, rafların yan tarafındaki çengellere asılmıştı. Şişelerindeki yaldız işlemelerin zarafeti ta girişten belli oluyordu. Tömbeki tütününün kokusu havaya damgasını fena halde basmıştı. Aklı başında hiç kimse gelip bu mekânda “elmalı nargile” istemeye cüret edemezdi.

Sandalyeler, masalar ve üzerlerindeki mavi çuhalar oldukça sadeydi. Sandalye arkalıklarının denk geldiği yerlere rapt edilen ahşap destekler, kahvenin tüm duvarlarını çepeçevre dolaşıyordu. Üzerlerine dizi dizi sıralanmış, avuç büyüklüğündeki çiçek kabartmaları çok hoş görünüyordu. Fakat şaheser, duvar ile tavanın birleşim yerindeki süslemelerdi. Emsalleri gibi alçıdan değil, has, damarsız mermerden yapılmıştı. İç içe geçmiş kıvrımlı figürlerden oluşan bu süsleme, öyle büyük bir ustalıkla oyulmuş ve yerine oturtulmuştu ki, ek yerlerinin belli edecek en ufak bir falsosu bile yoktu.

İçindeki birkaç tip de, tıpkı bu mekân gibi numunelikti. Kapının hemen dibindeki masada oturan zayıf, kirli sakallı adam, camın ardındaki sokak manzarasına anlamsızca dalıp gitmiş, içeriye birilerinin geldiğini bile duymamıştı. Sol köşede ise, muhtemelen artık birbirleriyle sohbet etmekten sıkılmış iki ihtiyar oturuyordu. Şişmanca olanı, yakın gözlüklerinin yardımıyla elindeki gazeteyi okumaya çalışıyordu. Yanındaki, ak bıyıklı amca, iki erkeğin arasında mekâna giren Nur'u hemen fark etmiş, kızı şöyle bir süzdükten sonra racona hürmeten başını öte yana çevirmişti.

Köşeye, demir bir kafes yerleştirilmiş televizyonda haber kanallarından biri açıktı.

Ocağın arkasında duran otuz yaşlarındaki garson, daha oturur oturmaz yanlarında bitti. O kabadayı görünümden beklenmeyecek bir saygıyla, “Hoş geldiniz, ” dedi.

Rauf Hoca yüzüne bakmadan, “Hoş bulduk, ” diye cevap verdi. Etrafı kesmeye başlamıştı bile. Kendini dizginleyip garsona döndü. “Ben kahve alayım... ”

“Nasıl yapayım? ”

“Orta olsun... ”

Hemen ardından Yiğit'in sesi duyuldu. “Bana da bir orta kahve. ”

Garson “hay hay” der gibi kafasını salladı. Kısa bir süre, saf saf etrafı izlemekte olan Nur'a baktıktan sonra tekrar Yiğit'e döndü. “Yenge hanım ne alır? ”

Yiğit afallamıştı. Tam garsona, “Ona da kahve, ” demek üzereyken toparlandı ve hafifçe Nur'un omzuna dokundu. Kız rüyadan uyanıyormuş gibi şöyle bir irkildi. Yiğit'e bakmak için kafasını çevirip masanın yanında dikilmiş mavi önlüklü adamı görünce durumu kavradı ve, “Soda, ” dedi. “Ben soda alayım. ”

Garson tekrar kafasını salladı ve işe koyuldu. Soda şişesiyle bir bardağı Nur'un önüne bıraktıktan sonra hızla ocağın arkasına geçti. Rauf Hoca böyle bir mekânda Türk kahvesinin on beş dakikadan önce hazır olmayacağını bildiği için rahatça arkasına yaslanıp gözleriyle etrafı yemeye başladı. Gözlerini duvarlarda, masalarda, davlumbazın işlemelerinde milim milim gezdiriyor; şekilleri, motifleri zihninde parçalıyor, birleştiriyor, her

birini bir anlama kavuşturmaya çalışıyordu. Şimdilik görebildiği, bir yere ya da bir fikre oturtabildiği hiçbir şey yoktu, ama hoca vazgeçmeyi akimın ucundan bile geçirmiyordu. ERKAN'ın şifresinin mekânların içinde gizli olduğundan emindi. Çünkü onlar insanlara, yani fanilere mümkün olduğunca az güvenirler ve az şey emanet ederlerdi. Eğer ortada bir şifre varsa, bu cansız bir yere ve oldukça kalıcı bir şekilde emanet edilmiş olmalıydı.

Hocanın araştırması, burnuna çalınan nefis bir kahve kokusuyla bölündü. Şaşkın bir şekilde, çaktırmadan saatine baktı. Kahvehane geleneklerinde bir kayma yoktu. Siparişleri vereli neredeyse yirmi dakika olmuştu. Mekânın teferruatlarına dalıp zaman kavramını yitiren kendisiydi. Karşısında oturan Nur ile Yiğit'e baktı. Onlar da çok buradaymış gibi görünmüyorlardı. Nur kafasını önüne eğmiş, neredeyse uyuyacaktı. Yiğit ise elindeki iskambil kâğıtlarını durmadan karıştırıyordu.

Kahvelerin gelişi bile herkesi kendine getirmeye yetmişti. Yiğit daha fincan masaya değmeden cebinden çıkardığı sigara paketini hocaya tutarken, Nur, garsondan açık bir çay istedi.

Sigaralar yakılmış, masada hafiften bir sohbet başlamıştı. Yiğit'in kahveyle ilgilenmeye başlamasıyla boşta kalan kâğıtları Nur eline almış, kendine fal açıyordu. “Ne diyor kâğıtlar? ” diye takıldı Rauf Hoca.

Nur, “Çok anlamam, ” diye cevap verdi. “Öylesine bakıyorum... ” Bir taraftan da kâğıtları açmaya devam ediyordu. Hafifçe gülümsedi. “Ama bir sürü erkek çıkıyor... ”

Yiğit içinden, bu güzellikle şaşmam, ama dilini gören kaçıyordur, diye düşündü.

Rauf Hoca ise kafasını uzatıp kartlara şöyle bir baktı. “Bütün papazları açmışsın. Oğlanlar görünürde yok. ”

Kız sadece belli belirsiz başını salladı. Tamamlanmış fala şöyle bir baktıktan sonra, “Hiç iç açıcı değil, ” dedi ve kâğıtları çabucak toparladı. Desteyi yeniden karıştırmaya başlamıştı. Kendi kendine mırıldandı. “Zaten bugünün falı da başka türlü olamazdı... ”

Gözlerini tavana doğru bir yere dikmişti. Sanki kâğıtları keserken tutmak için uygun bir dilek arıyordu. Birden durdu. Desteyi masaya bıraktı ve hafifçe, “Aaa, ” dedi. “Şu şekiller lokantadakilerle aynı! ”

Rauf Hoca, kızı duymamış gibiydi. Kahvesini içiyordu. Yiğit, “Hangi şekiller? ” diye sordu.

“Şunlar, ” dedi Nur. Parmağıyla duvar ile tavanın kesiştiği yerdeki süslemeleri gösteriyordu. “Hani o gittiğimiz lokantada menünün kenarındaki şekiller var ya. Onlarla aynı sanki. ”

Yiğit kafasını yukarıya kaldırdı. Menüyü görmediği için şekiller kendisine bir anlam ifade etmiyordu. Yine de süslemelere dikkatlice bakıyordu. Rauf Hoca da konuyla ilgilenmeye başlamıştı. Yavaş hareketlerle, sanki gazete okuyacakmış gibi sakince gözlüklerini taktı. Artık ayrıntıları rahatça görebiliyordu. Elini çenesine yaslayıp şekilleri incelemeye başladı. Saniyeler geçtikçe yüzündeki ciddi ifade yerini bezginliğe bırakıyordu. Yeteri kadar baktığını düşünüp gözlüklerini çıkarmak için davranmıştı ki, eli havada donakaldı. Rauf Hoca’nın yüzüne sanki ağzında çok sıcak bir yudum varmış gibi bir ifade yerleşmişti. Güçlükle yutkundu. Hemen kendini toparladı ama ellerinin titremesine bir türlü engel olamıyordu. “Evet benziyor, ” dedi sakin bir sesle. “Ama her yerde vardır bu şekillerden... ”

Yiğit’in önündeki gazeteyi alıp sayfalarını ağır ağır çevirmeye başladı. At yarışları bölümüne gelince cebinden kalemini çıkardı. Masanın kenarında duran, iskambil oyunları için hazırlanmış yaz boz kâğıtlarını da önüne aldı. Dışarıdan bakan birisi, at yarışı oynadığını zannedebilirdi. Oysa hocanın gözleri düzenli aralıklarla tavana doğru yöneliyor, şekillerin üzerinde hızla gezdikten sonra geri iniyordu.

Yiğit ne olduğunun farkına varmıştı ama en azından şu an için hiçbir soru sormaması gerektiğini biliyordu. Sadece Rauf Hoca’nın yaz boz kâğıdının üzerine yazdığı rakamlara bakmakla yetiniyordu.

Birden sesi kısık televizyonda ağabeyini gülümserken görünce dona kaldı. Yengesiyle yürüyorlar, kendisine sevgiyle bakan halkla tokalaşıyordu. Yaşlı bir köylü elini öpmek için atılınca omuzlarından kaldırıp o elini öptü. Yiğit bunların arşiv olduğunu elbette anlamış ama hâlâ onun ölümünü kabul etmek istemeyen kafası karışmıştı. Bir yandan ağabeyinin gülen, sevimli yüzüne sırıtıyor, bir yandan da gözü yaşarıyordu. Neden sonra partiden tanıdığı birkaç yüz arka arkaya geçti. Anlaşılan televizyondaki yaklaşan kongrede ağabeyinden açılan liderlik yarışının adaylarıyla ilgili bir haberdi.

Ağabeyinin ölümü büyük haberdi. Ama büyük bir üzüntü içerisinde olan Yiğit cenaze işlerinden bunalmışken bir yandan da televizyonda ağabeyinin görüntüleriyle dolu haberleri izlemekten özenle kaçınmıştı. Varsın şimdi post için kapışsınlardı. Ağabeyi ölmüştü ya, gerisi yalandı. Adaylardan birinin bile onun ölümüyle ilgisi olma ihtimali içten içe onlara karşı düşmanlık hissetmesine neden oluyordu. Daha cenaze hazırlıklarında başlayan kulislerden elbette haberliydi. Rasih Bey'in telefon konuşmalarından ufak tefek sözler kulağına çalınmıştı ama önem vermiyordu kimin lider olacağına.

Kendini toparlayabilmek ve yüzünü yıkamak için tuvalete gitti. Döndüğünde Ahmet Rauf Hoca işini bitirmek üzereydi. Kâğıdın üzerine yazdığı rakamların üzerini sertçe karaladı ve kalemini cebine koyup arkasına yaslandı. Az önceki halinden eser yoktu. Oldukça, hatta inanılmaz derecede rahat görünüyordu. Tok bir sesle, “Şefim! ” diye garsona seslendi. Adamın masaya yaklaşmasına fırsat vermeden üç çay işaret etti.

Çaylar hemen geldi. Nur tekrar kâğıtları karıştırmaya dalmıştı. Yiğit ise meraktan kıvranıyor, ama ağzını bile açamıyordu. Rauf

Hoca ise elinden hiç bırakmadığı çay bardağından büyük yudumlar alıyordu. Bardağı boşalınca önündeki gazeteyi eline aldı, Bir yandan, “Malum yaşlı adamız, yük boşaltıp geleyim, ” diyordu. Tuvalete gitme sırası ona gelmişti.

Üst üste dört fal açan ve her birinde suratı biraz daha ekşiyen Nur en sonunda çayını bitirdiğinde hoca da sırıtarak masaya döndü.

Garsona seslenip hesabı isteyen Yiğit heyecanla ayağa fırlayıp montunu giymeye başlamıştı bile. Beşinci falının ilk kâğıdını masanın üzerine henüz koymuş olan Nur ise hafif sitemkâr bir sesle, “Kalkıyor muyuz? ” diye sordu.

“Evet, ” dedi hoca. “Benim önemli bir işim var... Kalksak iyi olur. ” Sonra hemen Yiğit'e döndü. “Sen Nur'la kal. Ben sizi ararım, bir yerde buluşuruz. ” Bakışları adeta “tek bir kelime bile etme” diye bağırıyordu.

Yiğit, hocanın bakışma tehditkâr bir bakışla karşılık verdi ve, “Tamam, ” dedi. İçi içini yiyordu ama bu kahvehanenin ortasında hocayla bir tartışmaya girmeye hiç niyeti yoktu.

Birlikte dışarı çıktılar. Sessiz ve sakin bir yürüyüşün ardından ara sokakları geride bırakıp caddeye ulaştılar. Tam karşıya geçecekleri sırada hoca durdu. “Yiğit, ” dedi ceplerini kurcalarken. “Ben şuradan bir taksiye atlayıvereceğim. ”

Yiğit itiraz etmedi. Nur ise sanki Rauf Hoca yanlarında veya değil umurunda değilmiş gibi davranıyordu.

Rauf Hoca, “Ben ararım seni, benim cebi al, ” diye telefonunu uzattıktan sonra arkasını dönüp yürüdü. Yiğit kaldırımın kenarında kalakalmıştı. Kendisini bir garip, sanki gece yarısı ormanın ortasında tek başına kalmış gibi hissediyordu.

Rauf Hoca’nın ERKÂN hakkında anlattıkları inandırıcı olmasa da içlerinde birtakım işaretleri tek fark eden o gibi duruyordu.

Derin bir nefes alıp cesaretini toplamaya çalıştı. Normalde, korktuğu zaman kendine iyice bir kızar, öyle toparlanmaya çalışırdı. Şimdi o bile aklına gelmiyordu. Köküne kadar haklı bir korkuydu içindeki. Hayatı boyunca hissettiği en gerçek duygulardan biriydi ve panzehiri yoktu. Ya vazgeçilecek ya da ne yapılacaksa bu korkuyla birlikte yapılacaktı.

Nur, “Haydi, ” diyerek koluna girdi. Yiğit yan gözle kıza baktı. Güzel görünüyordu fakat suratında çok rahatsız edici bir ifade vardı. Korku değildi bu. Daha derin daha karanlık bir şeydi.

Arabalarına yürürken ikisi de sessizdi. Nur’a, “Nereye gideceğiz? ” diye sordu. “Eve mi dönelim? ”

Kız, ona bakıp alaycı bir gülümsemeyle, “Sence ilk bakacakları yer orası olmaz mi? ” dedi. Haklıydı. Sonra omzuna vurdu. “Bana bırak bunu. Yakında bir arkadaşımın evi var, Rauf Hoca arayana kadar otururuz. Ararsa tabii. ”

Yiğit her şeyin kontrolünü yitirmişti. Nur, onu sürükleyecekti ve ellerinde bir ipucu varsa, bu Rauf Hoca’nın elindeydi.

“Sence gerçekten bir şey buldu mu? ” diye sordu, ama kız omuz silkti. Bir yandan da esniyordu. Normaldi, kaç saattir yorucu bir tempo içindeydiler.

Tam arabaya bineceklerdi ki sokağın içinde park etmiş bir arabanın farları yandı. Yiğit daha ne oluyor diyemeden Nur silahım çekmişti. Kız,

“Arabadan uzaklaş, kaç! ” diye bağırarak ateşe başladı.

Yiğit tam ters yöndeki caddeye koşacaktı ki, iki adam tarafından kapatıldığını gördü. Birden yanından ıslık çalan bir şey geçti. Ateş mi ediyorlardı? Ses çıkmamıştı. Sonra Nur’un önce omzunu, sonra bacağını tutarak yığıldığını gördü. Far ışığında kan değil, ufak oklar fark ediliyordu. Uyuşturucu ok kullanmışlardı, demek onları sağ istiyorlardı.

Tam yanındaki duvara çarpan atış onu kendine getirdi, inşaat iskeleleri kurulmuş dar aralığa daldı. Karanlıkta neredeyse körlemesine iskeleden çıkıp hızla, diğer sokağa bakan bir pencereden atladı. Ondan sonra hiçbir şey düşünmeden koştu, koştu. O adamlar kimse Nur’u ele geçirmişlerdi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şifre

5

Kurucuların Peşinde

23 Mart 2008 Saat: 20. 08

Yiğit neredeyse yarım saattir, sığındığı apartman girişinde Rauf Hoca'yı bekliyordu. Hafiften bir bahar yağmuru başlamıştı ve hızlanacak gibi görünüyordu. İsabet olmuştu. En azından el âlemin kapısının önünde dikilmek için geçerli bir bahanesi vardı artık. Yağmurdan korunuyormuş gibi görünüyordu. Oysa hâlâ hafif hafif titriyordu. Dizlerinin bağı yerine oturmamıştı bir türlü. Duyduğu her ayak sesine kulak kabartıyor, tek tük geçen arabaları ve insanları gözden kayboluncaya kadar tedirgin bakışlarla izliyordu.

Ağır bir küfrün ardından, içinden, haydi hoca, haydi artık, diye söylendi. Hoca yirmi dakika önce Yiğit'e verdiği cebinden aramış, onu nereden alması gerektiğini sorup cevabı alınca hemen kapamıştı.

Yiğit montunun kolunu sıyırıp saatine baktı. Yağmur hızlanmakla birlikte hocanın geç kalma süresi uzuyordu. Sağ taraftan, so-

kağnı başından bir motor homurtusu daha duyuldu ve Yiğit bunun bir taksi olmasını umdu. Fakat gelen cart mavi bir arabaydı. Yine de gözlerini ayırmadan izlemeye başladı.

Arabanın oldukça yavaş hareket etmesinden tedirgin olmuştu. Ya şoför acemi ya da bir yer arıyor, diye düşündü. "Aramak" kelimesi bile kalp atışlarını hızlandırmaya yetmişti. Bir iki adım geriye çekildi. Mavi araba ağır ağır geldi ve tam önünde duruverdi. Yiğit'in kafasının içinde bir ateş topu patlamıştı sanki. Dar girişte sıkışıp kalmıştı. Kaçacak hiçbir yer yoktu. Korkudan donakalmış ve kaderine razı bir şekilde beklemekteyken arabanın sürücü tarafının kapısı açıldı ve kasketli, gözlüklü, beyaz saçlı bir adam

belirdi. Yiğit içgüdüsel olarak vücudunu ileriye doğru fırlatmıştı ama tanıdık bir ses yerinde kalmasını sağladı. “Benim evlat! ”

Ses, kasketli ve gözlüklü adamdan çıkmıştı. Yani Rauf Hoca’dan... Anlaşılan hoca sadece bir araba edinmemiş, kıyafetlerini de bir güzel değiştirmişti.

Yiğit koşturarak kendini ön koltuğa attı ve araba geldiği gibi ağır ağır yol almaya başladı. İçeriye sessizlik hâkimdi. Sadece teypten kısık sesli bir müzik duyuluyordu. Yiğit soğukkanlı olmaya çalışan bir sesle, “Nur’u kaçırdılar, ” dedi.

Hoca cevap vermedi. İlk sokaktan sola döndü ve müziğin sesini biraz daha açtı. Çevirdiği düğmeyle birlikte yanındakinin de sesini açmış olduğunu bilmiyordu tabii ki. Yiğit, “Nur’u kaçırdılar diyorum sana! ” diye patlayıverdi. Hocanın cevabı hiç gecikmeden geldi. “İsabet olmuş. ”

Yiğit kesinlikle bu cevabı beklemiyordu. Neden sonra ağzının açık kaldığını fark etti ve kapadı. Neler oluyordu?

“Bak evladım, sen önce söyle bana, bu kızı bugün tanımadın mi? Sana Hikmet Tezer’in kızı olduğunu söylemişti, değil mi?

“Evet, ” diyebildi.

“Öyleyse şunu da benden öğren. Hikmet Tezer’in kızı filan yoktu. Uzun yıllar annesiyle yaşamış, tüm vaktini tarihe adamış bir adamdı. ”

“O zaman Nur kimdi? ”

“Ben de onu diyorum ya. Bir anda hayatına girmiş ve gün boyu başına gelenlere bak. Ne biliyorsun, bütün gün yapılan saldırıları onun planlamadığını. Bana çok tehlikeli biri gibi geldi ve yalanını açığa vurmadım. ”

Yiğit’in aklına Nur’un evinde öldürdüğü adam geldi. Nasıl da soğukkanlılıkla vurmuştu. Elbette kıza tam anlamıyla hiç güvenmemişti ama güvenini sağlamak için onca tehlikeyi planlamasını asla akıl edemezdi.

“Peki amacı neydi? ” diye sordu.

“Bütün gün ne yaptıysanız o. Yani yanında durdu. Belki de örgüttendi. Kendileri ulaşacak ipuçlarını temizliyorlardı. ”

Yiğit'in akimdan geçen tek soru bu değildi. Nur, ağabeyinin mektubunu nasıl ele geçirmişti, eğer o örgüttense kaçıranlar kimdi?

Ortada kesinlikle çok bilinmeyenli bir denklem vardı.

Yanındaki adam güvenilir miydi peki?

"Eğer kızın yalancı olduğunu biliyorsan niye beni uyarmadın? En azından yanımızdan ayrılırken beni onunla bırakmamalıydın, " dedi.

"Yapma yahu! Kızla evime gelen sensin, unuttun mu? Bana bak, ben senin koruman değilim! Adam öldürmekten zevk aldığım da yok. Sen abinin neden öldüğünü öğreneceksin diye canımı daha fazla tehlikeye atamam! "

Yiğit kısa bir süre durdu ve Rauf Hoca'nın suratına doğru yapmacık bir kahkaha savurdu. "Sen, beni aptal mi zannettin? Abim de ben de umurunda değiliz. Bu işin sonunu görmeyi benden daha çok istiyorsun. Söyle hoca! Neden benimlesin? Neden bu işin peşindesin? " "Abin de sen de umurumdasınız, " dedi hoca sakince. Derin bir soluk aldı. "Ama haklısın... Benim de kendime göre nedenlerim var... "

"Neymiş o nedenler? "

"Anlatacağım Yiğit... Ama önce güvenli bir yere gitmemiz gerekiyor. "

"Na... Nasıl güvenli bir yer? " diye sordu Yiğit. Sesi tedirgindi. Şu "güvenli yer" lafım hiç sevmemişti. Bu adam yanlarından ayrılıp nereye gitmişti, arabayı nereden bulmuştu?

Hoca sakinlikle cevap verdi. "Dışarıda daha fazla dolaşanlayız. Şifrenin ilk kısmım yakaladığımızı biliyorlar. O yüzden saldırdılar zaten. Nur'u kaçırdılar ama Allah'tan sen geçmedin ellerine... Büyük ihtimal hedefleri sendin. Nur'u rapor almak veya elemanlarını daha fazla tehlikeye atmamak için geri çekmiş olabilirler. Şimdi sağlam bir yerde saklanıp biraz kafa çalıştırmamız lazım. "

"Şifre için mi? "

"Evet. Gördüğüm kadarıyla baya alengirli bir şey... " "Gördüğüm kadarıyla mi? Hani elimizdeydi şifre? "

Rauf Hoca, Yiğit'in yine alevlenmek üzere olduğunu anlamıştı. "On beş dakikaya kadar tamamı elimizde olacak, " diye açıklamaya başladı, ama

lafını tamamlayamadı.

Yiğit, “Yahu ne demek elimizde olacak? Kimler gönderecek? Başka kimleri karıştırdın sen?... ” diyerek bağırmaya başlamıştı bile. Fakat o da son cümlesini tamamlayamadı. Hocanın aniden ve köküne kadar bastığı frenin etkisiyle fırlayıp ön cama sıkı bir kafa attı ve koltuğuna geri yapıştı.

“Artık dinleyecek misin beni? ” dedi hoca.

Yiğit alnının ortasında peyda olan küçük şişliği ovuşturuyordu. “Anlat, ” diye buyurdu.

Araba yeniden hareketlenmişti. Hoca müziğin sesini birazcık daha açtı. “Kahvehanenin tavanındaki süslemeleri hatırlıyor musun? ”

“Evet. ”

“Uzaktan dallı budaklı, karmaşık süslemeler gibi görünüyorlar ama değil. Motiflerin arasına Uygurca rakamlar gizlenmiş. ” “Neyce? ”

“Uygurca evlat. Nur, tavan süslerinin lokantanın mönüsündekilerle aynı olduğunu söyleyince fark ettim. Rakamlar motiflerin içine çok ustaca yerleştirilmiş. Dikkatli bakmadığın sürece asla ayırt edemezsin... Neyse... Kahvede oturup bütün rakamları tek tek deşifre edemezdim. Çok fazlaydılar çünkü. Dikkat çekerdik. Garson çocuk, o olmasa bile kahvedekilerden biri mutlaka ERKÂN’ın adamıydı. Tekrar lokantaya dönüp mönüyü de alamazdım... Ben de birkaç arkadaşımı aradım. Mekânlara gidip çaktırmadan mönünün ve süslemelerin fotoğraflarını çekecekler. Ben de bu sırada, şu son kartvizitte yazan mekâna gittim. Görünüşte soğuk demirci. Ferforje falan yapıyor. Şifreyi dükkân kapısının işlemelerine gizlemişler. ” Yiğit şifrelerin neye benzediğini teorik olarak anlamıştı. Fakat Uygurca denen dille yakından uzaktan bir alakası olmadığı için durumu zihninde canlandıramıyor, dolayısıyla tam olarak kavrayamıyordu. Kendi kendine homurdandı. “Ulan başka dil bulamamışlar **mi? ”**

Hoca, Yiğit’i duymuştu. Hafifçe güldü. “Bu iş için kullanılabilecek en uygun alfabeyi bulmuşlar. Rakamları, süslemelerin içine gizlemek için yeterince kıvraktır. Daha da önemlisi Uygurca, Türklerin kullandığı en özgün ve en yetkin alfabelerden biridir. İlk yüksek medeniyeti temsil eder. ”

“Derin bir Türklük takıntısının sonucu yani... Bu kadar mi hasta bu herifler? ”

“Hasta?... ERKÂN’ı sakın küçümseme evlat. Onlar fantezi peşinde koşan bir grup manyak değil. Ne istediklerini bilen, amaçlarını unutmayan, dirayetli bir örgüt. En eskisi üstelik. ERKÂN’ın yanında Masonlar çocuk, Tapınakçılar delikanlı, Haşhaşiler acemi kalır... Bütün hikâyeyi anlatacağım sana. Kendimizi hele bir sağlama alalım da... ”

Hoca yine o bildik heyecanlı havasına bürünmüştü. Konuşmaya başlamak için kendini zor tutuyordu. Yiğit ise hikâyeyi dinlemeye çok hevesli görünmüyordu. Aklı daha başka bir yerdeydi. Bir süre yolu izledikten sonra sordu. “Tam olarak nereye gidiyoruz? ”

Rauf Hoca, “Güvenli evlerimizden birine, ” diye cevap verdi. “Evlerimiz” lafındaki o gizemli çoğulluk, Yiğit’in dikkatinden kaçmamıştı ama duyduğunu belli etmedi. Gözünün ucuyla görebildiği kadarıyla, hocanın yüzünde belirli bir ifade yoktu. Bu lafı kasten de söylemiş olabilirdi, ağzından kaçırmış da... Neredeyse kesin olan tek şey, hocanın göründüğü gibi “yalnız ve ihtiyar bir kurt” olmadığıydı. Yiğit bunu kafasının bir köşesine yazdı ve, “Oraya gitmeyelim, ” deyiverdi.

Rauf Hoca afallamıştı. “Nereye gitmeyelim? ”

“O eve işte... Daha önce gidip geldiğin bir yer değil mi orası? ” “Evet... Birkaç kez... ”

“O zaman düşündüğün kadar güvenli olmayabilir. Benim bildiğim çok daha sağlam bir yer var! ”

Hoca kafasını Yiğit’e doğru çevirdi. Arabayı da yavaşlatmıştı. “Neresiymiş orası? ”

“Kennedy Caddesi’ne doğru dön! ”

Rauf Hoca hafifçe sağa yanaşarak durdu. Alaycı bir hayranlıkla, Yiğit’in yüzündeki kendinden emin ifadeyi bir süre seyretti ve, “Tamam, ” dedi. Tekrar gaza basıp ilk sokaktan sağa saptı.

Dikkat çekmeyecek bir hızla Kennedy Caddesi’ne doğru yol alıyorlardı. Karşılarına çıkan ilk kırmızı ışıkta durduklarında hoca hafifçe gülerek sordu. “Şu sağlam yer senin hiç gitmediğin bir yer mi yoksa? ”

“Hayır, ” diye cevap verdi Yiğit. “Tam tersine, ömrümün ciddi bir kısmını harcadım ben orada... ”

Saat: 20. 43

Arabayı uygun buldukları ilk sokakta park ettiklerinde yağmur kesilmişti. Caddeye çıkıp yokuş aşağı yürümeye başlamışlardı. Bu sefer önden giden Yiğit’ti. Rauf Hoca omzundaki büyükçe sırt çantasıyla kendisini takip ediyordu. Yükü oldukça ağır olmalıydı. Arabanın bagajından çıkmıştı ve Yiğit içinde ne olduğunu sormamıştı.

Trafiğin rahat bir anını yakalayıp karşı kaldırıma geçtiler. Yiğit biraz yavaşlamıştı. Sağ taraflarında sıra sıra yükselen binaların kapı numaralarına bakıyordu. Bir apartmanın önünde durdu ve elini gözüne siper ederek üçüncü katın balkonunda asılı duran tabelayı okudu. Sonra seri adımlarla kapıya doğru yürüdü ve zile bastı. Kısa bir süre sonra zilin yanındaki diyafondan bir kadın sesi yükseldi.

“Kim o? ”

Yiğit cihaza doğru konuştu.

“Naile Hanım’ı görecektim. ”

“Kendisi adliyede. Konu nedir? ” Hoca akşam saatinde ne adliyesi, diye düşündü.

“Ödeme yapacaktık kendisine... İcra davamızla ilgili. ”

Diyafondaki ses kesildi ve hemen ardından kapı açıldı. Yiğit içeriye adımım atmıştı ki Rauf Hoca koluna yapıştı. “Nereye gidiyoruz? Kim bu Naile Hanım? Adliye bu saatte açık mi olur? Ödeme ne... ”

“Yahu sus! ” diye tısladı Yiğit ve merdivenleri tırmanmaya başladı. Birinci katın sahanlığına geldiğinde durdu etrafı dinledi. Apartmanda çıt çıkmıyordu. Sessiz adımlarla merdivenlerin tam karşısındaki pencerenin yanma gitti ve metal kolu ağır ağır çevirmeye başladı. Paslanmış metal çerçevelerden yükselen ince birkaç gıcırtıdan sonra pencere açıldı. Yiğit aşağıdaki küçük arka avluya baktı. Binanın ön tarafına göre sadece bir kat yukarıdaydılar ama bu küçük avlu kot farkından dolayı yarım kat daha derinde kalıyordu. Hoca’ya doğru fısıldadı. “Atlayabilirsin, değil mi? ”

Rauf Hoca cevap olarak sırtındaki çantayı Yiğit’in kucağına tutuşturdu. Çevik bir hareketle pencerenin pervazına basıp dışarıya sarktı ve yağmur borusunu yakalayarak aşağıya doğru kayıverdi. Yiğit bu kadar rahat ve sessiz bir iniş beklemiyordu. Çantayı hocaya attı. Sırf onun inişini taklit etmiş olmamak için pencereden sarktı ve kendini bahçeye bırakıverdi. İnişi, daha doğrusu kontrollü düşüşü biraz acılı ve oldukça gürültülü olmuştu.

Hiç vakit kaybetmeden alçak duvarı aştılar ve arkadaki apartmanın bahçesine geçtiler. Kimseye görünmemeye çalışarak sessizce binanın yan tarafına geçtiler. Geçmeleri gereken bir duvar daha vardı ve bu biraz yüksekti. Yiğit, hocanın yardımıyla duvarın üzerine çıktı. Yardım etmek için elini uzatmıştı ki, Rauf Hoca usta bir sıçrayışla duvarı yakaladı ve vücudunu hiç zorlanmadan yukarıya çekiverdi. Yiğit bu üstün performansı hayranlık dolu bir ifadeyle takdir etmekten kendini alamamıştı.

Görünürde aşağıya kayacak bir yağmur borusu olmadığı için birlikte atladılar. İndikleri yer, apartmanların aralarına sıkışmış, bakımsız, bir zamanlar sarıya boyalı olan iki katlı bir binanın arka avlusuydu. Hoca bu yapıyı bir şeylere benzetmeye çalışmaktayken,

Yiğit doğruca gidip karşılarındaki bodur metal kapıya sert birkaç yumruk attı. Yarım dakikalık bir sessizlikten sonra kapının ardından boğuk ve tehditkâr bir ses duyuldu.

“Kim o? ”

“Ben! ” dedi Yiğit sadece ve kilit şıkırdamaya başladı.

Açılan kapının aralığında, kısa boylu, göbekli bir adam belirmişti. Uykusundan uyandırıldığı besbelliydi. Pantolonunu üzerine şöyle bir geçirmiş, ayağındaki postalların bile üzerine basmıştı. Bir eliyle gözlerini ovuşturuyor, diğer eliyle önden iyice seyrelmiş ama geriye kalanları inatla uzatılıp atkuyruğu şeklinde toplanmış siyah kıvırcık saçlarını düzeltmeye çalışıyordu.

“N’aber Vedat? ” dedi Yiğit.

Adam, “İyiydim, ” diye cevap verdi. Sesi aksiydi ama gülümsüyordu. Geriye çekilip misafirlerini içeriye buyur etti.

Küçücük bir odaya girmişlerdi. Öyle ki, bir zamanlar kömürlük olarak kullanıldığı ayan beyan ortada olan bu yerde üç kişi “kalabalık” anlamına

geliyordu. Sağdaki duvarın dibine sıkıştırılmış somya, mekânın neredeyse yarısını kaplamıştı. Demir kapının tam karşısındaki uyduruk tahta kapı da binanın içine açılıyor olmalıydı. Yiğit bu sıkıntılı durumdan kurtulmak için lafı hiç dolandırmadan konuya girdi. “Mekân bana lazım. ”

Vedat kırık birkaç dişini göstererek sırıttı. Yiğit bundan altı yedi yıl kadar önce aynı taleple karşısına geldiğinde yanında hoş bir kadın vardı. Kafasıyla hocayı işaret ederek ve manidar bir ifadeyle, “Amca? ” diye sordu.

“Terbiyesizleşme lan! ” dedi Yiğit gülerek. “Bırak geyiği anahtarları ver. ”

Vedat yatağın ayakucunda, duvardaki çiviye asılı duran deri montun ceplerini karıştırdı. Çıkardığı bir tomar anahtarı Yiğit’e uzatırken sordu. “Başın mi dertte senin? ”

“Öyle, ” diye cevap verdi Yiğit. “Senin de başını belaya sokuyorum haberin olsun. ”

Vedat omzunu silkti. “Benim başım hep belada zaten. Ha bir eksik, ha bir fazla... ”

Gülüştüler. “Çıkıyoruz biz, ” dedi Yiğit.

Vedat yatağın üzerine oturmuştu. “Tamam. Ben buradayım. Bir şey olursa seslen yeter. Mekân bu gece on bir, on ikiye dek senin. Her şeyin yerini biliyorsun zaten... ”

Yiğit tam mekâna çıkıyordu ki arkadaşı kolunu tuttu. “Dostum, ” dedi ve sanki boğazında bir yumru varmış gibi yutkunarak devam etti. “Başın sağ olsun. Sıkı adamdı abin. ”

Yiğit midesine yumruk yemiş gibi oldu. Sadece, “Sağ ol, öyleydi, ” diyebildi.

“Eyvallah” anlamında küçük bir baş selamı çaktı ve tahta kapıyı açarak dışarı çıktı. Peşinden gelen Rauf Hoca nasıl bir mekânda saklanacaklarını artık aşağı yukarı tahmin edebiliyordu. Eğer düşündüğü gibiyse Yiğit kocaman bir “aferin”i hak ediyordu.

Dar bir merdiveni izleyerek bir üst kata çıktılar. Burası binanın ön cepheden girişiydi. Sağa dönüp yeniden merdivenleri tırmanmaya

başladılar. Etraftaki manzara hocanın tahminini biraz daha güçlendirmişti. Basamaklar sigara izmaritleriyle doluydu. İçlerinden bazılarının üzerinde kalın ruj lekeleri vardı. Sprey boyayla, çakmak isiyle ya da kazınarak çizilmiş yazılar ve şekiller, tüm duvarı merdiven boyunca kaplamıştı. Basamakların sonundaki siyaha boyalı kapının önünde durdular. Yiğit elindeki anahtarlardan biriyle kapının asma kilidini açtı ve sanki kendi evine giriyormuş gibi hocayı içeriye buyur etti. Eşikten içeriye adımı atan hocayı oldukça eskimiş bir koku karşıladı. Alkol, ter, sigara dumanı ve parfüm karışımı; kötü ama iğrenç denemeyecek kadar da samimi bir kokuydu bu. En azından, burada geçirdiği onca zamandan sonra Yiğit’e öyle geliyordu.

İçerisi oldukça karanlıktı. Rauf Hoca kapının ağzında kalmıştı. Yiğit ise bu mekânı ışığa ihtiyaç duymayacak kadar iyi tanıyordu. Neredeyse bir yıldır uğramıyor olsa da, her şeyin bıraktığı gibi durduğundan emin bir şekilde ilerledi ve tavandaki birkaç spot lambayı yaktı. “Çok güzel, ” diye mırıldandı hoca mekânı görür görmez. Tam düşündüğü ve hayal ettiği gibi bir bardaydılar. Yaşı ve konumu itibarıyla hiç “takılma” şansı olmamıştı, ama buranın, müşterilerine ucuz içki, yüksek müzik, yetenekleri ve istekleri doğrultusunda seviyeli ya da seviyesiz ilişkiler sunan yerlerden biri olduğunu biliyordu.

Ancak orta halli bir apartman dairesinin salonu büyüklüğündeydi burası. Tam karşıdaki bar, duvarı boydan boya kaplıyordu. Ardındaki raflar ise içki şişeleri ve bardaklarla doluydu. Barın önündeki yüksek tabureler dışında, sol duvarın dibindeki iki masanın etrafına yerleştirilmiş birkaç sandalyeden başka oturacak yer yoktu. Bunlar da zemine sabitlenmişti. Zira olası bir kavga sırasında sandalyelerin havada uçuşmaya başlamasına hiçbir mekân sahibi tahammül edemezdi.

Yiğit, hocaya “kapıyı kapatmasını” rica ettikten sonra doğruca barın arkasına geçti. Raflardan litrelik bir votka şişesi ve kalın dipli iki küçük bardak alıp tezgâhın üzerine koydu. İlk bardağı doldururken Rauf Hoca’ya baktı. “İçersin, değil mi? ”

“İyi olur, ” diye cevap verdi hoca. Bara yakın olan masaya oturdu ve sırt çantasını açtı. Yiğit bir taraftan bardağı dolduruyor, yan gözle de hocayı izliyordu. Çantadan önce bir dizüstü bilgisayar çıktı. Sonra kalın antenli bir cep telefonu ve ara kablolar. Hoca son olarak masanın üzerine büyükçe bir

bloknotla birlikte birkaç kalem koydu. Çantayı yere bırakıp bilgisayarı açtı. Belindeki kemerde asılı duran, iri, eski model bir cep telefonuna benzeyen aleti çıkarıp ara kablolardan biriyle bilgisayara bağladı. Elini kaim antenli telefona atmıştı ki Yiğit araya girdi. “Masalara servis yapmıyoruz! ”

Rauf Hoca gülümseyerek ayağa kalktı ve bara doğru ilerledi. “Güzel mekân, ” dedi küçük bardağı eline alırken. “Demek ömrünün önemli bir kısmını burada harcadın. ”

“Öyle, ” diye cevap verdi Yiğit. “Bir zamanlar her akşam uğramazsam rahat etmezdim. ”

“Ne oldu da kestin ayağını? ”

Yiğit gülümsedi. “Yaşlandım. Kafam müziği kaldırmaz oldu... Birkaç senedir doğru düzgün uğramıyordum. ”

“Arka kapının yolunu unutmamışsın ama... ”

“O yol unutulur mu hiç! Pencereden polis arabasını gördüğümüz anda arka taraftan tüyerdik. Bazen de mühürlenirdi burası. O zaman da arka kapıdan girerdik. Polis mekânı kapalı zannederdi ama içeride elli kişi olurdu. ”

“Peki aşağıdaki çocuk? Sağlam mıdır? ”

“Şüphen olmasın. O akşama kadar uyur, on bir buçuk gibi mekânı bizden teslim almaya gelir. Gerekirse bari bu gece hiç açmaz ve ağzını açıp soru bile sormaz. Hiç merak etme hocam. Burada olduğumuz kimsenin aklına gelmez. Takip etmiş olsalar bile izimizi Avukat Naile Hanım’ın bürosunu kadar sürebilirler. ”

Hoca kafasını salladı. Yiğit’in böyle üst perdeden konuşmasını, içkinin ve kendisini yabancı hissetmediği bir yerde olmanın etkisine bağlıyordu. Elindeki bardağı tek yudumda boşaltıp tezgâha bıraktıktan sonra, “Haydi, ” dedi. “İşimize bakalım. ”

Yiğit, “Tamam, ” diye cevap verdi. “Daha şifre çözeceğiz... ” Küçük bardağı bir kez daha ağzına kadar doldurup barın arkasından çıktı. Hocanın yanındaki sandalyeye oturmadan önce masanın üzerindekilere şöyle bir baktı. “Sağlam tesisat kurmuşsun. ”

Rauf Hoca bir şey demedi. Kalın antenli telefonu bilgisayara bağlamaya çalışıyordu. Bilgisayarının ekranında, Yiğit'in daha önce hiç görmediği bir işletim sisteminin görüntüsü vardı. Kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıldanarak, "İnternet bağlantımız tamam, " dedi. "Bakalım resimler gelmiş mi? " Hızlıca birkaç tuşa basarak, ekranda internet gezginine benzeyen bir pencere açtı. Yiğit bu bilgisayarın üzerinde fare ya da ona benzer bir aletin olmadığını daha yeni fark etmişti. Her şey klavyeden girilen komutlarla hallediliyordu. Nihayet ekranda, sıradan bir bilgisayar kullanıcısının anlayabileceği bir şeyler belirmişti. Küçük pencereler halinde yan yana dizilmiş yirmi kadar resimdi bunlar. Rauf Hoca, "Hepsi gelmiş! " diye keyifli bir çığlık attı ve aceleyle tuşlara basmaya devam etti. Bir taraftan da konuşuyordu. "Şimdi bendeki fotoğrafları da atalım bilgisayara... "

Yiğit, hocanın soğuk demircide çektiği fotoğraflardan bahsettiğini anlamıştı. Bilgisayara bağlı olan o büyük, garip alete bakıp duruyordu. Üzerindeki objektifi yeni fark ediyordu. Fotoğraf makinesine benziyordu, ama ekranı ve tuşlarıyla cep telefonu gibi de görünüyordu. Nihayet dayanamayıp, "Bu nedir? " diye sordu.

Hoca parmaklarını klavyeden ayırmadan cevap verdi: "Cep telefonlu bir fotoğraf makinesi diyebiliriz. Çektiğin fotoğrafları anında başkasına gönderebiliyorsun ya da bu şekilde bilgisayara atıyorsun. " Yiğit "hım"ladı. Aleti dikkatlice eline alıp sağma soluna baktı. Üzerinde marka ya da benzeri bir işaret yoktu. Hocanın, "Hazır, " demesiyle birlikte kafasını kaldırdı. Bilgisayarın ekranında tanıdık bir fotoğraf duruyordu. Gittikleri lokantanın mönüsüydü bu. Oldukça yüksek çözünürlükte çekilmişti. Rauf Hoca mönünün kenarındaki süslemeleri defalarca büyütmüştü ama fotoğrafın kalitesinde en ufak bir bozulma olmamıştı.

Hoca elindeki kalemin ucuyla ekrana dokunarak, "Bak şimdi, " diye devam etti. "Şu içe doğru kıvrılan dal motifleri var ya, onlar süslemenin standart motifleri. Hem rakamları gizlemeye yarıyorlar hem de rakam dizilerinin arasını belirtiyorlar... "

Yiğit tam olarak anlamamıştı. Boş boş hocanın suratına bakıyordu. Rauf Hoca kaleminin ucuyla dal motifinin hemen yanındaki şekle dokundu. "Bizi ilgilendiren şekiller ise bunlar. Şunu görüyor musun? Şu ters C'yi? "

Yiğit kalemin ucuna dikkatle baktı. Şekil, ters yazılmış bir C harfine benziyordu. “Evet gördüm, ” diye cevap verdi.

“Hah! ” dedi hoca. “O Uygur Alfabesi’nde ‘bir’ rakamıdır. Hemen yanında bir ters ‘C’ daha var. Onun yanındaki ‘M’ harfine benzeyen şekil de ‘üç’ rakamıdır. Sonra yine ters ‘C’ ve yine ‘M’. Sondan bir önceki şekil, yani içinde bir çentik olan ‘U’ harfi gibi duran şey ise ‘dört’ rakamı. Yanında yine ‘bir’ var. Şimdi baştan alalım: ‘bir’, ‘bir’, ‘üç’ ‘bir’, ‘üç’, ‘dört’, ‘bir’. Anladın mi? ”

Yiğit kafasını salladı.

Hoca fotoğrafı birkaç kez küçülttü ve devam etti. “Şifrenin ilk yedi rakamı böyle. Sonra bir dal motifi geliyor. Yani boşluk. Ve hemen ardından tekrar ‘bir’ rakamı. Bir dal motifi daha ve ‘yüz otuz altı’. Bu şekilde devam ediyor. ”

Yiğit sıkkın bir ifadeyle, “Çok hoş, ” deyiverdi. “Rakamların ne anlama geldiğini ayrı bir konu başlığında ele alacağız herhalde? ” Hoca ciddiyetini hiç bozmadan, “Aynen öyle, ” diye cevap verdi. “Şimdi şu kâğıdı kalemi al eline, söylediğim rakamları yaz! ” “Peki, ” dedi Yiğit. Bloknotu önüne aldı ve hocanın ağzından çıkan rakamları, boşluklara dikkat ederek yazmaya başladı. On dakika kadar sonra önündeki kâğıtta uzunluğu neredeyse bir satırı bile bulmayan ama yine de kocaman bir bela duruyordu. Çıkan şifre aynen şöyleydi:

1131341 1 136 139 142 171 172 182 185 182 182 183 371 2 2 3 45

“Ulan bu ne? ” diye bağırdı Yiğit. Rauf Hoca bilgisayarda diğer resimleri sıraya sokmaya çalışıyordu. “Sakin ol, ” dedi. “Kafam bulandırma. Önce hepsinin dökümünü alalım, sonra düşünürüz. ” Kahvehaneden gelen görüntüler oldukça fazlaydı. Süslemeler, mekân boyunca dolaştığı için parçalar halinde fotoğraflanmışlardı. Deşifre işlemine başlamadan önce süslemelerin başının ve ucunun belirlenmesi gerekiyordu. Neyse ki hocanın arkadaşları fotoğrafları göndermeden önce güzelce numaralandırmışlardı.

Rauf Hoca ilk fotoğrafı ekrana aldı ve büyüttü. Tam rakamları okumaya başlayacakken durdu. “Bak bunu fark etmemiştim, ” diye mırıldandı kendi kendine. Elindeki kalemin ucu, süslemelerin en başına yerleştirilmiş bir şekli işaret ediyordu. Bu çift başlı bir Selçuklu Kartalı’ydı.

“Ne anlama geliyor ki? ” diye sordu Yiğit.

Hoca dudaklarım büzerek cevapladı. “Bilemiyorum, göreceğiz... ” Bir süre daha baktıktan sonra gözlerini şekilden çekti ve, “Yaz, ” dedi. “İlk yedi rakamı okuyorum. İki, altı, yedi, bir, üç, dört, iki... Boşluk ve bir... ”

Kahvehanenin tavan süslemeleri arasına gizlenmiş bütün Uygurca rakamları okudu ve Yiğit’in önündeki kâğıda baktı. İkinci mekândan elde ettikleri şifre şöyle bir şeydi:

2671342 1 76 82 2 5 6 7 24 29 35 3 25 33 4 8 19 35 5 46 47 48 58 84 119 6 8 106 143 151 7 8 19 20 36 8 24 25 9 16 24 10 26 11 9 16 13 6

Hocanın da cam sıkılmaya başlamıştı. Kafasındaki soruları bir kenara atarak, demir atölyesinin kapısını ekrana aldı. Bu fotoğraftan çıkacak rakamları hayal etmek bile hocanın içini daraltıyordu. Koca kapı baştan aşağı motiflerle bezenmişti. İnce işlemeler öylesine iç içe geçmişti ki, motiflerin arasına sıkışmış Uygurca rakamları görmek için, resmi defalarca büyütmek zorunda kaldı. Ekrana iyice yaklaşarak rakamları okumaya başladı:

1751347 1 86 132 152 2 89 136 181 3 8 16 46 48 186 4 2 5 6 30 54 60 5 19 74 6 79 100 80 101 106 110 7 3 133 138 133 25 26 8 4 10 59 147 146 154 156 168 169 172 199 370 9 23 22 10 34 İl 20

Son rakam dizisi de kâğıttaki yerini almış ve bara derin bir sessizlik çökmüştü. Rakamlara boş boş bakmaktan sıkılan Yiğit, “Anladığım kadarıyla bir bilgisayar programcısına ihtiyacımız olacak, ” dedi.

Hoca kendinden emin bir şekilde, “Hayır, ” diye cevap verdi. “ERKAN’ın şifreleriyle ilgili bu güne kadar öğrendiğim iki önemli şey var. Birincisi, sistem kesinlikle tekniğe dayanmıyor. Şifreleri çözmek için bilgiye; özellikle tarih bilgisine, genel kültüre, akla ve mantığa ihtiyaç var. Yani bilgisiz biriysen, istersen dünyanın en büyük kriptografı ol, bir işe yaramıyor. İkincisi de şifrelerin ipuçları ya da anahtarları yine şifrenin içinde saklanıyor. O yüzden dikkatli bakmalıyız. Çünkü çözüm insanı üzecek derecede basit. ”

Yiğit rakamlara bir süre daha baktı. “Haklısın. Rakam dizilişlerinin hiçbir tutarlılığı yok. Ama üçünün de ortak bir yönü var. ” “İlk yedi rakamı diyorsun, değil mi? ”

“Evet. Üç şifre de yedi rakamlık bir sayı dizisiyle başlıyor ve hemen ardından ‘bir’ geliyor. ”

Hoca elindeki kalemle bloknotu işaret etti. “Şunları alt alta yazsana. Bir de öyle görelim. ”

Yiğit şifrelerin yazılı olduğu yaprağı kopartıp masaya koydu ve önündeki temiz sayfaya dizilerin ilk rakamlarını yazmaya başladı:

1131341 1 2671342 1 1751347 1

İlk rakamlara odaklanmak durumu azıcık aydınlatmıştı. “Benzerliği görüyorsun, değil mi? ” diye sordu hoca.

Yiğit, Rauf Hoca’nın yedili grupların son dört rakamlarından bahsettiğini anlamıştı. “Evet, ” diye mınidandı. “Bin üç yüz kırk bir, bin üç yüz kırk iki, bin üç yüz kırk yedi... Tarih mi bunlar? ”

“Büyük ihtimalle, ” dedi hoca. “1340’lar Osmanlı’nın ilk Bizans’ın son dönemine denk gelir... Orhan Gazi’nin hükümdarlık zamanlarına... ” Gözlerini kapayıp düşünmeye başladı. Yüzünde zihnini zorlayan, dağarcığının en derinlerine dalmaya çalışan bir adamın ifadesi vardı. Derken aniden, “Tabii ya, ” diyerek gözlerini açıverdi. “1341... İlk Osmanlı-Bizans antlaşması. Orhan Gazi ile İmparator saldırmazlık paktı imzalarlar... Bizans’ın ilk geri adımıdır bu... ” “Eeee? ”

“Sonra Orhan Bey ne yapar biliyor musun? Gidip İmparator’un en büyük rakibi Kantakuzenos’u destekler. Ve Kantakuzenos tam altı yıl sonra yani 1347’de tahta geçer. Kızı Theodora’yı da Orhan’a verir. ”

Yiğit bir kez daha, “Eeee? ” diye sordu. Sesinin tınısında sinirli bir hava vardı ama hoca bunu fark edemedi. “Anlamıyor musun? ” diye bağırdı. “Osmanlı’nın ilk ciddi diplomasi ataklarına başladığı tarihler bunlar. Güçlerini kullanarak Bizans tahtına bir imparator oturtuyorlar. Prenses saraya gelin oluyor. Dinini değiştirmeden hem de. Düşünsene Orhan Gazi’nin karısı, haremde hacın önünde dua ediyor... ”

Yiğit, “Eee hocam eee? ” diye patlayıverdi. “Bütün bunların bizim konumuzla, şifreyle alakası nedir? Haydi 1341 ile 1347 tamam. 1342 ne anlama geliyor? Diyelim onun da bir anlamı var, ilk üç rakam ne o zaman? ”

Rauf Hoca sessizce ayağa kalktı ve barın ortasında dolanmaya başladı. “Haklısın, ” dedi bir süre sonra. “Haklısın... Doğru yoldayız ama sanki yanlış yöne doğru ilerliyoruz. ”

Yiğit hiç aynı fikirde değildi. “Hem rakamları Uygurca yazan adam, derdini niye miladi takvimle anlatsın ki? Eski takvim kullanırdı... ”

“O da doğru, ” diye mırıldandı hoca. Volta atmaya devam ediyordu. Birden durdu ve gözlerini iyice kısarak düşünmeye başladı. Bir taraftan da kısık sesle konuşuyordu. “Hicri takvimde 1341, 1922 yılma denk gelir. 1342... 1924’e... 1347 de... 1928’e. ”

Hızla yerine geçti ve bloknotu Yiğit’in önünden çekip aldı. Heyecandan titreyen ellerine hâkim olmaya çalışarak yedili rakam gruplarını yeniden yazmaya başladı:

11-3-1341

26-7-1342

17-5-1347

Kalemi elinden fırlatıp parmaklarıyla birtakım hesaplar yapmaya başladı. Şakaklarında boncuk boncuk terler belirmeye başlamıştı. Rauf Hoca her an kalp krizi geçirebilecek ihtiyar bir adam gibi görünüyordu. Kalemi tekrar titreyen parmaklarının arasına aldı ve yazmaya başladı:

11 Rebiülevvel 1341

26 Recep 1342

17 Cemaziyülevvel 1347

“Bunlar ne? ” diye sordu Yiğit. Rauf Hoca kafasını dağıtan bu soruyu hiç sevmemişti. Ekşi bir ifadeyle, “Adamlar tarihleri Hicri takvime göre vermiş, ” diye kekeledi. “Miladiye çevirmem gerekiyor. Yılları biliyorum ama ayları ve günleri tam olarak çeviremiyorum. Bana... Bana bir tarih çeviricisi lazım... Tarih Kurumu... Tarih Kurumu’nun sayfasında olacaktı... ”

Kalemi ve bloknotu kenara iteleyip bilgisayarı önüne çekti ve tuşlara basmaya başladı. Heyecandan sürekli yanlış yazıyor, her yanlışında kendisine, ortalığa ya da bilgisayara okkalı bir küfür savuruyordu. Nihayet doğru kodları girmeyi başardı ve Türk Tarih Kurumu’nun sayfası ekranda belirdi. Rauf Hoca hızla tarih çevirme motorunu açtı ve ilk tarihi, gün ay ve yıl kutucuklarına girdi. Motorun, hicri tarihi miladiye çevirmesi bir saniyeden daha az sürmüştü. Hoca ekrana dikkatlice baktı ve hafifçe

gülümsedi. Fakat hâlâ gergin görünüyordu. “Yaz, ” dedi Yiğit’e. “1 Kasım 1922. ”

Yiğit masanın kenarına itelenmiş kâğıdı aldı ve tarihi yazdı. Bu sırada hoca ikinci tarihi de miladiye çevirmişti. Yüzündeki tebessüm de biraz daha büyümüştü. Tarihi okudu: “3 Mart 1924. ”

Birkaç saniye sonra son tarih de modem takvime çevrilmişti: “1 Kasım 1928. ”

Rauf Hoca her an histerik bir kahkaha atacakmış gibi gülerek ekrana bakıyordu. Yüzünde ise hayranlık dolu bir ifade vardı. “Pis herifler, ” diye mınidandı. “Çok akıllısınız siz... Siz gerçekten takıntılısınız... ”

Yiğit, hocanın kime övgüler düzmekte olduğunu anlamamıştı. Önündeki tarihlere bakıp duruyordu:

1 Kasım 1922

3 Mart 1924

1 Kasım 1928

Bir şeylerin yolunda gittiğinin farkındaydı, ama sevinmek için elinde yeterli neden yoktu. “Çözdük mü? ” diye sordu hocaya.

Rauf Hoca parıldayan bir yüzle Yiğit’e döndü. “Evet. ”

“Peki ben de öğrenebilir miyim? ”

Hoca, delikanlıya şöyle üstten bir baktı: “Bu tarihler sana hiçbir şey ifade etmiyor mu yani? ”

“Hayır. ”

“Evlat, sen hangi memlekette yaşıyorsun? 1 Kasım 1922... Saltanatın Kaldırılması. 3 Mart 1924... Hilafetin Kaldırılması. Ve 1 Kasım 1928... Yeni Türk Harfleri’nin Kabulü. ”

“Güzel, ” dedi Yiğit. “Peki şifre nerede? ”

Hoca gülümsedi. “Kanun maddelerinde evlat... Devrim kanunlarının içinde! ”

Rakamların yazılı olduğu bloknotu önüne aldı ve, “Bak, ” diye devam etti. “İlk şifre 1131341 ile başlıyor. Bu kanunun tarihi. Yani 1 Kasım 1922.

Ardından gelen ‘bir’ rakamı ise kanun maddesini gösteriyor. Sonra 136 geliyor; yani birinci maddenin 136. harfi... Sonra 139. harf ve 142. harf. Bu şekilde on bir harfin yerini gösterdikten sonra, 2. maddeye geçiyor. ”

Yiğit çözümün bu kadar basit olduğuna inanmıyordu. Şüpheyle sordu. “Emin misin? ”

“Tabii ki, ” diye cevap verdi hoca. “Saltanatın Kaldırılması’na dair kanun, sadece iki maddeden oluşur... Diğerlerine de bak istersen. ”

Yiğit kâğıdı önüne çekip bir alttaki diziyi incelemeye başladı. Hoca haklıydı. 2671342 ile başlayan dizi de aynı mantıkla devam ediyordu:

1 76 82

2 5 6 7 24 29 35

3 25 33

4 8 19 35

5 46 47 48 58 84 119...

“Vay be! ” dedi şaşkın bir sesle. “Peki şimdi ne yapmamız gerekiyor? ”

Rauf Hoca bu soruyu hiç duymamış gibi kendi kendine konuşuyordu. “Mükemmel... Bu adamlar gerçekten mükemmel! Her hareketleri kendilerini anlatan sembollerle dolu. Şifrenin ilk parçasını dükkânlara saklamaları, hiç kimsenin akima gelmeyecek, ama görene de ‘işte bu ERKÂN’ın işi’ dedirtecek bir şey. İkinci parçayı da Cumhuriyet’in üç temel kanununun arasına gizlemişler. Onlardan başka kimin aklına gelir ki bu? Başka hangi numara onları bu kadar iyi anlatabilir ki?! ”

Yiğit nefret dolu bir sesle lafa karıştı. “Ne mükemmeli yahu? Küstah bu herifler! Dalga geçer gibi şifrelerini yıkmak istedikleri Cumhuriyet’in kanunlarının içine gizliyorlar. ”

Hoca durdu ve Yiğit’e baktı. “Yanlış anlamışsın! ” dedi babacan bir gülümsemeyle. “Cumhuriyet’i yıkmak istedikleri doğru ama şifreleri kanunların içine gizlemeleri hedeflerini sembolize etmiyor. ” “E, ne o zaman? ”

“Zaferlerini kutluyorlar evlat, zaferlerini kutluyorlar... 1 Kasım 1922, ERKÂN’ın nefret ettiği Osmanlı Saltanatı’nın resmen tarihe karıştığı gün! 3

Mart 1924’de sadece Halifelik’in kaldırıldığı tarih değildir. Bütün Osmanlı Hanedanı, sultanlarıyla, damatlarıyla yurtdışına gönderilir. ERKAN’ın zaferinin perçinlendiği gündür o. Harf Devrimi de sadece alfabeyi değiştirmez, sadece dili arındırmaz. Arap ve Fars kültürünü de bu topraklardan def eder... Şimdi bu tarihlerin, bu kanunların ERKÂN için ne kadar önemli olduğunu anladın mi? ”

Yiğit elbette anlamamıştı. Zihninde, kısa bir süre içerisinde art arda patlayan ve nihayetinde bir yumak gibi birbirine dolaşan sorular kafasını acıtmaya başlamıştı. “Harf Devrimi tamam da... ” diye mırıldanmaya başladı. Sonra aniden sesini yükseltti.

“Anlamıyorum! Bütün hayali yeni bir Türk İmparatorluğu kurmak isteyen bir örgüt, Osmanlı’dan neden nefret etsin, neden çöküşünü kutlasın... ”

Rauf Hoca elini Yiğit’in omzuna koydu. Her kelimeyi tane tane vurgulayarak, “Osmanlı İmparatorluğu’nun değil, Osmanlı Hanedan’ın yıkılışını kutluyorlar, ” dedi ve ayağa fırladı. Bilgisayara bağlı duran telefonu kablosundan ayırdı. Tuşlara hızlı hızlı basmaktayken, yan gözle Yiğit’e baktı. “Anlayacaksın! ” dedi. “Her şeyi en başından anlatacağım sana. Tarihin en büyük ihanetini dinleyeceksin... Ve en uzun soluklu kininin hikâyesini... Ama biraz daha sabretmen lazım. ”

Bu sırada çevirdiği numara cevap vermişti. Telefonu hemen kulağına götürdü ve sert, donuk bir sesle konuşmaya başladı. “Saltanatın Lağvı, Hilafetin Lağvı ve Harf Devrimi kanunlarının tam metinlerini istiyorum... Mülgasız hallerini... Hem Türkçe, hem eski yazıyla... Derhal! ”

Konuşmasını bitirince cihazı masaya geri bıraktı ve garip bir gülümsemeyle kendisine bakmakta olan Yiğit’e döndü: “Ne oldu evlat? ”

“Adamların... ” dedi Yiğit. “Çok iyi çalışıyorlar. ”

“Öyle... Çalışmak zorundalar. ”

Yiğit biraz daha sırıttı. “Kimsin sen? ”

“Ben... ”

“Bak Hoca, bugün aynı soruyu bir başkasına da sordum. Yine benzer bir cevap alırsam çok canım sıkılacak. Anlıyor musun? ” Rauf Hoca da gülümsedi. “Nur’a sordun, değil mi? ”

“Evet. ”

“Ne cevap verdi sana? ”

“Bir şey demedi. Tehditle karışık laf kalabalığına getirdi. Tıpkı senin yapmaya çalıştığın gibi... Ama bu sefer yemem! ”

“İMC evlat! ” deyiverdi Ahmet Rauf Hoca. Kollarını kavuşturmuş, kaşlarını da biraz çatmıştı.

“Ne?! ”

Hoca her harfin üstüne tek tek basarak tekrar etti. “İMC... Tam ismiyle İnkılabı Muhafaza Cemiyeti. ”

Yiğit’in suratı allak bullak olmuştu. O haliyle bir kahkaha patlattı. “İnkılabı Muhafaza Cemiyeti ha! Desene bir örgütü ararken, diğerinin kucağına düşmüşüm. ”

“İyi ki de düşmüşsün. İnan bizden daha iyisini bulamazdın. ” “Niyeymiş o? ”

“Çünkü ERKÂN bizim özel ilgi alanımıza giriyor. Sana Cemiyet’in tüm işleyişini anlatacak değilim. Şunu bil yeter: Biz ERKÂN’ın peşindeyiz. Hem de yıllardır. ”

“Niye? Altın Köstek sizi niye bu kadar ilgilendiriyor ki? ” Rauf Hoca kaşlarını iyice çattı. “Altın Köstek’in canı cehenneme, ” dedi dişlerinin arasından. “Biz ERKÂN’ın peşindeyiz. Kösteklisi olsun, yüzüklüsü olsun, son adamına kadar bulup yok etmek Cemiyet’in asli görevi. Bugüne kadar sadece ERKÂN’ın hizmetkârlığını yapan bir grubu deşifre edebildik. Bu adamların Cumhuriyet’in en büyük düşmanı olduklarını herhalde anlamışsındır. ”

“Anladım, ” dedi Yiğit. Elini çenesine dayamış düşünüyordu. “Abimin kitabı niye sana bıraktığı da aydınlandı şimdi. ”

Hoca kafasını iki yana salladı. “Ona söylememiştim. ”

“Yani senin İMC’den olduğunu bilmiyor muydu?... O zaman kendisi öğrenmiş olmalı. ”

“Bilmiyorum Yiğit ve korkarım bunu asla öğrenemeyeceğiz. Abin birçok sırla birlikte gitti. Biz de onların bir kısmının peşindeyiz. ”

Küçük bara sessizlik hâkim olmuştu. Rauf Hoca ellerini başının arkasına kenetlemiş, oturduğu yerde hafifçe kestirmeye başlamıştı. Yiğit ise tezgâhın en köşesindeki taburenin kenarına ilişmiş, gözlerini de önündeki votka dolu bardağa kenetlemişti. Hocanın anlattıklarını düşünüyordu. Şaşkın, anlamamış ya da kafası almamış değildi. Olaya sadece tarih olarak bakabilseydi, anlatılanları ilginç, hatta eğlenceli bulabilirdi. Fakat durum hiç öyle değildi. Neredeyse bin yıllık bir hesaplaşmanın son rauntlarından birine karışmış olduğunu düşününce, ister istemez canı sıkılıyordu.

Önündeki dolu bardağa baktı. Nur'u düşünüyordu. Gerçekten o örgütten miydi, kaçırma tuzak mıydı, yoksa tehlike içinde miydi? Ne durumda olursa olsun şu anda çaresizdi, yapacak bir şeyi yoktu.

Ağzına, en sert votkanın bile temizleyemeyeceği, kötü bir tat yerleşmişti. Hiç içmek istemiyordu, ama bardağı önünden uzaklaştırmak da istemiyordu. Elinde çevirip durduğu sigarayı dudaklarına götürdü ve olmadığını bile bile ceplerinde ateş arandı. Hocayı uyandırmak istemiyordu... Biraz daha sessizliğe ihtiyacı vardı. Sigarayı da yarım saattir bu yüzden yakmıyordu zaten. Ağzındaki filtreyi hırsla dişledi. En okkalı küfürleri içinden ardı ardına geçiriyorken, saat alarmına benzeyen ince bir ses, barın sessizliğini bozdu.

Yiğit oturduğu yerde masaya doğru döndü. Rauf Hoca hâlâ uyuyordu. O ince ses ise kesik kesik ötmeye devam ediyordu. Ayağa kalktı. Ses bilgisayardan geliyor gibiydi. Yaklaştı ve hocanın omzuna dokundu.

Rauf Hoca'nın gözleri sanki hiç uyumamış gibi açılıvermişti. Bilgisayardan yükselen sesi, Yiğit'in uyarmasına gerek kalmadan

duydu ve, "Gelmiş! " diyerek toparlandı. Klavyeye dokunur dokunmaz ekran koruyucusu devreden çıktı. Bilgisayarın açık mavi renkli masaüstünde minik bir zarf ikonu duruyordu. "A" tuşuna sertçe bastı. Zarf kayboldu ve uzunca bir metin sayfası bütün ekranı kapladı.

Rauf Hoca sayfanın başlarındaki yazıları hızla geçti. Alt taraftaki, eski Türkçeyle yazılmış yazılara geline, gözünü ekrandan ayırmadan Yiğit'e seslendi. "Şu ilk dizide, 'bir'den sonra gelen sayıyı söylesene bana. "

Yiğit hemen sandalyesine geçti. Bloknotu önüne aldı ve okumaya başladı:

"136, 139, 142, 171... "

“Yeter, ” dedi hoca. Serçe parmağıyla ekrana dokunarak eski Türkçe harfleri sağdan sola doğru tek tek saymaya başladı. Dört harfin de yerini bulduktan sonra şöyle bir düşündü ve kafasını iki yana salladı. “O zaman yeni alfabeyi kullandılar... ”

Sayfanın en başına döndü ve durdu. Bu sırada Yiğit bilgisayara baktı. Ekranda iki maddelik bir kanun metni vardı:

MADDE 1 - Teşkilatı Esasiye Kanunu ile Türkiye halkı, hukuku hâkimiyet ve hükümranisini, mümessili hakikisi olan Türkiye Büyük Millet Meclisi’nin şahsiyet maneviye sinde, gayri kabili terk ve tecezzi ve ferağ olmak üzere temsile ve bilfiil istimale ve Irade-i Milliye ye istinat etmeyen hiçbir kuvvet ve heyeti tanımamaya karar verdiği cihetle Misak-ı Milli hudutlun dahilinde Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti’nden başka şekli hükümet tanımaz. Binaenaleyh Türkiye halkı, hükümeti şahsiyeye müstenit olan İstanbul’daki şekli hükümeti 16 Mart 1920 tarihinden itibaren ve ebediyen tarihe mü0-takil addetmiştir.

MADDE 2 - Hilafet, Hanedan-ı Âli Osman’a ait olup halifeliğe Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından bu hanedanın ilmen ve ahlaken erşed ve eslah olanı intihap olunur. Türkiye devleti, makamı hilafetin istinatgâhıdır.

Hoca suratında garip hani neredeyse gurur dolu bir ifadeyle, metni okumaya dalmıştı. Yiğit de şöyle bir göz gezdireyim dedi ama fazla ileriye gidemedi. Dili fazla ağır gelmişti.

“Evet, ” diyerek toparlandı hoca. “Bana rakamları tek tek oku ve söylediğim harfleri yaz! ”

Üst üste telaffuz edilen emir kipleri Yiğit’in canını sıkmıştı ama sesini çıkartmadı. Bloknotla, kalemi önüne aldı ve ilk sayıyı okudu. “136. ”

Hoca harfleri tekrar saymaya başladı. 136. harfte durdu ve, “D, ” dedi.

Yiğit hemen diğer sayıya geçti. “139. ”

“A, ” dedi hoca.

“142. ”

“İ. ”

“171. ”

“M. ”

“172. ”

“A... ”

Hoca birinci maddeyi tamamlayıp ikinci maddedeki üç harfin yerini de bulduktan sonra, heyecandan kasılmış yüzünü Yiğit’e çevirdi. Delikanlı titreyen bir sesle kâğıttaki yazıyı okudu:

“Daima sessizlik... ”

Rauf Hoca gülümsedi ve, “Devam edelim, ” dedi.

Çeyrek saat sonra, kanun maddelerindeki tüm harflerin yeri bulunmuş ve büyük harflerle kâğıda dökülmüştü. Üç ayrı mekândan topladıkları Uygurca rakamlar, birbirleriyle ilgisiz gibi görünen üç cümleye dönüşmüştü. Yiğit’in suratı sıkıntıyla kasılmıştı. Rauf Hoca’nın yüzünde ise tepeden bakan bir gülümseme vardı. Her ikisi de bloknotun üzerinde duran ERKÂN’ın sözlerine bakıyordu:

DAİMA SESSİZLİK

ONU HATIRLA ARA CUMAYI ATALAR KUPASI ONDA CULYODAN VEDATA DÖRT YOL GİDER ÜÇÜ ONUN ÜZERİNDEN GEÇER

“Bu ne yahu? ’’ dedi Yiğit. Aynı soruyu gün içinde kaçıncı defadır sorduğunu hatırlamıyordu. Kendisi de sıkılmıştı.

Rauf Hoca, “Şifrenin üçüncü aşaması, ” diye cevap verdi. Yiğit yılgın bir oflamayla hocanın lafını böldü. “Ve sanırım bizim için son aşaması... Niye sessizlik? Kimi hatırlayacağız? Cuma kim? Atalar kupası ne? Sen biliyor musun? ”

“Bilmiyorum. Zaten bilmem de gerekmiyor. ”

“Niye? ”

“Çünkü o laflar sadece birer yanıltmaca. Yani dördüncü aşamayı gizleyen kelimeler... ERKÂN’ın şifrelerinin basit olduğunu söylemiştim, ama ne yalan söyleyeyim bu kadar ucuzunu beklemiyordum. ” Yiğit hayretle Rauf Hoca’ya baktı. “Ne yani çözdün mü? ” “Hayır henüz değil, ama nasıl

çözüleceğini biliyorum... Çok klasik bir şifreleme metodu bu. Biraz dikkatli bakarsan sen bile çözebilirsin. ”

“Hocam Allah aşkına bırak oyunu. Saat ilerliyor, ” dedi Yiğit. Ama anlaşılan Rauf Hoca oyun oynamakta kararlıydı. “Çözersin, çözersin, ” diye üsteledi. “ERKÂN’ın en önemli kuralını hatırla. Ne demiştim: her şifrenin anahtarı, o şifrenin içerisinde gizlidir. Sayı dizilerinde neredeydi anahtar? ”

Yiğit bunalmış bir sesle, “En başta, ” diye cevapladı.

“Burada da öyle, ” dedi hoca. Parmağıyla da ilk cümlenin üzerine bastırıyordu.

Yiğit anlamsızca, “Daima sessizlik, ” diye mınidandı. O cümle anahtar olabilirdi, ama kendisine hiçbir şey ifade etmiyordu. Bir tartışmaya girmemek için kâğıda bakmayı sürdürüyordu ama sabrı taşmak üzereydi. Bunu fark eden Rauf Hoca, “İpucu vereyim sana, ” diyerek bloknotu önünden aldı. “Bak, ” dedi kaleminin kapağını açarken, “Anahtanmız ‘daima sessizlik’ olsun. Şifre de bu olsun... ”

Sayfanın alt taraflarına büyük harflerle “İsmail” yazdı ve devam etti: “Bu şifrenin gizlediği kelime de ‘Samuel’ olsun... Haydi bakalım! ” Yiğit bloknotu alıp alt alta yazılmış isimlere bakmaya başladı.

İSMAİL

SAMUEL

Bir süre sonra gülümseyerek, “Eveeet, ” dedi. “Daima sessizlik... ” Çözmüştü! İSMAİL kelimesindeki sesli harfleri atınca geriye S, M ve L harfleri kalıyordu. Bu harflerin yanma uygun sesli harfleri ekleyerek de SAMUEL kelimesini türetmek mümkündü. “Daima sessizlik” diyerek vurgulanan şey kelimelerdeki sessiz harflerdi. Hoca, “Basitmiş değil mi? ” diye sordu.

“Bilene basit tabii, ” dedi Yiğit. “Sen çok sık kullanıldığını söylemiştin, ama ben ilk defa görüyorum bu şifreyi. ”

Rauf Hoca gülümsedi. “Daha önce mutlaka görmüşsündür ama fark etmemişsindir... Neyse, şunu da hallediver artık. ”

Yiğit diğer iki cümlenin seslilerini çıkardı ve geriye kalan harfleri kâğıda büyük büyük yazdı:

NHTRLRCMYTLRKPSND

CLYDNVDTDRTYLGDR

ÇNNZRNDNGÇR

İlk satıra dikkatle bakmaya başladı. Oldukça anlamsız görünüyordu. İşe, bütün sesli harfleri baştaki iki harfin arasına koymakla başladı. “NAH, NEH, NİH, NİHAT, NOH, NOHUT... ”

Olmuyordu... Her halükârda anlamlı bir kelime elde edebiliyordu ama önemli olan ortaya düzgün bir cümle çıkmasıydı. Taktik değiştirip sesli harfleri, ilk harfin önüne ve arkasına yerleştirmeye başladı: “ONA, ONU, ANI, ÖNÜ, ANA... ANAH... ” Oluyor gibiydi. Devam etti. “ANAH, ANAHT... A... R... ANAHTAR... LAR... ” Heyecanla, “Anahtarlar! ” diye bağırdı ve hemen diğer harflere geçti. “CEM, CAM, CAMİ... ACEM, ACEMİ... ”

Rauf Hoca, “CEMİYETLER, ” diyerek oyunu bozdu. Tam anlamıyla “nokta atışı” yapmıştı. Yiğit, hocaya ters bir bakış fırlattı ve son harflere geçti. İki denemeden sonra doğru kelimeyi bulmuştu: “KAPISINDA. ” Sonucu kâğıda büyük harflerle yazdı:

ANAHTARLAR CEMİYETLER KAPISINDA

Kâğıda baktıkça Yiğit’in yüzündeki mutluluk ifadesi soluyordu. Bezgin bir halde, “Bir şifre daha mi? ” diye sordu.

“Hayır, ” diye cevap verdi Rauf Hoca. “Bu son adım. Anahtarın yerini söylüyor. Tahminim; diğer cümle de anahtarı kullanacağımız yeri gösterecek. ”

“Peki ‘cemiyetler kapısı’nın neresi olduğunu biliyor muyuz? ” “Hayır! Anahtarın yerini açıkça söylemesini beklemiyordun herhalde... Haydi, sen şu ikinci cümleyi hallet, ben de biraz düşüneyim... ” “Düşün bakalım, ” dedi Yiğit ve bloknota geri döndü. Rauf Hoca ise ayağa kalkmıştı. Barın ortasında birkaç küçük tur attıktan sonra içki tezgâhının arkasına geçti. Raflardaki içkilere bakınırken gözü Yiğit’in doldurup öylece bıraktığı votkaya, takıldı. Çabucak bir sigara yaktı ve bardaktan küçük bir yudum aldı. Bu kadarı bile artık yıpranmaya başlayan sinirlerini toparlamaya yetmişti. Gözlerini kapadı. Aklında sadece iki kelime vardı: “Cemiyetler Kapısı. ”

Sorunu parçalara ve doğru sorulara ayrıştırmaya çalışıyordu: Hangi cemiyetler? Gerçek bir kapı mi, mecazi bir kapı mi? Yoksa bunlar bir anlam oyunu değil de, kelime oyunu mu? Aklına birçok soru geliyordu, ama daha cevabın yakınında bile değildi...

Aradan kaç dakika geçtiğini hatırlamıyordu. Zamana dair olarak bildiği tek şey, bardaktan iki yudum daha aldığıydı. Düşünceleri Yiğit'in sesiyle bozuldu.

"Bu olmuyor. "

İrkilmişti. "Ne olmuyor? "

"Bu ikinci cümleden kalan sessiz harflerden düzgün bir cümle çıkmıyor, " dedi Yiğit.

İçinden, beceriksiz herif, diye söylenerek tezgâhın ardından çıktı. Yiğit tepeden tırnağa sinire bulanmıştı. Hoca yanma varır varmaz. "Al kendin bak! " diyerek bloknotu uzattı.

Rauf Hoca harflere bakmaya başladı. Başta yüzünde rahat bir ifade vardı. Fakat zaman ilerledikçe dudaklarını yemeye başlamıştı. Harfler türlü türlü kelimelere dönüşüyordu ama kesinlikle anlamlı bir cümle oluşturmuyorlardı. Dikildiği yerde hiç kıpırdamadan çeyrek saat kadar cebelleştikten sonra hoca da pes etti. "Gerçekten olmuyor. "

"Başka bir şifre olabilir mi? " diye sordu Yiğit.

"Sanmam, " dedi hoca. "Başka bir şifre olsa, değişik de bir anahtar olması gerekir. Tek bir anahtar var, o da bunu açmıyor. "

"Belki de... Belki de bu şifreli değildir. Yani, kafa karıştırtmak için birini şifreleyip bunu da olduğu gibi bırakmış olabilirler. "

"Haklı olabilirsin... Ama eğer haklıysan battık demektir. Daha 'Cemiyetler Kapısı'nın anlamını bilmiyoruz. Bir de şuna bak. 'Culyo'dan Vedat'a dört yol gider, üçü onun üzerinden geçer... ' Bunun anlamını çözmek için ömrü billah uğraşırız artık. "

"Öyleyse? "

Rauf Hoca, "Öyleyse... " diye tekrar etti ve sandalyesine oturdu. "Öyleyse Yiğit Gündüz, bizim işimiz burada biter... Üzgünüm! " Yiğit hiçbir şey söylemedi. Kuvvetlice gözlerini ovuşturuyordu. Hoca, elini

delikanlının omzuna atarak, “Evlat, ” dedi. “Bak karşına bırakıp gitmek için bir fırsat çıktı. Harcama bunu. ”

Yiğit kafasını salladı. Sesi çok alçak çıkıyordu. “Hayır... Gidemem... son adıma kadar gelmişken bırakmam... Bırakamam... ”

“Sen bırakmasan bile macera seni bıraktı. İyi dinle beni! Bütün gücümü seferber ederim, seni istediğin ülkeye sağ salim gönderirim. Orada kendine yeni bir hayat kurarsın. Tıpkı abinin istediği gibi. Ama bunca şeyi öğrendikten sonra burada kalırsan, yarım göreceğin bile şüpheli. Seni koruyamam. Seni değil kendimi bile koruyamam. ”

Yiğit ellerini gözlerinden çekip hocaya baktı. “Ben hiçbir şey öğrenmedim ki? ” dedi. “ERKÂN’ın bin yıllık hikâyesini dinledim, şifrelerini gördüm ama... Ama ben abime dair hiçbir şey öğrenme-dim ki Rauf Hoca. Onun neden öldürüldüğünü hâlâ bilmiyorum. Keşke Nur’la birlikte beni de kaçırsalardı. Belki o zaman derlerdi, ‘Abini şu yüzden öldürdük, ’ diye. O zaman başıma ne gelirse gelsin gam yemezdim. Ama bu şekilde gidemem anlıyor musun? Kafamda bu soruyla değil başka bir hayat, bu hayatı bile yaşayamam. ” Hoca sakin bir sesle, “Anlıyorum evlat, ” dedi. “Ama elimizden bir şey gelmiyor işte... Ne yapalım, buraya kadar ilerleyebildik. ” “Haydi canım! ” diye çıkıştı Yiğit. Hafifçe de gülümsüyordu. “Sen bu işin peşini bırakacak mısın sanki? Ömrünün geri kalanını bu şifrenin son basamağını çözmeye adayacaksın... Ve başaracaksın da. Bunu er ya da geç çözeceksin, biliyorum. O zaman ben yanında olmayacağım ha! İşte sırf bu yüzden gitmem. ”

Rauf Hoca hayret dolu bir ifadeyle delikanlının gözlerinin ta içine baktı. Yiğit hafifçe gülüyordu, ama gözlerinde ciddiyetsizliğe dair en ufak bir emare yoktu. “Sen hastasın, ” diye fısıldadı suratına doğru. “Sen benden de, abinden de daha hastasın Yiğit Gündüz! ”

Artık gerçekten konuşulacak bir şey kalmamıştı. Bu durumda sessizlik, kasvetli bir bulut gibi üzerlerine çöreklenivermişti. Yiğit kalkıp barın ardındaki müzik setinin yanma gitti. Raftan, gözüne kestirdiği bir diski alıp alete yerleştirdi. Çalmaya başlamadan önce, ses düğmesini iyice kısmayı da akıl etmişti.

Deli bir gitaristin tellerinden yükselen, soluksuz akıp giden bir İspanyol müziği, bütün mekânı doldurmuştu ama ruhları hâlâ yerlerde

sürünmekteydi. Yiğit'in eli içki şişesine gidip geliyordu. Kendisini, yarım litre votkayı kafasına dikmekten alıkoyan tek şey, ağzındaki o berbat tattı.

Rauf Hoca ise sandalyesinde çökmüş, ağzında duran sigaradan sık aralıklarla dumanlar çekmekteydi. Bir eliyle ensesinin üzerindeki saçları karıştırıp duruyor, diğer eliyle bilgisayarın tuşlarına anlamsızca basıyordu. Ne yaptığını biliyor gibi görünmüyordu. İçinden sürekli, bir anahtar daha olmalı. Bir ipucu daha olmalı, diyordu. Fakat, eğer bu sözleri yüksek sesle söylüyor olsaydı, duyan birisi hocanın kendini motive etmeye çalıştığını değil, alenen mızıldanmakta olduğunu düşünürdü.

Bilgisayarında, şifrelerle ilgili ne varsa hepsine tek tek bakıyordu. Rakamları incelemiş, metinlerin şifreli ve şifresiz hallerini defalarca okumuş, tekrar fotoğraflara dönmüştü. Kaçıncı turu attığını hatırlamıyordu. Vazgeçmeye niyeti yoktu ama fotoğrafları daha hızlı geçmeye başladığını kendi de fark etmişti.

Ağzındaki sigaranın közü filtreye dayanıp kötü bir koku çıkartmaya başlayınca, elini klavyeden çekti. Parmaklarının arasına aldığı izmariti barın karşı duvarına doğru fırlattı ve paketten bir sigara daha çekti. Gözlerini ekrandan ayırmadan çakmağını ateşledi. İlk nefesi derin çekip dumanını savurduktan sonra gözlerini kısarak bilgisayara yaklaştı. Ekranda, kahvehanenin duvar süslemelerinin ilk karesi duruyordu. Bu fotoğrafın en başındaki Selçuklu Kartalı'nı daha önce de gördüğünü ama fazla üzerinde durmadığım anımsadı. Hemen elindeki çakmaktan kurtuldu, sigarayı da yere attı. Küçük, çift başlı kartal kabartmasına odaklanmıştı. Şu ana kadar bütün anahtarlar, şifrelerin en başında yer almıştı. Bu kabartma da Uygurca sayı dizilerinin en başında duruyordu. Bloknotu eline alıp üstteki iki sayfayı hızla gözden geçirdi. Doğru hatırlıyordu. Kahvehanenin duvarındaki Uygurca rakamların tercümesine baktı:

2671342 1 76 82 2 5 6 7 24 29 35 3 25 33 4 8 19 35 5 46 47

48 58 84 119 6 8 106 143 151 7 8 19 20 36 8 24 25 9 16 24 10

26 İl 9 16 13 6

Rakamların verdiği şifreli metin:

"ONU HATIRLA ARA CUMAYI ATALAR KUPASI ONDA"

Çözülmüş hali de:

“ANAHTARLAR CEMİYETLER KAPISINDA”

“O zaman anahtar Selçuklu Kartalı, ” diye mırıldandı Hoca. Düşünmeye başladı. Kendi sesi kafasında yankılanıp duruyordu. “Selçuk Kartalı... Hangi cemiyet?... Hangi kapı?... Hangi cemiyetin kapısı?... ”

Aklına eskilerden onlarca cemiyet geliyordu ama hiçbirisinin Selçuklu Kartalı’yla ilgisini kuramıyordu. Günümüze dönüp dernekleri düşünüyordu ama yine olmuyordu. Delirecek gibiydi. Neredeyse kafasını yumruklamaya başlayacaktı. Yiğit bu halini fark etmiş olacak, tezgâhın ardından, “Bir şey mi buldun? ” diye seslendi.

Hoca sert bir cevap verdi. “Sus! ”

Elini telefona attı ama hemen vazgeçti. Yardım alınacak bir konu değildi bu. Tanıdığı herkesi arayıp, “Selçuklu Kartalı'yla ilgisi olan cemiyetleri düşünün, ” diyemezdi. Tek başına halletmek zorundaydı. Mümkün olduğunca çabuk hem de...

İşe yarar bir şey, bir bilgi kırıntısı bulmak umuduyla bilgisayara döndü. Titreyen elleriyle internet tarayıcısını açmaya çalışırken, içinden ERKÂN’ın şifrelerinin kurallarını kendi kendine tekrarlıyordu: Şifreler akıl, mantık ve tarih bilgisiyle çözülür... Çözüm çok mantıklı, çok basit ve elbette tarihle ilgili bir şey olmalıydı.

Tarayıcıyı açmayı nihayet başarmıştı. Ekranda, en son geldikleri sayfa duruyordu. Hoca, arama motorunu açmak için gerekli olan kodu ve adresi yazdı. Fakat heyecandan yine yanlış tuşlara basmıştı. Ekranda beliren minik uyarı kutucuğunu sinirle def ettikten sonra kodu dikkatli bir şekilde tekrar girdi. Parmağını “giriş” tuşunun üzerine götürmüştü ki, öylece kaldı.

En son gezdikleri ve hâlâ ekranda duran sayfayı daha yeni fark etmişti. Hicri tarihleri, miladiye çevirdikleri Türk Tarih Kurumu’nun sayfasıydı bu. Bilgisayara iyice yaklaştı. Sol üst taraftaki amblemi görmeye çalışıyordu. Alt köşede üzerine dikilmiş beyaz bir kare içerisinde, daha küçük, mavi bir kare vardı. İkisinin arasında kalan boşlukta ise, ilk bakışta anlamsız gibi görünen şekiller, dört kenar boyunca ve oldukça ilginç bir şekilde yazılmış “TTK” harfleri bulunuyordu. Asıl önemlisi ise, ortadaki karenin içerisindeydi. Küçük, çift başlı bir Selçuklu Kartalı, mavi zeminin üzerinde duruyordu.

“Türk Tarih Tetkik Cemiyeti! ” diye mırıldandı hoca.

Sesi biraz yüksek çıkmış olacak, Yiğit, “Neresi? ” diye sordu. Rauf Hoca, onu duymamıştı bile. Öylesine dalmıştı ki, tezgâhın üzerinden atlayıp masanın hemen yanına konan Yiğit’in çıkardığı gürültü bile kafasını dağıtamadı.

Selçuk Kartalı ile TTK arasında kurduğu bağlantı mantıklı ve güçlüydü. Ne var ki, “anahtarların” bulunduğu “kapıyı” açıklamaya yetmiyordu. Fakat hoca, çözüme çok yaklaştığından emindi. Sakinleşip kafasını toparladı ve Tarih Kurumu’nun tarihini düşünmeye başladı. Sonlara, daha doğrusu Kurum’un, yani o zamanki ismiyle Cemiyet’in başlangıcına geldiğinde artık gülüyordu. Ağzı kulaklarında, “Namussuz herifler! ” diye bağırdı. ERKAN’ın bütün şifrelerini büyük bir keyifle karşılamıştı ama içlerinden en hoşuna gideni bu olmuştu. Masanın hemen yanında dikilmekte olan Yiğit’e döndü. “Anahtarlar Resim ve Heykel Müzesi’nde evlat... ”

Yiğit kısa bir süre düşündü. “Şu... Şu Ulus’taki mi? Ne ilgisi

var? ”

“Ankara’da başka Resim ve Heykel Müzesi mi var? Tabii ki orada. İlgisine gelince... Müzenin eski ismini biliyor musun? ” “Evet. Eskiden Halk Evi Binası’ymış. ”

“O ikinci ismi. Orası Türk Ocağı Binası olarak yapıldı. Tarih Tetkik Cemiyeti, yani bugünkü TTK, o binada kuruldu. Dil Cemiyeti en önemli toplantılarını orada yaptı. Türk Ocağı Binası, yeni Türkiye Cumhuriyeti’nin kültürel imarının kalbiydi. Tam anlamıyla ‘cemiyetler kapısı’ yani... Anladın mi ilgiyi? ”

Yiğit, “Anladım, ” deyip geçti. Aklı çok daha pratik bir soruna takılmıştı. “İyi de, neresinde? Koskoca bina orası. ”

“Basit düşün, ” diye cevap verdi hoca. “Şifrede cemiyetler kapısında diyor. ERKÂN mecaz kullanmayı hiç sevmez. Kapısında diyorsa, gerçekten kapısındadır. Gittin mi oraya daha önce, girişini hatırlıyor musun? ”

“Gittim... Baya güzel bir yer. ”

“Kapısına dikkat etmedin mi? ”

“Hayır... ”

“Kapının alınlığının üst taraflarında Selçuklu üslubunda süslemeler vardır. İşte anahtar onlar. Biri, ikisi ya da üçü... ”

“Olamaz, ” dedi Yiğit. “O kadar görünür bir yerde olamaz! En büyük sırlarının anahtarını öyle ortalık yere koymaz o adamlar. ” Rauf Hoca güldü. “Sen kapıyı görmüşsün ama üzerinde süsleme olup olmadığını hatırlamıyorsun bile. Haydi diyelim ilgini çekmedi, bakmadın. Ben o binaya yüzlerce defa gittim. Sırf meraktan

o süslemeleri özel olarak da inceledim. Şu an bir tanesi bile aklımda değil. Evlat; saklarsan bulunur, ortada bırakırsan göz kalabalığına gelir, kaybolur. Mantıkları bu! Uygurca rakamları hatırlasana. Birisi mönünün üzerindeydi, diğeri kahvenin tavanında! ”

“O zaman gidip görelim şu süslemeleri, ” dedi Yiğit. Açıklamadan tatmin olmuş gibi görünüyordu ama yine de sesine derin bir kuşku hâkimdi.

Hocanın kaşları kalkıvermişti. “Mümkün değil! Birincisi; ERKÂN bütün adamlarım müzenin etrafına yığmıştır. Hepsi orada bizi bekliyordun İkincisi, şifrenin ikinci cümlesini henüz çözebilmiş değiliz. O cümle ‘büyük sırrın’ yerini söylüyor. Nerede olduğunu bilmediğimiz sürece anahtarların elimizde olması hiçbir işe yaramaz. ”

“Senin adamlarından birini gönderip fotoğraflatalım. Olmaz

mi? ”

“Her halükârda öyle yapacağız. Doğrusu o kapının civarında görünmeye hiç niyetim yok... Ama önce şu ikinci şifreyi çözmemiz lazım. ”

“Neden yahu? ” diye çıkıştı Yiğit. “O cümlenin anlamını nasıl olsa öğreniriz. Ama süslemeleri bir an önce görelim. Niye bekliyoruz ki? ”

“Açığa çıkabiliriz Yiğit! O müze turistik bir yer değil. Elinde kamerayla ortalıkta dolaşan birisi dikkat çeker. Eğer şimdi birini gönderirsem ve yakalanırsa, bizi burada kıstırabilirler. Hızlı hareket etmeliyiz. Fotoğrafların çekilmesiyle, bizim ‘sırrın saklandığı yere’ ulaşmamız arasında yarım saatten fazla zaman olmamalı. ”

Plan Yiğit’e oldukça saçma gelmişti. Bunu aynen söylemekte hiçbir sakınca görmedi.

“Saçmalık! Müzenin etrafına adam yığmışlardır diyorsun. E, sırrın saklandığı yeri boş mu bırakacaklar? Asıl orayı tutmuşlardır. Nasıl gireceğiz içeriye? ”

Hoca kendinden emin bir şekilde güldü. “Elimizi kolumuzu sallaya sallaya gireceğiz evlat. Yeter ki yerini öğrenelim? ”

“Hocam Allah aşkına... ”

“Yiğit! Sırrın saklandığı yer ERKÂN’ın en kutsal mabedidir. Yerini sadece dört kişi bilir ve dünya yıkılsa bu kural bozulmaz. Bütün adamlarım o kutsal yere toplamaz, toplayamaz. Sadece mekânın etrafında, yani bizim görünebileceğimiz yerlere adamlarını yerleştirir o kadar. O çemberi yarabilirsek işimiz bitti sayılır. İçeride en fazla ERKÂN’ın dört büyük başı çıkar karşımıza. Onları da hallederiz... Yalnız olmayacağız çünkü... ”

Yiğit susmuştu. Kuvvetle sıktığı yumruğuyla kendi çenesine küçük birkaç yumruk attıktan sonra sustu. “Emin misin? ERKÂN kuralını biraz esnetip oraya on adam getirirse işimiz biter. ”

“Bilemem, ” dedi hoca gülümseyerek. “Dua edelim de geleneklerine hâlâ sıkı sıkıya bağlı olsunlar! ”

“İşimiz Allah’a kaldı yani... Bu adamların ciğerini biliyorsun neredeyse. Sırlarını nereye sakladıklarına dair en ufak bir tahminin bile mi yok? ”

Hoca bu çıkışa içerlemişti. “Yok! Ben ömrümü ERKÂN’ı çözmek için harcadım ve sırlarına ilk defa bu kadar yaklaşabildim. Bildiğim tek şey sırrın burada, Ankara’da saklandığı. Bir tahminim olsa böyle elim kolum bağlı oturur muyum Yiğit? Ama bozkırın ortasında koca bir şehirden bahsediyoruz. ”

Yiğit, “Haklısın, ” diye mınidandı. Elleri cebinde, başı önde tezgâhın yolunu tutmuştu ki aniden durdu. “Ama hedefi daraltabiliriz. ”

Hoca boş gözlerle delikanlıya bakıyordu.

“Ankara’nın eski yerlerinden birinde olmalı, ” diye devam etti Yiğit. “Eski zamanlardan beri yerleşimin olduğu bir yer olmalı. Yani Ulus, Çankaya, Kavaklıdere falan... ”

Hoca makul görünmeye çalışıyordu. “Elbette, ” dedi. “Ama bu saydıkların bile kilometrekarelerce yer eder. Aradığımız da büyük ihtimalle

yeraltında. ”

“Yeraltında mi? Nereden biliyorsun? ”

“Kuvvetli bir tahmin sadece. 1935’ten beri başkentte yerin üstündeki her yere baktık ama bulamadık. Geriye fazla bir ihtimal kalmıyor. ”

“Neyse... Ben başka bir şey söylemeye çalışıyorum. ERKAN elemanlarım sırrın olduğu yere sokmaz, ancak etrafında önlem aldırır demiştin ya. ”

“Evet? ”

“O zaman sen adamlarını Ankara’ya sal. Muhtemel yerlere baksınlar. Örgütün bazı adamlarını deşifre ettiğinizi söylemiştin. Eğer sırrın korunduğu yerin etrafında önlem almışlarsa, birilerini mutlaka görürsünüz. Böylece nereyi aramamız gerektiğini bize ERKÂN söylemiş olur... Hem ikinci cümlenin anlamını da ona göre düşünürüz. ”

Rauf Hoca takdir dolu gözlerle Yiğit’e bakıyordu. “Çok iyi, ” dedi. “Gerçekten çok iyi bir fikir... Mekânlarını çoktan korumaya almışlardır. Elimizle koymuş gibi buluruz! ”

Hemen telefonuna sarıldı ve o uzun numarayı tuşlamaya başladı. Bir eli cebinde, karşısına çıkacak elemana, uzun emirlerini, seri bir şekilde yağdırmaya hazırlanıyordu.

Rauf Hoca’nın elemanlarından gelecek durum raporunu beklerken boş durmamışlardı. Birilerinin müzenin süslemelerini sanal âleme atmış olmasını umut ederek internette dolaşmışlardı. Binayla ilgili fotoğraf ve bilgi bulmuşlardı tabii ki. Hatta kapının oldukça yakından çekilmiş bir görüntüsüne bile ulaşmışlardı. Ama süslemeler kaba hatlarıyla görünebiliyordu. Bulabildikleri en yüksek çözünürlükteki fotoğraf bile işlerine yaramıyordu.

İnternetten umudu kesince, Rauf Hoca şifrenin ikinci cümlesi üzerine yoğunlaşmıştı.

“Culyo’dan Vedat’a dört yol gider, üçü onun üzerinden geçer. ”

Hoca bu cümlenin sırrın yerini gösterdiğinden ve bahsedilen yolların kesinlikle mecaz anlamda olmadığından emindi. Tahminine göre “Culyo” ile “Vedat”ın gerçek anlamlarını çözebilir ya da işaret ettikleri yerleri

öğrenebilirlerse, ERKÂN’ın gizli mekânını elleriyle koymuş gibi bulabilirlerdi. Bildiği bütün şifreleme yöntemlerini bu iki ismin üzerinde sırayla deniyordu ve alnında biriken terlere bakılırsa, henüz çözümün çok uzağındaydı.

Bilgisayarın başındaki Yiğit ise müzenin fotoğraflarıyla ilgileniyordu. Belirli bir şey aradığı falan yoktu. Daha çok, işletim sisteminin birazcığını öğrenebildiği bu garip bilgisayarı kurcalıyordu. Rauf Hoca sistemin kodlamalarını göstermemiş, ama internette nasıl gezileceğini, fotoğraf dosyalarının nasıl açılacağını basitçe öğretmişti.

Yiğit indirdikleri bütün fotoğraflara bakıp bilgisayardan hevesini biraz olsun aldıktan sonra arkasına yaslanıp iyice gerindi. Bir taraftan da ekrandaki, Resim ve Heykel Müzesi’nin geniş plandan çekilmiş fotoğrafına bakıyordu.

“Vay be, ” dedi hafifçe. Ne bina yapmış adam! ”

İki kelime üzerinde şifre metodu denemekten iyice bunalan Rauf Hoca mırıltıyı duymuştu. Elinden kalemi bıraktı ve Yiğit’e döndü. “Efendim? ”

“Binayı diyorum. Hakikaten çok güzel yapmış. Yani mesleki gözle bakıyorum, içi de dışı da tek kelimeyle mükemmel. ”

Hoca alaycı bir ifadeyle güldü. “Ankara’da mimarlık okumuş adamsın. Türk Ocağı Binası’nın ayrıntılarını yeni mi görüyorsun? Sana o diplomayı kim, nasıl verdi anlamıyorum. ”

Yiğit hafiften kızarmıştı. “Görmez olur muyum canım? Mimarlık tarihi dersinde gördük biz bunu. Ama vakit geçmiş üzerinden, unutmuşum. ”

“Öyle mi? Söyle bakalım o zaman, mimarı kim? ”

“Iııı... ” diyerek yalandan şöyle bir düşündü Yiğit. Sonra, “Mimar Kemalettin galiba, ” deyiverdi. Demek zorundaydı çünkü Milli Mimari Akımı’ndan aklında kalan başka bir isim yoktu. “Uydurma, ” dedi hoca.

“Kim o zaman? ”

“Bilmiyorum ama Kemalettin değil. O Ankara Palas’ın mimarı... Bilgisayar önünde, bak istersen. ”

Yiğit tuşlara acemice basarak fotoğrafları yok etti ve internet tarayıcısını açtı. Hoca da yan taraftan bilgisayara bakıyordu. Bir süre sonra ekranda

Mimar Kemalettin Bey’in fotoğrafı ve kısa özgeçmişi belirdi. Yiğit sayfayı hızlıca okuduktan sonra sırıtarak hocaya döndü. “Evet, Kemalettin Bey Türk Ocağı’nın mimarı değilmiş ama dediğin gibi Ankara Palas'ın mimarı da değilmiş. ”

Rauf Hoca bozulmuştu. “Nasıl olur yahu? ” diyerek ekrana doğru eğildi.

“İşte eserleri burada yazıyor, ” dedi Yiğit. “Gazi Muallim Mektebi, Demiryolları Umum Müdürlüğü, Vakıf Apartmanları... Ankara Palas yok. ”

Ekranı hemen kapatıp geçmiş sayfaları incelemeye başladı Türk Ocağı Binası’yla ilgili bir sürü sayfa gezmişlerdi. Mimarı bir tanesinde mutlaka yazıyor olmalıydı.

Kısa süre sonra aradığım buldu. Küçük parmağıyla ekrana dokunarak, “Arif Hikmet Koyunoğlu’ymuş mimarı, ” dedi. Sonra bilmiş bir edayla ekledi. “Tabii ya, Etnografya Müzesi’ni de o yapmıştı. ” Rauf Hoca hiç oralı değildi. Yanılmış olmayı içine sindirememiş, aklı Mimar Kemalettin’e takılıp kalmıştı. “Ver bakayım şunu, ” diyerek bilgisayarı önüne çekti. Ancak birkaç dakika süren ama oldukça hızlı bir aramanın sonunda aradığını bulmuştu. Zafer kazanmış bir edayla gülümseyerek bilgisayarı Yiğit’e çevirdi. “Bak bakalım kimmiş Ankara Palas’ın mimarı. ”

Yiğit sayfayı okumaya başlamıştı, ama hocanın sabırsız çenesi beklemeye tahammül edemedi ve anlatmaya başladı. “Ankara Palas aslında Vedat Bey’in projesiymiş ama bir anlaşmazlık çıkınca bina yarım kalmış. İnşaata Kemalettin Bey devam etmiş. Projeyi de kendince değiştirmiş tabii ki. Bu yüzden ismi mimar olarak tek başına geçmiyor... ”

Bu sırada Yiğit yazının sonlarına gelmişti. Haklısın, der gibi kafasını salladı. Ardından ekledi. “Mimar Kemalettin de binanın tamamlandığını görememiş. Ankara Palas’ın şantiyesinde ölmüş... Yüksek tansiyondan... ”

“İlginç, ” dedi hoca ve elini delikanlının omzuna attı. “Mimarlık tarihi dersimiz bittiyse artık işimize bakalım. ”

Yiğit sinirli bir şekilde sırıttı. “Bir işimiz yok. Telefon bekliyoruz. ”

Rauf Hoca güldü ve kalemini yeniden eline alarak bloknota gömüldü. Aklına gelen yeni bir şifre metodunu denemek için kalemini daha birkaç kere oynatmıştı ki, sanki bir tarafı acımış gibi yerinden sıçrayıverdi. Yiğit de irkilmişti. “Ne oldu? ” diye sordu.

“Şu... Şu Vedat Bey’e bir daha bak bakayım, ” dedi hoca. “Başka hangi binaları yapmış? ”

Yiğit az önce Mimar Kemalettin’in biyografisini okudukları sayfayı kapatmamıştı. Bağlantıları takip ederek, Mimar Vedat Bey’in eserlerinin bulunduğu bir sayfaya ulaşmayı başardı. “Cumhuriyet Halk Fırkası Binası’nı yapmış. Soyadı da ‘Tek’miş, ” dedi sakin bir sesle. Sonra sordu: “Nerede ki bu bina? ”

Hoca kendi kendine konuşur gibi bir sesle, “İkinci TBMM Binası, ” diye cevap verdi. “Herkes öyle bilir ama asıl parti binası olarak yapılmıştır. ” Önünde duran kâğıtta yazılı olan ‘Vedat’ isminin altını birkaç defa çizdi. Hâlâ mırıldanıyordu. “Haydi diyelim, bu Vedat, mimar Vedat Tek. Bahsedilen yer de İkinci TBMM. Peki o zaman Culyo ne? Var mi öyle bir mimar? ”

“Var, ” diye usulca cevap verdi Yiğit. “Ama ismi tam olarak Culyo değil, Julio... Julio Mongeri. ”

“Ankara’yla ne ilgisi var? Levanten falan mi bu adam? ” “Hayır, İtalyan. Hatta profesör galiba. Ben de tam olarak hatırlamıyorum ama ismi mimarlık tarihi dersinde çok geçerdi. Oradan aklımda kalmış. ”

Rauf Hoca bilgisayarı işaret etti. “Bak hemen. ”

Yiğit elini klavyeye henüz götürmüştü ki, hoca bilgisayarı önünden çekip alıverdi. “Nasıl yazılıyor ki? ” diye mırıldandı kendi kendine. Önce “Julio Mongeri”yi denedi. Olmamıştı. Sadece Mongeri diye yazıp ekrana dikkatle bakmaya başladı. “Hah, ” dedi bir süre sonra. “Giulio, diye yazılıyormuş... ”

Tuşlara hızla basmaya devam etti. Mongeri’nin eserleri bir dakika sürmeden ekrana çıkıvermişti. Hiç de kıyıda köşede kalmış yapılar değildi bunlar: Ziraat Bankası, İş Bankası, Osmanlı Bankası ve Tekel İşletmesi’nin Genel Müdürlük binaları...

“Vay be! ” dedi Rauf Hoca gözünü ekrandan ayırmadan. “Adam memleketin mali yapısını inşa etmiş resmen... Değme mimarmış ama. Bu binaların her biri tek başına sanat eseridir. ”

Yiğit, “Öyle... ” diyerek konunun mimari kısmını geçiştirdikten sonra sordu. “Peki Julio’dan Vedat’a giden dört yol ne? ”

“Anlayacağız, ” dedi Rauf Hoca. Klavyeyi dövmeye başlamıştı bile. “Hele bir Ankara haritası bulalım, o dört yolu da buluruz... ”

Panjurları sıkı sıkı kapalı olan küçük barın içerisinde fark edilmiyor olsa da, dışarıda ılık bir bahar yağmuru başkenti okşamaktaydı. Rauf Hoca ile Yiğit ekrandaki ayrıntılı Ulus haritasına dikkat kesilmişlerdi. Hoca, biraz uğraştıktan sonra binaların yerlerini belirlemiş, Vedat Bey’in İkinci TBMM’sini yeşil, Mongeri’ninkileri de kırmızı birer noktacıkla işaretlemişti. Bu şekilde bakınca bir zamanlar Ankara’nın kalbi sayılan Ulus çok daha farklı görünüyordu. Tekel, Ziraat Bankası ve İkinci TBMM binaları, garip bir şekilde güneydoğudan - kuzeybatıya doğru aynı hizada sıralanıyorlardı. Daha kuzeyde kalan Mongeri’nin İş Bankası Binası, güneyindeki Tekel Binası ve güneybatısındaki İkinci TBMM Binası mükemmele yakın bir eşkenar üçgen oluşturacak şekilde dizilmişlerdi.

İşin ilginçliği bir tarafa, haritaya bu şekilde bakınca şifre neredeyse kendiliğinden çözülüvermişti. Rauf Hoca, banka ve Tekel binalarından, İkinci TBMM’ye doğru birer çizgi çekmişti. Tam da ERKÂN’ın dediği gibi “Culyo’dan Vedat’a giden dört yol” vardı ve üçü aynı binanın üzerinden geçiyordu: Ankara Palas’ın!

“İsmini boşuna o kadar anmamışız, ” dedi Rauf Hoca. “Malum olmuş bize. ” Sesinde rahat bir tını vardı ama yüzü oldukça gergindi, hatta endişeliydi.

“Öyleymiş, ” diyerek güldü Yiğit. Hocanın ruh durumunun yüzüne yansımasını fark etmişti. Şifreyi sonuna kadar çözdüğü, sırra giden bütün yolları öğrendiği için korktuğunu tahmin ediyordu. Haksız da sayılmaz, dedi içinden.

Hoca hiç çekinmeden derin bir “of’ çekti. “Yeri biliyoruz. Geriye bir tek içeriye girmesi kaldı. ”

“O iş bizi biraz kasacak gibi. Palas’a adımımızı atamayız ki, bodrumuna inebilelim. ”

“Bodruma değil. Çok daha derine, daha aşağıya... Ankara Palas sırrın saklandığı yer değil, sadece yeri gösteren kocaman bir işaret. Ha, bodrumunda ya da başka bir yerinde aşağıya doğru açılan bir kapı vardır elbette ama bu bizi ilgilendirmez. Çünkü dediğin gibi binaya yaklaşamayız bile. ”

Yiğit’in suratı ekşimişti. “Ne yapacağız o zaman? ”

“Merak etme, başka bir yol var sanırım... ” dedi hoca. Gözleri dalmış gibiydi. Bir süre sustuktan sonra devam etti. “Yıllar önce bulduğumuz ama bulduğumuzun farkına varamadığımız bir yol... ”

“Yahu dolandırma lafı, ” diye bağırdı Yiğit. “Nereden giriyoruz söyle şunu. ”

“Birkaç yıl önce, Ulus metro inşaatı için kazılırken tüneller çıkmıştı. Ta Roma döneminden kalma. Haber bize de ulaştı. Gidip baktık. Çok karmaşık yerlerdi. Az daha birkaç adamımız kayboluyordu içeride. Biraz uğraştıktan sonra vazgeçtik... Ama artık hangi yöne doğru gideceğimizi biliyoruz. ”

“Güzel, ” dedi Yiğit. “O tünellerin bomboş ve korumasız olduğunu, bizi doğruca sırra götüreceğini düşünüyorsun, öyle mi? Fazladan bir silahın var mi? ”

Rauf Hoca tam cevap vermek için ağzını açmış ki, çalan telefonla sustu. Hoca aceleyle telefonu açtı ve kulağına götürdü. Karşıdaki ses, müze ve Ulus civarında ERKÂN’ın birkaç elemanını tespit ettiklerini söylüyordu. Özellikle Ankara Palas civarında yoğun bir hareketlilik vardı. “Anlaşıldı, ” diye karşılık verdi hoca. “Çekilin. Resim ve Heykel Müzesi’ne göndermek için dört kişilik bir grup hazırlayın. içlerinde mutlaka bir kadın olsun. Hava kararmadan önce müzenin girişindeki süslemelerin fotoğraflarını çekip bana gönderecekler. Kaliteli makineler verin ellerine. Ayrıntılı ve kaliteli görüntüler istiyorum. Bir de... Operasyon takımım hazırlayın. Talimatımla ikisi benimle buluşacaklar. Temiz bir arabayla gelsinler. ”

Karşıdaki adam bu emir yağmuruna tek bir “baş üstüne” ile cevap verdi ve telefonu kapattı. Rauf Hoca gülümsemeye çalışan ama tam olarak beceremeyen suratını Yiğit’e çevirdi. “Haydi, ” dedi. “Birer tek içki daha koy da çıkalım... ”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sır Odası

6

Operasyon

24 Mart 2008 Saat: 00. 15

Nur saatlerdir sandalyeye bağlı oturmaktan uyuşmuş durumdaydı. Kendisini kaçıran adamların, işlerinin ehli oldukları her hareketlerinden belli oluyordu. Elleri arkadan profesyonel bir şekilde bağlanmış, kapısı sadece dışarıdan açılan bir odaya kapatılmıştı. Arkasındaki duvarda bir kamera tertibatı vardı. Başına da bir nöbetçi koymuşlardı. İçeride, üzerinde oturmakta olduğu sandalyeden başka, küçük bir masa ve lazımlık vardı.

Nöbetçisi bunca saattir tek bir kelime bile etmemişti. Sırtı kapıya dönük bir şekilde öylece bekliyor, dışarıya çıkması gerektiği zamanlarda duvardaki düğmeye basıp kapıyı açtırıyordu. Kısaca Nur, oldukça sıkı bir güvenlik altında tutuluyordu. Akimda ise tek bir şey vardı: Kaçmak. Adamlar şimdilik sakin duruyorlardı ama eninde sonunda sorguya başlayacaklarından emindi. İşte o zaman hiç şansı kalmayacaktı. Sanki birini veya emrini bekliyorlardı.

Neredeyse bir buçuk saattir kıpırdamadan bekleyen nöbetçisi, sıkıntılı bir oflamayla düğmeye basınca, Nur'un içinde bir umut ışığı belirdi. Kapının otomatik kilidi sert bir tıkırtı çıkartarak açıldı ve adam dışarıya çıktı. İki dakika sonra geri döndüğünde elinde koca bir fincan çay vardı. Nur, adamın çayından birkaç yudum almasını bekledikten sonra, “Su, ” diye mınidandı. Nöbetçi tam duyamamıştı. “Ne? ”

Nur olabilecek en mahzun ifadesini takınarak kısık sesle konuştu. “Su... Çok susadım. ” Adam bıkkın bir ifadeyle kıza şöyle bir baktı. Bardağını küçük masanın üzerine bıraktıktan sonra düğmeye bir kez daha bastı.

Nöbetçi çıkar çıkmaz Nur bağlı olduğu sandalye ile birlikte hafifçe doğruldu ve masaya yaklaştı. Yanağının dibinde duran küçük cam kapsülü diliyle ittirerek dişlerinin arasına getirdi ve küçük bir baskıyla kırdı. Ağzına düşüveren küre şeklindeki minik hapı, diliyle hafifçe ittirerek fincanın içine

bıraktı. Odanın uzak köşesine doğru kuvvetlice tükürdü ve sandalyesiyle birlikte eski yerine geçti.

Nöbetçinin kameraya işaret vermek yerine düğmeyi kullanması bu planı uygulama cesareti vermişti. Belki de tertibat çalışmıyor veya Nur'u fazla tehlikeli bulmadıklarından sıkı gözlemiyorlardı.

Tahmin ettiği gibi nöbetçisi çok çabuk geri dönmüştü. Elinde bir şişe suyla plastik bir bardak vardı. Anlaşılan cam bir kez daha dışarıya çıkmak istemiyordu. Bardağı doldurup kızın ağzına dayadı. Boşalan bardağı ve şişeyi masanın üzerine bıraktı, çay fincanını yeniden eline alıp yerine geçti. Nur göz ucuyla adamı izliyordu. Fincanından koca bir yudum aldığını görünce içinden saymaya başladı. Yirmiye gelince durdu ve kafasını çevirip, "Bir bardak daha, " diye seslendi. Nöbetçi sinirli bir şekilde fincanını masaya bıraktı. Bar-

dağı doldurup Nur'a doğru bir adım atmıştı ki, boğuluyormuş gibi bir ses çıkararak elini boğazına götürdü. Zehirlendiğini anlamıştı. Elindeki fincanı bıraktı ve zile basmak için kendini ileriye doğru attı... Ama zehir bedenini çoktan ele geçirmişti. Cansız bedeni yüzüstü yere yığıldığında, parmaklarıyla duvar arasında bir karış mesafe kalmıştı.

Nur sandalyesiyle birlikte kalkıp cesedin yanına gitti. Kırık fincan parçalarının en irisine yakın bir yerde yana doğru devrildi. Düğümü kesip bağlarından kurtulur kurtulmaz, adamı yüzüstü çevirdi ve belindeki silahı çekip aldı. Refleksleşmiş bir hareketle şarjörü kontrol etti: Doluydu. Şimdi sorun odadan nasıl çıkacağıydı. Kilit mekanizmasını inceleyecekti. Hatta düğmeye basmayı bile deneyebilirdi.

Kapıya doğru gidiyordu ki bir çıt sesi duyuldu. Biri kilidi açmıştı.

Temkinli bir şekilde dışarıya çıktı. Tam adımını atacakken yerde bir cep telefonu olduğunu fark etti. Sanki onun alması için konmuştu.

Merdivenlere doğru ilerlerken güvenlik odasında masaya yığılmış iki adam fark etti. Monitörden tutulduğu odayı görüyordu. Demek ki kontrol ediyorlarmış diye düşündü. Ama biri ona yardım etmişti.

Adamların boynuna dokundu. Sadece uyuyorlardı. Gizemli yardımcıları ondan daha insaflıydı.

İki kat merdiven çıktıktan sonra çıkış kapısını buldu. Koridorlarda yatan altı beden daha görmüştü.

Tam kapıdan çıkıyordu ki yanma aldığı telefonun çalmasıyla olduğu yerde sıçradı.

Saat: 01. 04

Tüneller gerçekten de hocanın dediği kadar dar ve karmaşıktı. Sürekli iki büklüm yürüyorlardı. Hatta geride bıraktıkları birkaç dehlizi emekleyerek geçmek zorunda kalmışlardı: Yollarını kaybetmemek için oldukça ağır hareket ediyorlardı. Önde yürüyen adamın elinde elektronik bir pusula vardı. Görevi doğru yönde ilerlemelerini sağlamaktı. Hocanın bir diğer adamı da en arkadan geliyordu. İkisinin de omuzlarında seyyar dipçikli otomatik silahlar asılıydı.

Resim ve Heykel Müzesi'nin fotoğrafları hocanın bilgisayarına gelir gelmez bardan ayrılmışlar ve hemen arka sokakta kendilerini beklemekte olan penceresiz, kapalı kasa bir arabaya atlamışlardı. Kısa bir süre yol aldıktan sonra indiklerinde, Yiğit kendisini dar ve karanlık bir sokakta bulmuştu. Tam olarak nerede olduğunu kestirecek durumda değildi. Fırsatı da olmamıştı zaten. Hoca ve adamları tarafından neredeyse sürüklenerek bir binaya sokulmuş, bodrum kata indirilip tünelin içine atılıvermişti. İMC'nin operasyon takımı çok hızlı ve organize çalışıyordu.

Neredeyse kırk dakikadır tünellerin içerisinde sürünüyorlardı. Yiğit bir anda, etrafında bir ferahlık hissetti. Adamlar ellerindeki lambaları yukarıya doğrultunca durum anlaşıldı. Genişçe, daire şeklinde bir sahanlığa gelmişlerdi. Tavan ayakta durabilecekleri kadar yüksekti. Yalnız küçük bir sorun vardı: Onlarca küçük tünel ağzı,

sahanlığın duvarı boyunca sıralanmıştı. Öndeki adam şaşkın bir şekilde elindeki pusulaya bakıyor, hangi tünele girmeleri gerektiğini kestirmeye çalışıyordu. Rauf Hoca sabırsızca sordu. “Hangisinden devam ediyoruz? ”

Adam elindeki feneri, sahanlığın sol tarafında şöyle bir gezdirerek, “Şunlardan biri olmalı, ” diye mırıldandı. Gösterdiği yerde en az altı yedi tane tünel ağzı vardı.

Hoca, “Saçmalama, ” diye tıslayarak adamın elinden feneri kaptı ve duvara yanaşıp girişleri yakından incelemeye başladı. Parmaklarını taşlara sürtüyor, bir şey hissettiği zaman da yüzeye iyice yaklaşıp hafif üfürüklerle

tozları kaldırıyordu. Birkaç dakika uğraştıktan sonra yine o ukala sesiyle, “İşte buradan, ” diye seslendi. Yiğit yaklaşıp ışığın yoğunlaştığı noktaya baktı. Hocanın parmaklarının hemen ucunda, taşa oyulmuş palmiyeye benzeyen bir ağaç figürü vardı. “Ne bu? ” diye sordu.

“ERKÂN’ın kutsal hurma ağacı, ” diye cevap verdi hoca. Küçük tünele girmeden önce bir yudum su alıp anlatmaya başladı:

“Bir rivayete göre Ahmet Yesevi’nin ilk hocası Arslan Baba dört yüz yıl yaşamış. Peygamberin gazalarının birinde sahabe aç kalmış. Onun duası üzerine Cebrail cennetten bir tabak içinde hurma getirmiş. Sahabeler hurmaları yerken tabaktan bir tanesi düşünce Cebrail, ‘Bu sizin ümmetinizden Ahmet Yesevi adlı bir erin kısmetidir, ’ demiş.

“Hazreti Muhammet bunun üzerine, görevi kim üstlenmek ister, diye sormuş. Arslan Baba öne çıkmış. Hazreti Muhammet hurmayı ağzına atmış, o anda hurmanın üzerinde bir perde meydana gelmiş. Hazreti Muhammet, Arslan Baba’ya Ahmet Yesevi’yi nasıl ve nerede bulacağını tarif etmiş, terbiyesi meşgul olmasını söylemiş.

“Yüzyıllarca yaşayan Arslan Baba daha sonra Türkistan’a giderek Yesi şehrinde okula giden Ahmet’le karşılaşmış. Çocuk, ona, ‘Ey baba, emanetimiz hani? ’ diye sormuş. Arslan Baba şaşırmış ve, ‘Ey veli çocuk sen bu olayı nereden biliyorsun? ’ dediğinde, ‘Allah bana bildirdi, ’ diye cevap almış.

“Arslan Baba bunun üzerine damağından hurmayı çıkarıp teslim etmiş ve eğitimiyle meşgul olmuş. ”

Artık ufak molanın sonu gelmişti, Rauf Hoca deliğe girerken, “İşte bu ağaç, o hurmadan yetişen ağacı temsil ediyor, ” dedi.

Yiğit, bu yolda daha ne hikâyeler dinleyeceğini düşünüyordu ki, hocanın peşinden deliğe girdi. İlerledikleri tünel o kadar dardı ki, neredeyse sürünüyorlardı. Uzun bir süre gittikten sonra Rauf Hoca, küfürle karışık bir homurtu çıkartarak durdu. “Yine ne oldu? ” diye seslendi Yiğit.

Hocanın sesi derinden geliyordu. “Yol bitti! ”

“Allah kahretsin, ” diye bağırdı Yiğit. “Niye atlıyorsun ki ilk gördüğün işarete? Belki de tuzaktı. ”

Rauf Hoca, “Yahu sussana, ” dedi dişlerini sıkarak. Yiğit sesteki güç ve sertliği bir daha fark etti. Operasyon başladığından beri adamda farklı bir karakter peydah olmuştu.

Şimdi, Rauf Hoca duvara hafif hafif vuruyordu. Çıkan sesleri iyice dinledikten sonra arkasına seslendi. “Bir tüfek gönderin buraya! ” Adamlardaki tüfeklerden bir tanesi, elden ele ön tarafa iletildi. Rauf Hoca hiç vakit kaybetmeden duvarı dipçiklemeye başladı. Umutsuz birkaç denemenin ardından, önce küçük bir çıtırtı duyuldu ve duvarı oluşturan taşlar yavaş yavaş dökülmeye başladı. Hoca tüfeği bıraktı. Molozları ileriye doğru ittirerek, deliği geçebileceği kadar genişletti ve içeriye girdi.

Yiğit delikten geçerken, Rauf Hoca çoktan ayağa kalkmış, etrafına bakınıyordu. Sürekli hareket eden fenerin ışığında görebildiği kadarıyla çok geniş bir mekândaydılar. Etraflarını çapı yirmi adım kadar olan daire şeklinde bir duvar çevrelemişti. Kubbeli tavan ise yerden en az on metre yukarıdaydı. Duvarın ve kubbenin işlemeleri, bu cılız ışığın altında bile muhteşem görünüyordu.

“İşte Sır Odası, ” diye fısıldadı hoca. Sesi sanki ciğerlerinin derinliklerinden kopup gelmişti. İçeriye giren adamın elindeki fenerin ışığı, bir an için hocayı aydınlattı. Yiğit irkilmişti. Rauf Hoca’nın yüzünü çok garip zevk ve hırs karışımı bir ifade bürümüştü. Gözlerinde aynı anda binlerce kıvılcım birden çakıyordu.

Adamlardan biri, “Bakın, ” diye seslendi. Işığını, duvarın dibine yerleştirilmiş adam boyundaki bir gemici lambasına doğru tutuyordu. “Yakın hemen şunu, ” diye buyurdu hoca. Adamlardan iri olanı, kimbilir kaç yıldır olduğu yerde durmaktan pas tutmuş devasa manivelaya bastırıp lambanın camını kaldırdı. Diğeri de uzanıp güç de olsa fitili bir kenarından tutuşturmayı başardı. Başlangıçta ölgün bir şekilde salman alev, fitilin yağıyla beslendikçe büyüyordu. Nihayet manivela da serbest bırakılıp cam yerine oturunca Sır Odası aydınlığa kavuştu.

Fenerin canlı ama durmaksızın titreyen ışığı, odanın ihtişamını ürkütücü bir şekilde ortaya çıkartmıştı. Huzmeler, duvardaki süslemelerin altın çerçevelerinde oynaşıyor, çıkan her ses, yüksek kubbede yankılanıp korkunç uğultulara dönüşüyordu. Sadece tavan ve duvarlar değil, yer de işlemeliydi. Mermer zemin, bir uçtan bir uca Selçuklu üslubunda kıvrımlı şekillerle bezenmişti. Odadaki en ilginç şey ise, zeminin tam ortasındaki

alçak bir kaidenin üzerine yerleştirilmiş, bodur bir serviyi ya da süs çamını andıran ağaç heykeliydi.

Yiğit bu garip mekânın güzelliğinden gözlerini kaçırıp hocaya baktı. Rauf Hoca süslemeleri incelemeye çoktan başlamıştı bile. Yaklaşıp parmaklarını usulca duvarda gezdirmeye başladı. Süslemelerin, sadece göze hoş gelen şekillerden ibaret olmadığını anlamıştı. Tarzları farklı da olsa, aynı şekilleri daha önce de görmüş olduğunu hatırladı. Hem de bugün. Yiğit hayretle fısıldadı. “Bunlar Uygurca!... ”

Hoca zor duyulur bir sesle, “Evet, ” diyebildi. Kalbinin atışı sesine karışıyordu.

“Ne yazıyor? ”

“İsimler evlat... İsimler... Bu... Bu bir soy ağacı. ”

Yiğit, hocanın parmaklarını takip etmeye başladı. Her şekil, daha doğrusu her isim altın işlemeli bir çerçeve içine alınmıştı ve çerçeveler ağaç dalma benzer figürlerle birbirlerine bağlanıyorlardı. Duvarın üst kısımlarına çıktıkça isimler seyreliyor, fakat çerçeveleri bağlayan dallar giderek kalınlaşıyordu. Rauf Hoca elindeki feneri yukarıya doğrulttu ve ışığı yavaş yavaş kubbeye doğru kaydırmaya başladı. Kubbenin duvara yakın olan alt kısmına, bir dizi isim çepeçevre işlenmişti. Onlardan çıkan kalın dallar, daha üstteki dört çerçeveye kavuşuyordu. Hoca duraladı. Sanki göğsü sıkışıyormuş gibi zor bir nefes aldıktan sonra ışığı ilerletmeye devam etti. Kubbenin tam merkezindeki; o son dört isimden çıkan dalların buluştuğu tek, nihai ve en görkemli çerçeveye gelince durdu. Rauf Hoca donup kalmıştı. Soluk bile alamıyordu.

“O... Ne yazıyor? ” diye sordu Yiğit.

Hoca sakinlikle yanıtladı. “Osman oğlu Aleaddin... ” Sonra gırtlağından deli bir kahkaha yükseldi. “Tabii ki, tabii ki Osman oğlu Aleaddin! Başka kim olacak... Basit, çok basit, her zamanki gibi basit. Yıllardır nasıl akıl edemedik ki bunu? ”

Yiğit, hocayı omzundan tutup sarsarak bu histeri nöbetine bir son verdi. “Kim bu Aleaddin? ”

“Osman’ın; Osmanlı’ya ismini veren, bütün padişahların atası olan Osman’ın ikinci oğlu. Babası öldükten sonra taht kavgasına girmeden

saltanatı kardeşi Orhan’a bırakan, ilk parayı bastırtan, orduyu düzene koyan, yani devleti devlet yapan Aleaddin Paşa... Neredeyse Osmanlı’nın ikinci kurucusu. ”

“Besbelli güzel adammış, ” dedi Yiğit. Kubbeyi işaret ederek devam etti. “Peki isminin orada ne işi var? ”

Rauf Hoca, feneri Yiğit’in suratına çevirdi. “ERKAN’m sırrının atası olduğu için. Yedi yüz yıldır Aleaddin Paşa’nın soyunu koruyormuş. En büyük sırları buymuş işte! ”

“E, hani ERKÂN Osmanlı’dan nefret ediyordu? Sonuçta Aleaddin de Osman’ın oğlu, değil mi? ”

“Öyle ama fazla da bir seçenekleri yok. Unutma; beylik hakkı Kayı boyundadır. Bu kural bozulamaz ve Kayı’dan bir veliaht varken, başka hiç kimse bey olamaz. Osman’ın bir oğlundan yürüyen soy anlaşmayı bozup Kardeşlik’e ihanet ettiyse, o zaman diğer oğlundan yürüyen soy başa geçer. Bu kadar basit. ”

İçinden, basitse niye akıl edemedin, diye geçiren Yiğit. “Bir nevi yedek hanedanlık, ” diye mırıldandı.

“Aynen öyle. ERKAN bunu daha Osman Bey sağken planlamış olmalı. Hiçbir Türkmenin iktidarına itiraz edemeyeceği yedek bir hanedan. Anlaşılan işler fazlasıyla ters gitmiş, ki ciddi bir darbe yapıp hanedanı değiştirecek fırsatları olamamış. Fakat vazgeçmemişler. Aleaddin Paşa’nın soyunu korumuşlar. Zaman geldiğinde Kayı’nın yeni beyini tahtına oturtmak için... ”

Yiğit dehşet dolu gözlerle duvarlara bakındı. “Bunların hepsi Aleaddin Paşa’nın torunları mi yani? Burada binlerce isim var. ” “Hayır evlat, ” dedi hoca. “Bu isimler arasında tahminim on beş ile yirmisi gerçek veliahtları gösteriyor. Bizi ilgilendiren ise en genci, yani hâlâ hayatta olanı. ”

“Nasıl bulacağız? Hadi bulduk diyelim son veliahdı nasıl anlayacağız? ”

Rauf Hoca hafif bir tebessümle delikanlıya baktı. “Son bulmacamız da bu işte. Hayattaki veliahta gelince: Bu baş aşağı çevrilmiş bir soy ağacı. En genç isim de en alttaki doğal olarak. ”

Yiğit, hocanın ince alayını umursamadan döndü ve duvara doğru ilerledi. Aklına yine ağabeyi gelmişti. Kimbilir kaç zaman önce onun da bu garip

odada dolanıp tıpkı az önce kendisinin de yaptığı gibi hayran hayran süslemelere bakmış olabileceğini düşündü. Demek bir ismi, sadece bir ismi öğrendiği için öldürülmüştü ağabeyi. Bu çok acıydı ve kendisi dışında hiç kimsenin de umurunda değildi. Rauf Hoca çantasından bilgisayarını çıkartmış, son bulmacanın da parçalarını birleştirmeye hazırlanıyordu.

Saat: 00. 45

Nur tam kapıdan çıkarken çalan telefona elinde bir böcek varmış gibi baktı. Kim yardım etmişti ona? Daha fazla merak etmeye gerek yoktu. Cevapla tuşuna bastı. Genizden gelen bir ses, “Merhaba Nur Hanım, ” dedi.

“Evet, kimsiniz, ne istiyorsunuz? ”

“Kim olduğumuzu söylemek gerekli mi? Aynı şeyleri istiyoruz. Hikmet Tezer’i ve Oğuz Gündüz’ü öldüren kişiyi. ”

Nur bir yandan etrafına bakıyordu. İnşaatı henüz tamamlanmış bir sitenin otoparkında duruyordu. Ankara’nın banliyölerinden birinde olduğunu tahmin ediyordu.

“Size nasıl güveneceğim? Belki de her şey bir tuzak. ”

“Bakın, sizi kurtardık, değil mi? Ayrıca kim olduğunuzu çok iyi biliyoruz. Kendinizi tanıttığınız gibi Hikmet Tezer’in kızı değil, yeğenisiniz. Ayrıca 3740’a bağlı çalışıyorsunuz ama sanırım bu görev kişisel. ”

Nur bağlı olduğu teşkilatın bilinmesi kadar ismini bu şekilde duyduğu için de şaşırmıştı. Sadece birkaç kişi kendi aralarında sohbet ederken böyle söylerdi. “Peki konuşun bakalım, ” dedi.

Hattın diğer ucunda bir an sessizlik oldu. Sanki başka biriyle konuşuyor, yeni bilgiler alıyordu. Nihayet adam, “Size bir adres ve

receğim, orada adamlarımız tarafından karşılanacaksınız. Gerisi size kalmış, ” dedi.

Nur binanın otoparkına girmiş, almak için bir araba seçiyordu. “Sizi dinliyorum, ” dedi. Adam adresi söyledi. Bu yeterliydi, Nur daha fazla uzatmadan telefonu kapattı. Üç dakika sonra yoldaydı.

Nerede olduğunu anlaması ve İstanbul yolunu bulması oldukça kolay olmuştu. Son sürat Ankara’ya doğru yol alıyordu. En kısa zamanda Ankara Palas’ta olması gerekiyordu.

Saat: 01. 39

Yiğit dalıp gittiği kasvetli düşüncelerden hocanın sesiyle uyandı. Kendisini çağırıyordu. Rauf Hoca yere bağdaş kurmuş, bilgisayarı önüne açmış, ekrana bakarak düşünüyordu. Gidip yanma diz çöktü. “İşte anahtar, ” dedi hoca ekranı işaret ederek.

Yiğit şaşkın bir ifadeyle, “Hani? ” diye sordu. Çünkü ekranda, Resim ve Heykel Müzesi’nin kapısından başka bir şey göremiyordu. Rauf Hoca resmi büyütüp üzerinde müzenin ismi yazan yay şeklindeki alınlığı yakınlaştırdı. “İşte bunlar, ” dedi, alınlığın iki ucunun üstlerinde kalan üçgen şeklindeki boşluklara oyulmuş figürleri göstererek. Yiğit ekrana dikkatle bakmaya başladı. İşlemeler her iki uca simetrik olarak yerleştirilmişlerdi ve birbirlerine çok benziyorlardı. “Peki nereyi açıyorlar? ” diye sordu Yiğit.

Hoca kafasını ekrandan ayırmadan, elindeki feneri zeminde gezdirerek cevapladı.

Yiğit ışığı takip etti. Mermer zemindeki işlemeler, müzenin kapı süslemelerine çok benziyorlardı. Üstelik bunlar da rasgele oyulmuş şeyler değildi. Her süsleme yaklaşık üç karış uzunluğundaki dikdörtgenlerin içlerine yerleştirilmişti. “Kapıdaki şekillerin aynısını bu odada mi arayacağız yani? ” diye sordu Yiğit. Koca zeminde bu dikdörtgenlerden yüzlerce olmalıydı.

Rauf Hoca umursamaz bir sesle, “Aynen öyle, ” diye cevap verdi. Aklındaki soru, benzer oymayı bulunca ne yapacaklarıydı.

“İyi de, ” diye devam etti Yiğit. “Süslemeler zeminde dikdörtgen içinde, kapıdakiler ise üçgen çerçevede. Nasıl anlayacağız? ” Hoca, “Şöyle, ” diyerek, fotoğrafı iyice büyüttü. Ekrandaki her iki işlemeyi de bir üçgenin içinde kalacak şekilde kesti ve bu üçgenleri hipotenüslerinden birbirlerine yapıştırarak birleştiriverdi. “Al sana dikdörtgen. ”

Bilgisayarıyla birlikte ayağa kalktı ve adamlarını yanma çağırdı. Fotoğrafa iyice bakmalarını söyledikten sonra, adamları odanın iki ayrı

ucuna gönderdi. Yiğit’e, “Sen de karşıdan başla, ” dedi. Kendisi de hiç vakit kaybetmeden çömelip oymaları incelemeye başladı.

Bu iş tahmin ettiklerinden de belalı çıkmıştı. Zaten birbirlerine çok benzeyen süslemeleri, bu loş ışıkta birbirlerinden ayırt etmek çok zor oluyordu. Birkaç defa boş yere heyecanlanmışlar, kaldıkları yeri kaybettikleriyle kalmışlardı. En büyük korkuları ise, tabii ki doğru oymayı atlamış olmalarıydı. Fakat arama sırasında çok önemli olan bir şeyi de fark etmişlerdi. Her dikdörtgenin ortasında, figürlerin arasına gizlenmiş, sacayağı şeklinde üçer delik vardı.

Hocanın adamlarından bir tanesi, “Galiba buldum, ” diye seslendi. Yiğit bağırdı. “Galiba mi, emin misin? ”

“Galiba, ” dedi adam. “Fotoğrafı görmem lazım. ” Hoca kaldığı kareye kalemini bıraktı ve bilgisayarı kucakladığı gibi adamın yanına gitti. Uzun bir süre oymayı inceledikten sonra parıldayan gözlerle seslendi. “Evet bu! ”

Yiğit, hocanın yanma fırladı. Bir fotoğrafa ve bir de yerdeki şekle baktı. Evet, doğru dikdörtgeni bulmuşlardı. Heyecanla, “Şu delikler bir işe yarıyor olmalı, ” dedi. “Belki üçünü birden aynı anda ittirmeliyiz... ”

İki parmağını deliklerden birinin içine sokmak üzereydi ki Hoca, “Aman, ” diyerek eline yapıştı.

“Ne var yahu? ” diye çıkıştı Yiğit. “Başka bir şansımız var mi ki? ” “Yok tabii, ” dedi hoca. “Bu delikler bir şekilde ittirilecek ama uygun bir şeyle. ”

Yukarıyı işaret etti. “Bu kubbeleri tek bir kilit taşı ayakta tutar ve basit bir mekanizmayla o taşı yerinden çıkartabilirsin. ERKAN içeriye girmeyi beceren birinin deneme yanılma yöntemiyle sırra ulaşmasına izin verecek değil herhalde. Yanlış deliği yanlış bir şeyle dürtersen, tavanı başımıza çökertirsin. O yüzden çok dikkatli olmalıyız. Tek bir deneme hakkımız var. ”

Yiğit yan gözle tavana baktı. Bu kubbenin tepelerine indiğini hayal etmesi bile korkutucuydu. Tıpkı hocanın yapmakta olduğu gibi, yerdeki şekille bilgisayardakiyle tekrar tekrar karşılaştırdı. Birbirleriyle aynı olduklarından emin olunca, “Peki neyle dürteceğiz bunları? ” diye sordu.

“Şunu süs olsun diye koymadılar herhalde buraya, ” dedi hoca. Parmağıyla odanın ortasındaki ağaç heykelini işaret ediyordu. Gerçekten de

heykel, üç kıvamlı ayağının üzerinde duruyordu. Yaklaştılar. Ağaç yekpare ahşaptan oyulmuştu ve işlemeleri, zemindekilerle çok benziyordu. Aradaki kaide olmasa, yerdeki mermer dalların kıvrıla kıvrıla yükselip bir ağaç şeklini aldığı zannedilebilirdi.

Adamlardan biri, “Bakın, ” diyerek, ağacın bodur gövdesinin alt kısmına çakılmış kulpları gösterdi. Yerinden oynatılması gereken bir şeydi besbelli. Kulplara yapıştılar. Hoca, “Üç deyince, ” diye seslendi ve saymaya başladı. Birlikte yüklendikleri anda ayaklar kaideden ayrıldı. Beklediklerinden çok daha hafif olduğu için biraz sendelemişlerdi. Dengelerini sağladılar ve temkinli adımlarla dikdörtgene doğru yürümeye başladılar.

Anahtar süslemenin üzerine geldiklerinde telaşlan iyice artmıştı. Rauf Hoca bütün ayakların deliklerle aynı hizaya geldiğinden emin olunca tekrar seslendi. “Ayaklar deliklere aynı anda girmeli. Çok dikkatli! Hazır, bir iki üç! ”

Ağacı aynı anda bırakmayı başarmışlardı. Ayaklar, yuvalarına oturdukları anda derinden yükselen küçük bir tıkırtı odanın duvarlarında yankılandı. Daha sonra ise hiçbir şey olmadı...

Gözden kaçırdıkları başka bir şey olup olmadığını anlamak için etraflarına bakındılar. Tavan tepelerine çökmemişti ama oda da olduğu gibi duruyordu. “Eee? ” dedi Yiğit. “Yanlış mi yaptık? ” Hoca, “Hayır, ” diye cevapladı. “Sanırım eksik yaptık. ”

“Daha ne ki? Anahtarı bulduk, ağacı da yerine koyduk... ” Hoca sakin olmaya ve düşünmeye çalışıyordu. Kendi kendine mınidandı. “Kuralları hatırla. Çözüm her zaman en basit olandır... Çözüm her zaman en görünürde olandır... ”

Yiğit, hocayı mırıltılarıyla baş başa bırakıp heykele iyice yaklaştı. Parmaklarını ahşap yüzeyin üzerinde gezdirmeye başladı. Kısa bir süre sonra, parmaklarının ucunda, ahşabın o pütürlü dokusuna ait olmayan bir şey hissetti. Oldukça pürüzsüz bir şeydi bu. Cama benziyordu. Yanında duran adamın elinden feneri kaptı ve ışığı ağaca yöneltti. Doğru hissetmişti. Ağacın oymalarının arasında, daire şeklinde küçük bir cam yüzey vardı. Parmağıyla ittirmeye çalıştı ama olmadı. Cam, ahşaba iyice kakılmıştı. Fakat, cami ittirmeye çalışırken çıkan geniş ses dikkatini çekmişti. Ağaca birkaç fiske attı. Bu şeyin içi kesinlikle boştu. Feneri iyice yaklaştırıp

heykelin etrafında dolaşmaya başladı ve umduğu şeyi kısa süre içinde buldu. “Bu nesne açılıyor, ” diye seslendi. Yanında bitiveren Rauf Hoca’ya menteşeleri gösterdi.

Ağacı kapalı tutan mandalları bulmaları fazla zor olmadı. Oyma kıvrımların arasına ustalıkla gizlendikleri için o ana kadar görememişlerdi. Tepeye yakın bir yerden, gövdenin altına kadar yerleştirilmiş dört mandalı teker teker açtılar.

“Yanlara geçin. Açılırken önünde durmayın, ” dedi hoca.

Adamlar, oymalardan kavrayarak ağacı iki yana doğru çekmeye başladılar. Menteşeler çıtırdadı ve heykel keskin bir ahşap gıcırtısı çıkartarak ikiye ayrıldı. Korku ve merak dolu gözlerle odaya bakındılar. Her şey aynen olduğu gibi duruyordu. Rauf Hoca yan taraftan kafasını uzatarak gövdenin içine baktı: Bomboştu.

“E, daha ne? ” diye homurdandı Yiğit.

Hoca sakin kalmaya çalışıyordu. “Doğru yoldayız ama hâlâ bir eksiğimiz var. Atladığımız bir şey olmalı. ”

“Öyle, ” dedi Yiğit. Küçük camlar aklından tamamen çıkmıştı.

Rauf Hoca elindeki fenerin ışığını Yiğit’in gösterdiği minik pencerelerin her iki tarafına tuttuktan sonra hayretle, “Bunlar mercek, ” diye mırıldandı. Heykelin bütün yüzeyini ağır ağır inceledi. Daha başka pencereler de vardı. Durdu. Düşünüyordu. Oldukça ciddi görünen yüzü birden aydınlanıverdi ve hemen ardından o meşhur kahkahası patladı. Ötedeki duvarın yanında durmakta olan büyük gemici lambasını işaret ederek adamlara buyurdu. “Getirin şunu! ”

Adamlar koşarak lambayı getirdiler. Yüzündeki ifadeden Yiğit’in bulmacanın son parçasını çözdüğü anlaşılıyordu. “Fenerleri söndürün, ” dedi hoca. Sır Odası’nda soluklar tutulmuştu.

Dev lamba heykelin içine yerleştirildi ve ağacın kanatlan kapatıldı. Artık oda neredeyse zifiri karanlıktı. Sadece ağacın etrafındaki küçük pencerelerden sızan ışık çizgileri görünüyordu. Merceklerin topladığı huzmeler, altından birer ok gibi yol alıp hedeflerine saplanıyorlardı. Işıkların aydınlattığı yirmi kadar Uygurca yazılmış ismin dışında her yer kapkaranlıktı.

Hoca, “İşte bu kadar, ” diye fısıldadı. “Buraya kadar ERKÂN, sırrın benim artık. ”

Zafer sarhoşluğuna dair hiçbir belirti göstermeden hemen not defterini çıkardı ve en tepeden başlayarak isimleri sırayla not etmeye başladı. Birkaçını ancak yazmıştı ki, Yiğit yanma geldi. “Ne yapıyorsun? ”

“Aleaddin’in soyunu yazıyorum. İşte bu kadar Yiğit. Sırrı çözdük. ”

Delikanlı sinirli ve sabırsızdı. “Yahu ölmüş adamlarla ne uğraşıyorsun, ” dedi. “Şu hayattakinin ismini ver bana. ”

“Yiğit sırayla... ”

“Sondan başla o zaman! Abim hangi ismin uğruna öldü ben onu öğrenmek istiyorum. ”

Hoca, Yiğit’in alev alev yanan gözlerine baktı. O son ismi çok merak ediyordu ama okumayı da hiç istemiyordu. Soyağacının en altındaki ismi buldu ve oraya doğru yaklaşmaya başladı. Hoca çerçevenin içindeki Uygurca harflere donuk bir yüzle bakmaya başladı. Sanki bir anda bu dili okumayı unutmuş gibi bir hali vardı.

Yiğit sert bir sesle. “Kimmiş? ” diye sordu.

Hoca sanki Yiğit’i ilk kez görüyormuş gibi baktı. Gözleri açılmış titriyordu. Dudakları yavaş yavaş kıpırdadı. “Turhan oğlu Orhan... Biraz sabret. ”

Turhan oğlu Orhan... Yiğit bu ismi içinden tekrar edip duruyordu. Nasıl bir insan olduğunu çok merak ediyordu. Acaba kendisi yüzünden insanların öldüğünden haberi var mıydı? Biliyorsa üzülüyor muydu acaba? Yoksa bunu soylu kanından gelen bir hak olarak mi görüyordu? Öğrenecekti... Er ya da geç öğrenecekti.

Bu kişiyi bulunca ağabeyini öldüren kişileri de bulmuş olacaktı.

Rauf Hoca bütün isimleri defterine geçirmişti. Adamlarından bir tanesi, ağaca doğru yönelip menteşeleri açmaya başladı. “Bırak kalsın, ” dedi hoca. “Buraya geldiğimizi bilsinler. Sim öğrendiğimizi bilsinler. ” Garip bir hali vardı. “Artık gitmemiz lazım, ” diye mırıldandı.

Yiğit çoktan çıkacakları deliğe yürümeye başlamıştı ki Rauf Hoca yarı çınlayan bir sesle, “Sen kalıyorsun Yiğit! ” dedi.

Yiğit, “Ne diyorsun sen? ” diyerek arkasını dönünce bir silahın kendisine yönelmiş olduğunu gördü. Tutan da Rauf Hoca’ydı!

Bir an sessiz bakıştılar. “Delirdin mi Rauf Hoca?! ” dedi hafifçe gülümseyerek. “Ben ERKÂN’dan filan değilim. ”

“Biliyorum, ” dedi adam. Yüzünde üzgün, sıkıntılı bir ifade vardı. “Ama üzgünüm evlat. Ölmelisin. ”

Yiğit öylesine afallamıştı ki, elleri yanlarına düşmüş öylece duruyordu. “Sırla soyla falan ilgilenmediğimi biliyorsun, ” dedi. “Kimseye de söylemem. Abimin neden öldürüldüğünü öğrenmek istiyordum ve buldum. Şimdi sormam gereken bir hesap var... İndir şu silahı. ”

Rauf Hoca acı dolu ama merhametten yoksun bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. “İşler bildiğin ya da bildiğini sandığın gibi değil evlat. Oğuz sırra ulaştığı için ölmedi... O... O... Neyse, bunu sana anlatmanın hiç gereği yok, çünkü sana daha fazla acı vermekten başka hiçbir işe yaramayacak. Abinden daha huzurlu bir şekilde ölmeni istiyorum. ”

Yiğit’in yüzü bir dehşet ifadesiyle buruştu. “Sendin değil mi?! ” dedi. “Abimi öldüren sendin! ”

Rauf Hoca başım eğdi, sanki anlayış bekliyordu. “Gurur duyacağım bir iş değildi. Hikmet Tezer’i öldürmek de öyle. Ama bu ülkeyi korumak her şeyden önemlidir bizim için. ”

Yiğit karşısındaki adamın fanatikliğini görüyordu. Gün boyu nasıl bir hırs ve tutkuyla şifreleri çözmeye çalıştığına tanık olmuştu. “Peki neden? ” diye sordu.

Rauf Hoca bir nedenle anlatmaya çok istekliydi. “Geçen sene Oğuz’la çok samimiydik, o da benim gibi ERKÂN’ın peşindeydi. Sonra bana bazı ipuçları ele geçirdiğini ve yaklaştığını söyledi. O kitabi bile bana verdi. En büyük hatam o sıralarda ele geçirdiği ipuçlarını öğrenmek için ısrar etmemem oldu. Sonra birden uzaklaştı, aramıza mesafe koydu, ne arıyor ne de telefonlarıma çıkıyordu. Politikada da hızla yükselmeye başlayınca aklıma bir tek şey geldi... ”

“ERKAN’ı bulduğunu ve anlaştığını düşündün, ” diye tamamladı Yiğit.

Rauf Hoca güldü. “Aynen öyle. Seni üzmek istemem ama ne kadar isabetli bir iş yapmış olduğumu da az önce anladım. Yönetimi ERKÂN’ın

bir adamının ele geçirmesine izin veremezdim. Hikmet Tezer de tam o sırada Ali Fuat Paşa’nın kayıp sayfalarını bulduğunu söyleyince... ”

“Ne vardı onlarda? ”

“ERKAN’ı bulacağımız adres evlat. Atatürk mücadelenin merkezi olarak niye Ankara’yı seçti zannediyorsun. Bir şekilde onları öğrenmişti ve Ali Fuat Cebesoy’u onlarla temas için gönderdi. Zaten o sıralarda milli mücadeleye destek için birçok tarikata, gruba mektup yazmıştı. ”

“Sonra... ”

“Hikmet Tezer’den o kâğıtları alırsam ERKÂN’a ulaşacaktım, abini izlememe de gerek kalmayacaktı ama fazla sabırsız davranmıştım. Yaşlı adam pimpirikliydi ve bilgilerin olduğu kâğıtları saklamıştı. Artık bütün ipuçlarını kaybettim, diye düşünürken sen çıktın ortaya. ”

Şimdi, Yiğit, bu adamın bakışlarında büyük bir çılgınlık fark ediyordu. Birazdan onu öldürecekti ama anlatmaya devam ediyordu.

“Abinin telefonunu hâlâ dinliyorduk ve senin Nur denen bu kızla konuşman bana geldi. Oğuz’la Hikmet Tezer’in tanıştığını, hatta ona mektup bırakacak kadar güvendiğini bilmiyordum. Belki de kayıp sayfalar o mektubun içindeydi. Mektubu ele geçirmek için adamımı yolladım. ”

“O bıçaklı serseri! ” diye bağırdı Yiğit. “Ama o beni öldürmeye niyetliydi. ”

“Evet, nasıl olursa olsun mektubu al demiştim çünkü. O elinden kaçırdı ama yerinizi tespit edince ikinci bir adam yolladım. ”

Bu Nur’un öldürdüğü olmalıydı.

Yiğit gün boyunca yaşadığı bütün tehlikelerin nedeni ve ağabeyinin katili olan adamla karşı karşıya olduğuna hâlâ inanamıyordu. Nasıl da yardımcı olmuştu?!

“Onu bir şekilde atlattınız sanırım, ” diye devam etti Rauf Hoca. “Gerçi iyi de oldu, zira sen beni arayıp da kitabı istediğinde hem bilginin hem de senin kucağıma düşeceğinizi anladım. Siz geldiğinizde o saldırıya uğrama mizansenini yarattık ki hem güveninizi kazanayım hem de size katılabileyim. ”

“Peki Nur’un kaçırılışı? ”

Rauf Hoca güldü. “Şifreleri fark edince Nur’la işim kalmamıştı. Kahvede tuvalete gidince adamlarıma haber verdim. Onu ayak altından çekmek gerekiyordu. Böylece senin kaçacağın o mizansen yaratıldı. ”

“Öldürdünüz mü kızı? ” diye sordu. Rauf Hoca silahı kaldırdığına göre bu son sorusu olacaktı.

Saat: 02. 10

Nur, ERKÂN'ın adamlarıyla aşağıya doğru kıvrılarak uzanan merdivenlerden koşarak iniyordu. Tökezlemesi halinde, vücudundaki tüm kemikler kırılana kadar yuvarlanacağını biliyordu ama, duramazdı. Sır Odası'na çok yaklaşmıştı.

Ankara Palas'ın önüne geldiğinde gündüz Yiğit'i kovalayan takım elbiseli adam tarafından karşılanmıştı. İçeriye girmişler ve doğruca bodrum katma inmişlerdi. Orada silahlı dört kişi daha vardı. Kendisini Cüneyt diye tanıtan adam, eline küçük bir fener, dolu bir silah vermiş, takip etmesini söylemişti.

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen merdivenlerin nihayet sonuna gelmişlerdi. İki soluk alımı kadar dinlendikten sonra ışığı etrafa tuttu. Dar bir koridordaydı. Tam karşılarında yine merdivenler vardı. Fakat bu sefer yukarıya çıkıyorlardı. Nur lanet okuyarak adamları takip etti.

ERKÂN'ın adamları da buraya ilk kez geldiklerini söylemişlerdi. Sır Odası'nda hiç böyle bir tehlike yaşanmamıştı.

Nur önündeki adamın kafasının tavana çarptığını görünce eğildi. Merdivenler beklediğinden çok daha kısa çıkmıştı. Tarif edilen kapı bu olmalıydı.

Öndeki adam kapının yanındaki bir taşı ittirdi. Çok seri hareket etmeliydiler.

Takım lideri Sır Odası'na bakan bazı delikleri işaret etti. Nur, Yiğit'e silah doğrultmuş Rauf Hoca'yı görebiliyordu. Adam işlediği cinayetleri itiraf ediyordu. Hiç hoşlanmamıştı zaten ondan.

İçeride Rauf Hoca ve Yiğit dışında dört adam daha vardı. Nur, adam ateş etmeden harekete geçmeye karar verdi. Hemen el işaretleriyle her delikten bir adamı hedef almalarını işaret etti. Rauf Hoca onundu.

Sır Odası'na gireceği kapıya gelince bir nefes aldı. Yiğit'in, "Öldürdünüz mü kızı? " sorusunun ardından Rauf Hoca'nın nefes alışının sesini duydu.

Ateş edecekti adam. Nur'un nişan alacak vakti yoktu. Sürpriz etkisi yaratmak için silahını yanında tutarak odaya daldı.

"Öldürmedi geri zekâlı, " dedi gülümseyerek.

Rauf Hoca'nın adamları üzerinde gerçekten beklediği sürprizi yaratmıştı. Aynı anda deliklerden açılan ateş üzerine dördü birden yığıldı ama Nur ateş ettiğinde Rauf Hoca hiç telaşa kapılmadan Yiğit'in üzerine atıldı.

ERKÂN'ın adamları içeri girdiğinde Rauf Hoca silahını Yiğit'in kafasına dayamıştı. Küçük bir sessizliğin ardından, "Silahlan bırakın, " diye emretti.

Nur, ERKAN'ın adamlarına endişeyle baktı. Bu adamlar acımasızdı. Sırlarının açığa çıkmasmdansa Yiğit'i de, onu da gözden çıkarabilirlerdi ama namlularının yere doğru çevrili olduğunu görünce rahatladı.

Durum kilitlenmiş gibiydi. Nur, "Saçmalama Rauf Hoca, bu adamlar senin bu odadan böyle çıkmana izin vermez. Onlarla anlaş. Yiğit de, ben de onlar için önemli değiliz. "

Rauf Hoca gülerek, "Sen öyle san, " diyordu ki herkesin unuttuğu kişi harekete geçti.

Yiğit, Nur içeri girdiğinde olanlara hazır değildi. Eri azından Ahmet Rauf Hoca ateş ettiğinde hızla harekete geçip ölse bile ağabeyinin katilini de yanında götürmek istiyordu. Tek istediği adama yaklaşabilmekti.

Rauf Hoca, onu rehin aldığında, aslında Yiğit'in istediği şeyi yapmış olduğunun farkında değildi. Yiğit, onun ilgisi Nur ve diğer adamlara yönelikken dikkatini bir hamleye vermişti. Sanki bayılıyormuş gibi kafasını öne eğmeye başladı, vücudunu zımba gibi germişti. Herkes onun yığılacağım zannederken bütün gücüyle kafasını arkaya fırlattı. Darbe tam suratının ortasından Rauf Hoca'yı buldu!

Genç adam birçok kavgaya karışmıştı eskiden ve en sevdiği şey rakibine kafayı gömmekti. Ama bu sefer hamlesi geriye olmuştu.

Ahmet Rauf Hoca yediği darbeyle geriye savruldu, ağzı burnu kan içinde kalmıştı. Yine de son bir hamleyle silahını kaldırıyordu ki ateş sesleri duyuldu. Nur ve ERKÂN'ın adamları aynı anda vücudunu kalbura çevirmişlerdi.

Yiğit, ölmüş adamın başına gidip tükürdü. Bu fanatik, ağabeyinin, yengesinin ve doğmamış çocuğunun, Hikmet Tezer'in ölümünü emretmişti. Birden Nur'un silahını diğer adamlara doğrulttuğunu gördü. Oysa onu da onlardan sanıyordu.

Nur, “Gitmemize izin verecek misiniz? ” diye sordu.

Cüneyt, “Elbette efendim. Sorun yok, ” diye gülümsedi.

Yiğit hâlâ merakla onlara bakıyordu.

Nur, “O zaman silahlarınızı yere bırakın, ” dedi. İsteğinin itirazsız yapıldığını görünce şaşırdı.

“Nur Hanım, ikinizi de bugün kurtarmaya çalıştığımızı unutmayın. Zaten Yiğit Bey, benden kaçmasaydı olaylar buraya kadar gelmezdi, ” dedi Cüneyt. Yiğit o zaman tanıdı onu. Bıçaklı serseri kaçtıktan sonra yanma gelen güneş gözlüklü adamdı. “Buyrun çıkalım artık. İsterseniz sizi bir otelde misafir edeceğiz. ”

Yiğit'le Nur'un tereddütle birbirlerine baktığım görünce ekledi. “Yarın akşam tüm sorularınızın yanıtlanacağı bir yemek planladık, ” dedi. “Lütfen artık bize güvenin. ”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bin Yılın Yemeği

7

Miras

24 Mart 2008 Saat: 18. 00

Siyah camlı Mercedes, Atakule'nin otoparkına girdiğinde Yiğit som dolu gözlerle Cüneyt'e bakarak, "Burası mi? " dedi. Gün boyu kendisi ile ilgilenen ERKAN'ın adamına güveniyordu artık.

Cüneyt, önce Nur'a, sonra da ona gülümseyerek baktı. "Evet, yemek Atakule'de. Siz nasıl bir yer bekliyordunuz ki? "

Yiğit elini açtı. "Bilmem ki, ama bu kadar göz önünde bir yer kesinlikle beklemiyordum. "

Araba durur durmaz, siyah takım elbiseli bir genç kapıyı açtı. Bir eliyle de ceketini ilikliyordu. Ve Yiğit'e hayranlıkla bakıyordu.

Yukarı çıkacak asansöre yaklaşırken bir görevlinin, iki milletvekili ve bir işadamına, "Bugün kapalıyız, " dediği duyuldu. "Kapalıyız" dendiğini duyunca Yiğit de durakladı ama Cüneyt tereddütsüz ilerleyince takip etti. Nitekim onlar gelir gelmez asansörün kapısı açıldı ve içeri buyur edildiler.

Ankara'ya üstten bakan döner restorana girdiklerinde sadece bir masaya servis açıldığını ve genç bir adamın onları karşılamak için kalktığım gördüler. Restoranda onlardan başka müşteri yoktu.

"Hoş geldiniz, " diyen adam onları masaya buyur etti ve karşılarına oturdu. Yüzü tanıdık değildi, Yiğit, ERKÂN'ın lideri nereden çıkacak diye hâlâ etrafına bakıyordu.

Genç adam gülümseyerek, "Yiğit Bey, " dedi. "Birini mi bekliyorsunuz? "

"Bilmem, birisi gelecek mi? " diye karşılık verdi.

"Hayır efendim. Beklemiyoruz, " dedi adam. "Anlıyorum beni pek genç buldunuz. "

Nur’dan destek almak ister gibi baktı Yiğit, ama o yine sessizliğe bürünmüştü.

“Belki muhabbet için genç değil, ” dedi. “Ama böylesi eski ve gizli bir örgütün liderinin daha yaşlı olmasını bekliyor insan. Ayrıca Ahmet Rauf Germiyangil örgütte yükselmenin çok zor ve zamanla olduğunu söylemişti. ”

Genç adamın ifadesi ciddileşti. “Eh, bir anlamda haklı ama örgütteki konumumu açıklayamasam da sizi temin ederim ki her şeyi anlatmak ve sorularınıza yanıt vermekle yetkiliyim. İsterseniz yemeklerimiz gelirken... ” Bir el işareti yaptı. “... Tarihimizle ilgili kısa bir özet yapayım. ”

Üç garson hızla mezeleri getirirken anlatmaya başlamıştı bile. “Örgütümüzün Ahmet Yesevi tarafından kurulduğunu biliyorsunuz zaten. Profesör Doktor Ömer Lütfi Barkın’ın *Kolonizatör Türk Dervişleri* çalışmasında belirttiği gibi bu dervişler ele geçirilen topraklarda hem İslam’ı yayıyor hem de ellerinde silahlarla savaşıyorlardı. Bu nedenle onlara Alp Eren deniyordu. Bu kitabı okumuş muydunuz? ”

Nur, evet diye başını sallıyordu ama Yiğit ismini bile duymamıştı.

ERKÂN’ın sözcüsü önemli değil gibisinden elini salladı. “Zaten okumuş olsaydınız şaşardım. Kitabı bulmak zordur. Neyse devam edeyim. Moğol istilasının Anadolu’nun Türkleşmesinde hızlandırıcı bir etkisi olmuştu. Zira onlardan kaçan Türkmenler, Horasan diyarının esnafı buralara geldiler. Biz o sırada Ahi teşkilatı içindeydik. Küçük grubumuzun adi Akı idi. ”

Genç adam konuşmaya ara verip mezelerden aldı, suyundan içerken Ankara’ya bir bakış attı. Yiğit henüz soru sormaya gerek görmüyordu. Onun merak ettiği, konunun ağabeyine ne zaman geleceğiydi.

Nihayet sözcü bir iç çekti. “Tarihimizin en zor dönemlerinden biri Babailer isyanı zamanıydı. Örgüt Selçuklu idaresinin adaletsizliklerine isyan etmişti. İsyanı başlattık ama kendimizi ilk başlarda ortaya koymadık. Üzücü sonuçlar üzerine strateji değişikliğine karar verildi. Daha sessiz, yavaş ve derinden çalışmalıydık. Gizliliğin örgütün vazgeçilmezlerinden olması o dönemde başlamıştır. Daha sonra Bektaşilik bunu bizden aldı. ”

Nur birden irkildi. “Ben sizin Bektaşi olduğunuzu düşünmüştüm, ” dedi. Masaya oturduğundan beri ilk kez konuştu.

“Hayır, hayır. Bazı bağlantılar olmuştur ama Yesevviyelik ile Bektaşilik aynı değildir, ” dedi sözcü ve devam etti. “Moğollar, Konya merkezli Anadolu Selçuklularının gücünü azaltınca sizin ‘Anadolu Beylikleri’ dediğiniz ama esasında ‘Horasan Erenleri’ yönetimi geldi. ”

Yiğit, “Nasıl yani? ” diye araya girdi.

Genç adam güldü. “Kusura bakmayın tarihimizi çok ana hatlarıyla geçiyorum. Size vereceğim bazı kitaplardan sonra uzun ve ayrıntılı özel tarihçemizi bizim evlerimizden birinde okuyabileceksiniz. Bu nedenle sorunuzu şöyle yanıtlayayım: O dönemde güç beyliklerde değil bizdeydi. Ama bu noktaya kolay gelinmedi, özellikle Mevlana Celaleddin Rumi güçlü bir düşmandı. ”

Nur, “Mevlana rakibiniz miydi? ” dedi.

Sözcü buluştuklarından beri ilk defa yüzünü buruşturdu. “İsmini bile telaffuz etmek istemem. Hiç sevmem, ” dedi.

Yiğit’in kaşları çatılmıştı. Mevlana ne yapmıştı ki bu örgüt ondan bu kadar nefret ediyordu? Şu ayrıntılı tarihçeyi çok merak etmeye başlamıştı.

Genç adam birkaç lokmayı daha ağzına atıp çiğnerken, “Nefis. Gerçekten çok güzel. Buyrun siz yiyin, ben devam ederim, ” dedi. Yiğit bu adamın birkaç yıla kalmadan şişmanlayacağını düşündü.

“Nerede kalmıştım? ” diyerek elini alnına götürdü adam. Sonra, “Ha, ” diye anlatmaya devam etti.

“Biz Anadolu’daki esas güçtük. İdare bizdeydi ama isteğimiz bu değildi ki. Yönetim yozlaşmaktır, bizim esas işimiz gönüllerle olmalıydı. Bu nedenle büyük bir imparatorluğun kurulması için plan yapıldı. O dönem Şeyh Edebali’nin kızını hem Erdungrıl’ın oğlu Ataman hem de Karaman Beyi’nin oğlu istiyordu. ”

Yiğit önündeki karışık ızgara tabağındaki köfteyi keserken sordu. “Erdungrıl ve Ataman kim? ”

Bir an ses kesildi. Başını kaldırdığında sözcünün, sanki en eğlenceli kısımlara gelmiş gibi neşeyle gülümsediğini gördü. “Erdungrıl sizin bildiğiniz Ertuğrul. Ataman ise adi Osman olarak anılmaya başlamadan önce imparatorluğa ismini veren. Batı’nın Osmanlı’ya Ottoman demesinin sebebi bu isimdir. ”

Yiğit, “Allah Allah, ” dedi. Neler öğreniyordu?

Nur, “Bunlar söylenir zaten, ” dedi. Sanki anlatılanları daha önce duymuş gibiydi.

Genç adam devam etti. “Ataman pek hırçın bir gençti. Halk arasında kerametleriyle bilinen Şeyh Edebali’yi sık sık ziyaret ederdi. Bu gelişlerinin birinde Malhun Hatun’u gördü ve âşık oldu. Belki de beyliği için politik bir tercihti, bilemem ama sonuçta şeyhten kızını istedi. Edebali hem onu hem de Karaman Beyi’nin oğlunu reddetti. Sonra şu meşhur rüya olayı oldu. Örgüt bunu Hakk-ı Teâla’nın işareti olarak kabul etti. Böylece kurulacak imparatorluğun adresi belli olmuştu. ”

Sözcü birkaç lokma almak için ara vermişti. Yiğit hâlâ Osmanlı İmparatorluğu’nu kurduk diyenlerle karşılıklı yemek yediğine inanamıyordu. Hikâye miydi bunlar?

“Örgüt bütün camilerde Osmanlı soyunun övülmesini, propagandasının yapılmasını emretti, ” diye yine başladı adam. “Osman çok akıllı bir adamdı. Kendisine sunulanı çok iyi anlamıştı. İlk doğan oğlu Aleaddin Paşa’yı Edebali’nin yanına bıraktı. Orhan ise savaşçı ve atik bir gençti. İki oğlan babaları öldüğünde bir konuşma yaptılar. Esasında büyük oğlanın hakkı olan beylik Orhan’a kaldı. Zira Aleaddin Paşa daha büyük bir konumdaydı. ”

Nur, “Ahilerin başıydı, Akı’da da üst düzeyde, değil mi? ” diye onaylanması için sordu.

Sözcü başını salladı. “Akı’daki konumu Osmanlı Beyliği’nde baş olmaktan birkaç gömlek büyüktü tabii. Kardeşinin danışmanı gibi davrandı. Askerlerin kıyafetini çizdi, parayı bastırdı. ”

Yiğit dikkatle dinliyordu. Zira Ahmet Rauf Hoca’nın Aleaddin Paşa hakkında dediklerini unutmamıştı. Onun soyu için yapılıyordu her şey. Ağabeyi de belki o soyun sırrını korumak pahasına ölmüştü.

“Her şey iyi gidiyordu, ” diye devam etti genç adam, hüzünlü bir olaya geliyordu belli ki, suratı asılmıştı. “Ta ki Yıldırım Beyazıd Han, babasının yerine geçmek için fazla hırslı davranana kadar. Kosova Savaşı’nda Sırpların yenildiği belli olmuştu. Yıldırım’ın adamları Miloş Kobile adlı bir Sırbı bir bahaneyle Murad Hüdavendigar’a kadar yaklaştırdı ve onun padişahı bıçaklamasına engel olmadılar. Aynı savaşta kardeşi Yakub Çelebi

de sol kanadı komuta ediyordu. Baban çağırıyor denilerek o da getirildi ve öldürüldü. Beyazıd başa geçmişti ama Akı yaptığını unutmadı. Seyyid Emir Külal'ın oğlu Emir Sultan Buhari'yi kızı Hundi Hatun'la evlendirip damadı yapması da bu tavrı değiştirmedi. Timur'la savaşta fazla diklenen, gururlanan Osman soyunun burnu sürtüldü. ”

Demek Ankara Savaşı'ndaki yenilginin sebebi buydu, diye düşündü Yiğit.

“Fetret Devri, Osmanlı tarihinin en karanlık alanlarındandır. Normalde böyle bir yenilgi Osmanlı'yı parçalardı ama örgüt buna izin vermedi. Toparlanmayı sağladı ama II. Murad zamanı önemli bir hata yaptık. Osmanlı fazla büyüklenmişti ve biz ona dersini vermiştik ama örgütün bu yaptığı da büyüklenmeydi. Ve II. Murad, Düzmece Mustafa için yardım istediğinde duygusal davranıldı. Kendimizi ve Osmanlı'nın iplerini tuttuğumuzu çok açık ettik. Felaket yakındı. ”

Öyle bir yere gelmişlerdi ki, Nur da, Yiğit de çatallarındaki eti ağızlarına götürmeyi unutarak devam etmesini bekliyordu. Sözcü gözleri kızararak baktı onlara.

“Çoğu insan Sultan Mehmet'in üç kere tahta çıktığını bilmez. İlk çıktığında Varna Savaşı nedeniyle babası geri geldi, İkincisinde Çandarlı'nın kontrolünde yeniçerilerin huzursuzluk çıkarmasıyla babası bir daha geldi ve oğlunu evlendirip Manisa'ya gönderdi. Üçüncüsünde ise artık babası ölmüştü; hem İstanbul hem örgüt hem de Çandarlı için bilenmişti. ”

Bir an düşmanına saygı duyan bir adam gibi başını dikleştirdi sözcü. “Mehmet bir fenomendi. Fazla ketum, düşünceleri kontrol edilmezdi. Tahta geçmeden önce sık sık İstanbul'a gezmeye gittiğini ve bu şehri o zaman almayı kafasına koyduğunu biliyor muydunuz? ” Yiğit hayır anlamında kafasını salladı. Fatih'in üç kez tahta çıktığını da ilk kez duymuştu. Örgütün adamının özellikle Sultan Mehmet'e “Fatih” demediğini de fark etmişti.

“Sultan Mehmet'in fetih sonrası ilk işi Çandarlı'yı zindana atıp işkenceyle örgütten isimler elde etmek oldu. Osman soyunun, bizi kendilerini yöneten efendileri olarak gördüğünü ve kurtulmak isteyeceğini fark etmiştik. Bu nedenle darbe en azından bizim açımızdan sert ama öldürücü olmadı. Gölgelere çekildik. Sultan Mehmet, Türkmenleri iyice dışladı. İstanbul'a yerleşenlerden Rum Mehmet adlı vezirinin aklıyla vergi

istedi. Devşirmelere güvendi. Uzun Hasan’la mücadelesine dek Türklüğü sahiplenmedi. ”

Nur’la Yiğit bakıştı. Anlaşılan örgüt Fatih Sultan Mehmet’ten hiç haz etmiyordu.

Sözcü devam etti. “Biz gölgelere çekildik ve zamanımızı beklemeye başladık ama OsmanlI’nın darbesini son yiyen olmadık. Bir Kalender Dervişi II. Beyazıd’ı öldürmek isteyince bunlar tasviye edildi. II. Beyazıd, Dimetoka’daki Kızıldeli dergâhından Balım Sultan’ı

Eskişehir’e getirdi ve büyük imkânlar verdi. Böylece Bektaşiliği kontrol etmek ve bizim boşluğumuzu doldurmak istiyordu. ”

Nur, “II. Beyazıd Bektaşi miydi? ” diye sordu.

Genç adam hemen, “Hayır, ” dedi. “O da Dimetoka doğumluydu ve Bektaşileri desteklemesinden öyle zannedilir ama esas olarak Bâyrammiyye Tarikatı’nın şeyhi Muhyiddin Mehmed el- Iskilîbi’ye bağlıydı. Şeyh Yavsi diye de bilinen bu adamı sık sık saraya davet edip sohbet ederdi. Neyse Kalenderlerden sonra Yavuz Sultan Selim tarafından Kızılbaş denilen Alevilere, Türkmenlere büyük darbe vuruldu. Ve nihayet 1826’da Vaka-yı Hayriye denilen Yeniçeri Ocağı’nın kaldırılmasıyla Bektaşilik de tasfiye edildi. ”

Yiğit, “Ne ilgisi vardı? ” diye sorunca hem Nur hem de sözcü cehaletine biraz şaşırdılar.

Nur, “Çünkü Yeniçeri Ocakları Bektaşi Tarikatı’mn kontrolündeydi. Hatta onlara ‘Hacı Bektaş Oğullan’ bile denirdi, ” diye cevapladı sorusunu.

Genç adam devam etti. “II. Mahmud, Bektaşilerin önde gelen adamlarını sürdü veya öldürttü. Mallan, dergâhları Nakşibendilere verildi. Ama Bektaşiler zamanla Nakşiler başta olmak üzere diğer tarikatlara sızdılar. Çöküş Devri’nde Osmanlı ile beraber tarikatlar da güçlerini yitirdiler. Daha doğrusu yozlaştılar. Biz Ankara’da gelişmeleri izliyor, gücümüzü koruyorduk. Bu arada Büyükada’daki oluşumu fark etmiştik. ”

Nur, “Yahudiler, Masonlar, ” diye mırıldandı. Yiğit yine cahil olduğu bir konuya girildiğinden rahatsız oldu. Oysa Nur her şeyi biliyordu.

“Evet, ” dedi sözcü gülerek. “Çok zor oldu ama içlerine sızabildik. O sıralar kendi çıkarları için Türkçülüğü finanse ediyorlardı.

Daha sonra savaşta Osmanlı'ya karşı Yahudilerden oluşan Katır birliklerini kuran Jan Jabotinsky, Jön Türkler'i destekliyordu. Alman hükümetinin Lenin'i desteklemesini sağlayan Parvus İstanbul'da Türkçülük makaleleri yazıyordu, eserlerinde Tekin Alp ismini kullanan Türkçü yazar Moise Cohen adlı bir Yahudiydi. Bunların hepsi üzerinde uzun uzun durulmaya değer ilginç adamlar. "

"Peki amaçları neydi? " diye sordu Yiğit.

Sözcü güldü. "Biliyorum, burada oturmuş size Türkçülüğün Siyonist bir proje olduğunu söylüyorum. Bu inanılmaz gibi ama amaçları İsrail'i kurmak için Türklerin ilgisini Ortadoğu'dan çekmekti. Araplar onlar için kolay lokmaydı. Yeter ki, aradan Türkleri çeksinler. Onların planlarını öğrenince, bunca parasal kaynağı olan güçlü planı kendimiz için kullanmaya karar verdik. Bu sırada Abdülhamit Han bizi buldu. "

Nur, "Buldu mu? " diye bağırdı. "Ama... "

Genç adam, Nur'a doğru yaramaz bir çocuk gibi parmak salladı. "Peki buldu da niye siz öğrenmediniz, değil mi? "

Yiğit cümlenin içindeki "çoğul" eki iyi algılamıştı. Zaten dün de Ahmet Rauf Hoca'dan böyle şüphelenmemiş miydi? Nur'a bakıp, "Siz, " diye tekrar etti.

Nur gözlerini ona dikti. "Anlatacağım ama fırsat olmadı, " dedi. Sözcü, "Yiğit Bey, Nur Hanım da gizli bir örgüte bağlı ama merak etmeyin sizin maceranızdaki rolü kişiseldi, " dedi.

Sormanın zamanı geldiğinde. "Peki o zaman kimsin sen Nur? " dedi Yiğit. "Ahmet Rauf, Hikmet Tezer'in kızı olmadığını söyledi. " Nur bunalmış gibiydi; sanki seni kurtaran insana nasıl davranıyorsun gibisinden kırgın bakışlarla kimliğini çıkardı. Kartın üzerinde, "Nur Tezer" yazıyordu. "Kızı değil abisinin kızıyım ama onu çok severdim, " dedi. "Senin çok ters biri olduğunu bildiğimden yeğeni yerine kızı demeyi uygun buldum. "

Sözcü, "Kırılmaya gerek yok, " diye atıldı. "Hepimiz aynı taraftayız unutmayın. "

Garsonlar boş tabakları almaya geldiğinde kısa bir sessizlik oldu.

"Abdülhamit Han bizi Yıldız istihbaratı sayesinde buldu. Biz de şaşırdık. Liderimizi görüşmeye çağırdı. Ona Osmanlı İmparatorluğu için bir şey

yapamayacağımız, çöküş sonrasına hazırlandığımız söylenildi. Bize yapılanlar için özür diledi ve başarılar diledi. Bir şekilde bizimle ilgili bildikleri Mustafa Kemal Paşa'nın eline geçti. Sonrasını biliyorsunuz. Bir daha kuruculuk görevimizi yerine getirdik. Kurtuluş Savaşı'nda her türlü desteğimizi ona verdik. Mustafa Kemal Paşa'nın hedefleri bizim için çok uygundu. Bu nedenle Cumhuriyet kurulurken sadece destek olduk, İzmir suikastının açığa çıkmasını sağladık, ama İsmet İnönü döneminde yine zorluklar başladı ve Ahmet Rauf Germiyangil'in de içinde olduğu İMC kuruldu. ”

Yiğit, “Niye? ” diye sordu.

“Cumhuriyet kurulunca onun muhafızı olacak güçler şöyle bir evhama kapıldılar: ERKÂN, Türkiye Cumhuriyeti'ni iki imparatorluk arasında geçiş dönemi olarak görmektedir.

“Bu nedenle Ahmet Rauf Germiyangil'in bağlı olduğu örgüt bizimle mücadeleye başladı. Cumhuriyet'e bağlı olduğumuz için saldırıya geçmedik, savunmada kaldık. Ama bizi rahat bıraksalar bazı olayların bu ülkenin başına gelmesini engelleyebilirdik. O kötü oldu... ”

Tam Yiğit nedenini soracaktı ki, sözcü, “Sonra anlatırım, ” dedi.

“Ve geldik günümüze. ERKÂN artık zamanın geldiğini düşündü. Zira dünya hızla değişiyordu ve artık ERKÂN'ın uzun süredir hazırlandığı planlar yürürlüğe girmezse sonumuz felaket olacak. Örgütümüz ilk olarak Türk milletine bir hedef, bir vizyon sunacak. Zira şu anda en önemli tehlike hedefsizlik. Avrupa Birliği'ne üye olmak bir hedef değil, yararımıza bir şey de değil. Halk da bunu biliyor, devlet de. Ama kimse bu devlete başka bir vizyon sunmuyor. ” Yiğit, ağabeyini sormanın vakti geldiğini düşündü. “Peki ya abim? ”

Sözcü iç çekti. “O düşündüğümüz liderdi. Destekliyor ve koruyorduk. Önce partinin, sonra da ülkenin başına geçecekti. ”

Yiğit kızgın bir tavırla çenesini kaldırdı. “Pek iyi koruyamamışsınız. ”

Genç adam, “Üzgünüz, ” dedi. “O olayda bir şehit daha verdik. ” Yiğit şaşırmıştı. “Yakup Bey, sizin adamınız mıydı yani?! ” diye bağırdı gayri ihtiyari.

Sözcü başını iki yana salladı. “Hayır. ”

Yiğit birden ayağa fırladı. Masa sallandı. “Yengem! ”

“Rica ederim oturun, ” dedi ERKÂN’ın adamı. Kelimelerdeki bir şey farklı bir güç taşıyordu. Yiğit’in dizlerinin bağı çözüldü, olduğu yere çöktü. Nur sakin olması için elini ve omzunu tutuyordu.

“Evet, yengeniz Zeynep Hanım abinizin hem eşi hem de korumasıydı. Ama merak etmeyin kandırmaca yok, abiniz onun kim olduğunu biliyordu. Birbirlerini seviyorlardı. Abiniz kendisine düşen sorumluluğu anlamış ve bu ağır yükü üstlenmiş biriydi. ”

Yiğit giderek kızıyordu. Ağlarken, “Niye abim ha? ” dedi. “O çok değerli soyunuz ne yapıyordu? Şimdi ne yapıyorlar ha?! ”

Sözcü şaşkınlıkla ellerini açtı. Sonra gülümsedi. “Germiyangil Sır Odası’nda son ismi size nasıl tercüme etti? ”

Yiğit şöyle bir düşündü. “Bilmem kim oğlu Orhan demişti. Onu nasıl bulacağımı söyleyin bana... ”

“Yiğit Bey, ” diye sakince devam etti sözcü. “O Germiyangil’in size söylediği son yalanmış... ” Ağır hareketlerle yerinden doğruldu. Bariz bir şekilde titreyen elini beline götürdü ve kadife bir kese çıkardı. Nur ile Yiğit adamın ne yapmaya çalıştığını anlamamışlardı. Sözcü, sanki ibadet edermiş gibi kesenin ağzını açtı ve kaim baklalı, som altından, uzunca bir zincir çıkardı. Keseyi aceleyle cebine soktuktan sonra zincirin sallanan ucunu diğer eline aldı. Kutsal bir şeyi sunmaya hazırlanıyor gibiydi. “İzin verirseniz, ” dedi heyecanlı bir sesle. “Size son ismin doğrusunu ben söyleyeyim: Murat oğlu Oğuz! ” Yiğit’in kalbi durmak üzereydi. Murat babasının ismiydi. Sözcü, Yiğit’e doğru tek bir adım yaklaştı. “Ahinizin ölümü sonrası, soydan tek kalan sizsiniz. Aleaddin Paşa’nın, yani Osman Gazi’nin büyük oğlu Aleaddin Paşa’nın soyu, Türkiye’nin geleceğinin sorumluluğunu yüklenecek kişi sizsiniz! Ve artık Altın Köstek’i sahibine iade etmenin zamanı geldi. ”